

Game of Chance

Trò chơi của Chance

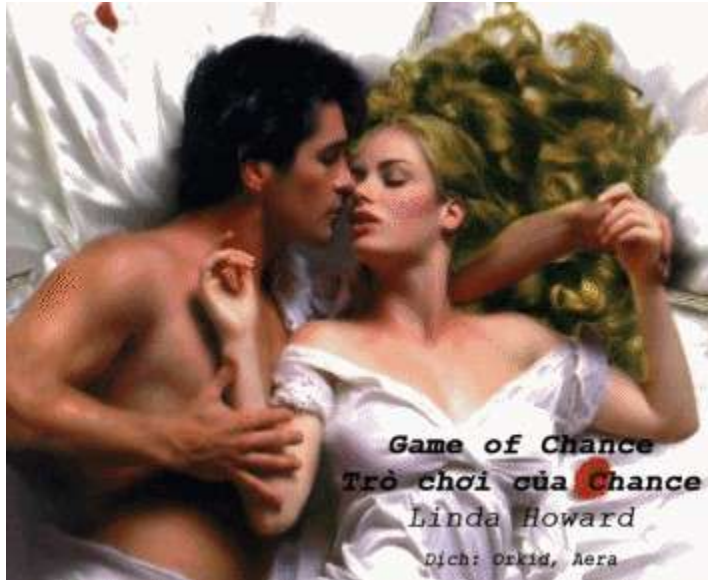
Linda Howard

Dịch: Orkid, Aera

TRÒ CHƠI CỦA CHANCE

Game of Chance

Linda Howard

[Khởi đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Phần kết](#)

Khởi đầu

Trở về Wyoming – trở về nhà – luôn luôn khuấy động trong Chance Mackenzie một sự căng thẳng lẫn lộn của những cảm xúc mà anh không bao giờ có thể quyết định cái nào mới là mạnh nhất, niềm vui sướng hay là sự khó chịu tột cùng. Do bản chất cũng như do được dạy dỗ - không có nghĩa là có bất kì sự dạy dỗ nào trong suốt mười bốn năm đầu hoặc khoảng đó của cuộc đời anh, anh là kiểu đàn ông sẽ thấy thoải mái hơn khi được ở một mình. Nếu anh chỉ có một mình, thì anh có thể hành động mà không cần phải lo lắng về bất kì người nào khác ngoài chính bản thân mình, và ngược lại, sẽ chẳng có ai khiến cho anh thấy không thoải mái vì phải lo lắng cho an toàn của bản thân cả. Loại công việc anh đã chọn chỉ càng củng cố thêm những khuynh hướng này của anh, bởi vì những hoạt động ngầm và chống khủng bố đòi hỏi anh phải vừa bí mật vừa cảnh giác, không được tin tưởng một ai, không được để ai lại gần anh.

Thế nhưng... Thế nhưng, vẫn có gia đình anh. Lôi kéo, ca thán, áp đảo một cách thô bạo, từ chối để anh rút lui, không có nghĩa là anh hoàn toàn chắc chắn anh có thể làm thế thậm chí cả khi họ cho phép điều đó. Anh luôn chết điếng, cảnh giác, khi bước trở lại vào trong cái vòng ôm bao-bọc-trộn-ven ấy, để bị trêu chọc và hỏi han – *bị trêu chọc*, anh, người mà một vài kẻ đáng sợ nhất trên quả đất này sợ hãi một cách chính đáng – để bị ôm và hôn, bị mọi người nhặng xị xung quanh và bị mắng và... được yêu thương, cứ như thể anh cũng giống như tất cả những người khác. Anh đã biết là anh không giống; ý thức đó luôn luôn hiện hữu, ở sâu thẳm trong trí óc anh, rằng anh *không* giống họ. Nhưng anh vẫn bị kéo về, hết lần này đến lần khác, bởi một điều gì đó sâu thẳm trong tâm can thềm thường với chính những thứ khiến anh cảnh giác đến thế. Tình yêu thật đáng sợ; anh đã học được từ rất sớm và khắc nghiệt rằng anh khó có thể dựa vào bất kì ai ngoài bản thân mình như thế nào.

Chính cái thực tế là anh vẫn còn sống sờ sờ ra đó đã là một minh chứng cho sự kiên cường và trí tuệ của anh. Anh không biết mình bao nhiêu tuổi, hay anh đã được sinh ra ở đâu, anh được đặt tên là gì khi còn là một đứa bé, hoặc thậm chí là anh có tên hay không – không gì hết. Anh không có kí ức nào về một người mẹ, người cha, hay bất kì ai đã chăm sóc cho anh. Rất nhiều người đơn giản là không nhớ về thời thơ ấu của họ, nhưng Chance không thể tự an ủi với cái khả năng đó, rằng có một ai đó đã yêu thương anh và chăm sóc anh, bởi vì anh nhớ quá rõ hầu hết những chi tiết khác.

Anh nhớ đã ăn cắp thức ăn từ khi anh còn rất bé đến nỗi anh phải đứng nhón trên đầu ngón chân mới với tới những quả táo trong khay trong siêu thị ở một thị trấn nhỏ. Bây giờ xung quanh anh có quá nhiều trẻ con đến mức bằng cách so sánh những gì anh còn nhớ với kích cỡ của bọn trẻ ở từng độ tuổi nhất định, anh có thể ước đoán anh chỉ cỡ ba tuổi vào khoảng thời gian ấy, thậm chí có khi còn nhỏ hơn.

Anh nhớ đã phải ngủ trong những ống cống khi trời ẩm áp, trốn chui trốn nhủi trong kho súc vật, nhà kho, hay bất cứ chỗ nào thuận tiện, những lúc trời lạnh hay mưa gió. Anh nhớ phải ăn cắp quần áo để mặc, một đôi lần chỉ bằng cách đơn giản là tóm một chiếc bé chơi một mình trên sân nhà, dùng vũ lực bắt nạt nó và lột quần áo của nó. Chance đã luôn luôn khỏe mạnh

hơn những cậu bé cùng tuổi, do những khó khăn thuần túy về thể chất của việc vật lộn để sống sót – và anh cũng đã học cách đánh nhau, vì cùng một nguyên nhân.

Anh nhớ có lần một con chó đã đi theo anh, một con chó lai đen-trắng đã lẳng nhặng đi theo và cuộn mình nằm cạnh anh để ngủ, và Chance nhớ lại đã biết ơn nó thế nào nhờ hơi ấm của nó. Anh cũng nhớ rằng khi anh với tay lấy một mẩu thịt bò mà anh đã đánh cắp được từ mấy thùng rác ở đằng sau một nhà hàng, con chó đã cắn anh và cướp miếng thịt. Chance vẫn còn hai vết sẹo trên bàn tay trái có dấu răng con chó. Con chó đã có được miếng thịt, và Chance có thêm một ngày nữa không thức ăn. Anh đã không đổ lỗi cho nó; nó cũng bị đói. Nhưng Chance đã đuổi nó đi sau đó, bởi vì ăn trộm đủ thức ăn để giúp anh sống sót cũng đã khó khăn rồi, không cần phải trộm thêm thức ăn cho con chó nữa. Ngoài ra, anh đã học được rằng đến lúc quyết định chuyện sống chết, thì bản thân anh cũng sẽ làm như con chó. Khi liên quan đến chuyện sống chết, thì ai cũng chỉ nghĩ cho bản thân mình.

Có thể anh chỉ mới năm tuổi khi học bài học đặc biệt này, nhưng anh đã tiếp thu nó rất tốt.

Tất nhiên, học cách làm thế nào để sống sót cả ở những khu vực nông thôn và thành thị, trong mọi hoàn cảnh, chính là điều đã khiến anh làm công việc hiện nay quá tốt, cho nên anh nghĩ rằng tuổi thơ khắc nghiệt của anh cũng có những ích lợi của nó. Nhưng cho dù đã cân nhắc trên khía cạnh đó, anh vẫn không hề đổ lỗi cho một con chó vì thời thơ ấu của anh, cho dù là con chó lai chết tiệt đã cắn anh đi nữa.

Cuộc đời thật sự của anh đã bắt đầu vào cái ngày mà Mary Mackenzie tìm thấy anh nằm bên lề đường, ốm gần chết vì một cơn cảm cúm đã chuyển thành bệnh viêm phổi. Anh không nhớ được gì nhiều về những ngày tiếp theo đó – anh đã quá ốm – nhưng anh biết mình đã ở trong một bệnh viện, và anh đã sợ phát điên lên, bởi vì điều đó có nghĩa là anh đã rơi vào bàn tay của hệ thống xã hội, và thực tế là giờ đây anh đã thành một tù nhân. Rõ ràng anh là một đứa bé ở tuổi vị thành niên, không có nhân thân, và tình huống đó chắc chắn sẽ đánh động những cơ quan chăm sóc trẻ em. Anh đã dành gần cả cuộc đời để trốn tránh chính cái sự việc ấy, và anh đã cố lên kế hoạch để chạy trốn, nhưng những ý nghĩ của anh rất mập mờ, khó mà sắp

xếp trật tự được, và cơ thể của anh quá yếu để đáp lại yêu cầu cấp bách của bản thân.

Nhưng trong tất cả những chuyện đó anh lại nhớ được vuốt ve bởi một thiên thần với đôi mắt xanh xám dịu dàng và mái tóc nâu nhạt màu, hai bàn tay lành lạnh và một giọng nói đầy yêu thương. Còn có cả một người đàn ông to lớn, tóc đen, một người lai, người đã bình tĩnh và nhắc đi nhắc lại với anh nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất. “Chúng ta sẽ không để họ mang con đi,” người đàn ông to lớn đã nói thế mỗi khi Chance choàng tỉnh từ cơn mê man do bị sốt cao.

Anh đã không tin họ, không tin những lời lẽ trấn an của người đàn ông lai to lớn ấy. Chance đã phát hiện ra chính anh cũng có một nửa là người Anh-điêng, nhưng thế thì sao, không có nghĩa anh có thể tin cậy những người này nhiều hơn con chó lai trộm cắp, vô ơn khốn kiếp đó. Nhưng anh quá ốm, quá yếu để trốn thoát hay thậm chí là để chống đối, và trong lúc anh vô dụng như thế thì bằng cách nào đó Mary Mackenzie đã trói gô anh lại bằng sự tận tụy, và anh đã không bao giờ có thể thoát ra được.

Anh ghét bị đụng chạm; nếu ai đó ở gần đủ để chạm vào anh, thì họ cũng đủ gần để tấn công anh. Anh không thể đánh nhau với những y tá và bác sĩ vẫn sờ nắn và chọc ngoáy và lăn anh qua lại như thể anh chẳng hơn gì một tấm thịt vô tri vô giác. Anh phải chịu đựng nó, nghiền chặt răng lại, đấu tranh với cả nỗi kinh hoàng của chính mình và niềm thôi thúc gần như không kìm nén được để chiến đấu, bởi vì anh biết nếu anh đánh nhau với họ anh sẽ bị bắt trói. Anh phải giữ mình tự do, để anh có thể chạy ngay khi anh đủ khỏe để tự di chuyển theo ý mình.

Nhưng bà đã ở đó trong hầu như là toàn bộ thời gian, mặc dù tất nhiên anh biết là bà phải rời khỏi bệnh viện một vài lúc nào đấy. Khi cơn sốt đột chấy anh, bà lau mặt anh với một tấm khăn lạnh và cho anh ngậm những miếng đá. Bà chải tóc anh, xoa bóp trán anh khi đầu anh đau đến nỗi anh nghĩ sợ mình sẽ vỡ đôi ra; và bà tắm cho anh khi bà nhìn thấy anh trở nên cảnh giác thế nào mỗi lần các y tá làm việc đó. Bằng cách nào đó anh có thể chịu đựng được tốt hơn khi bà tắm cho anh, mặc dù ngay cả trong lúc ốm đau anh cũng vẫn bị choáng váng bởi phản ứng của chính mình.

Bà liên tục chạm vào anh, dự đoán những nhu cầu của anh để cho những cái gối được giữ nhẹ trước cả khi anh thấy có bất kì sự khó chịu nào, nhiệt độ được điều chỉnh trước khi anh trở nên quá nóng hay quá lạnh, hai chân và lưng anh được mát-xa khi cơn sốt khiến anh đau đớn từ đầu cho tới ngón chân. Anh bị ngộp trong sự quan tâm thái quá của tình mẫu tử, được bao bọc trong nó. Nó làm anh sợ hãi, nhưng Mary đã tận dụng tình trạng yếu đuối của anh và thô bạo áp đảo anh với tình mẫu tử của bà, như thể bà đã quyết tâm dồn nén đủ sự quan tâm thương mến trong những ngày đó để đền bù cho cả một cuộc đời trống trải.

Từ lúc nào đó trong những ngày sốt mê man, anh đã bắt đầu thích cảm giác của bàn tay lành lạnh của bà trên trán anh, thích nghe giọng nói ngọt ngào ấy khi anh không thể kéo mí mắt nặng trĩch của mình mở ra, và âm thanh của nó trấn an anh trong giấc ngủ ở một mức độ sâu sắc, nguyên sơ. Một lần anh nằm mơ, anh không biết là mơ cái gì, nhưng anh tỉnh dậy trong kinh hoàng để nhận ra cánh tay bà vòng quanh anh, đầu anh gối trên cái vai nhỏ của bà như thể anh là một đứa bé, bàn tay bà nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc anh trong khi bà thì thầm an ủi anh – và anh chìm trở lại vào giấc ngủ cảm thấy dễ chịu và không hiểu sao... lại an toàn.

Anh đã luôn luôn bị choáng ngợp, kể cả là bây giờ, vì bà bé nhỏ biết bao. Một người nào đó với ý chí sắt đá không ngừng nghỉ như thế thì đáng lẽ phải cao hai mét và nặng bốn trăm cân; ít nhất thì như thế mới có lý vì bà đã có thể khuất phục toàn bộ nhân viên bệnh viện, kể cả các bác sĩ, phải làm theo ý muốn của bà. Bà đã ước đoán tuổi của anh vào khoảng mười bốn, nhưng thậm chí cả khi đó anh cũng cao hơn người phụ nữ nhỏ bé đã nắm lấy cuộc đời anh gần cả cái đầu, nhưng trong trường hợp này kích thước chẳng có ý nghĩa gì cả; anh vẫn vô dụng trước bà y như các nhân viên ở bệnh viện.

Không có gì trên đời anh có thể làm để thắng được sự ngộp ngộp ngày một tăng tiến của anh đối với tình mẫu tử của Mary Mackenzie, cho dù anh biết là anh đang nuôi dưỡng một sự yếu đuối, một điểm chí mạng khiến anh sợ chết khiếp. Anh chưa từng quan tâm tới bất kì ai hay bất kì cái gì, bản năng mách bảo rằng làm như thế sẽ lộ trần điểm yếu về mặt tình cảm của anh. Nhưng nhận thức và sự thận trọng không thể bảo vệ anh được nữa; cho

đến khi anh đủ khỏe để ra viện, anh đã yêu người phụ nữ đã quyết định sẽ trở thành mẹ anh, yêu bà với tất cả sự vô vọng mù quáng của một đứa bé.

Khi anh ra viện anh đã đi cùng với Mary và người đàn ông to lớn, tên Wolf. Bởi vì anh không thể chịu đựng được phải rời bỏ bà ngay, anh gồng mình chịu đựng gia đình bà. Chỉ trong một khoảng thời gian thôi, anh đã tự hứa với mình, chỉ đến khi anh khỏe hơn.

Họ đã đưa anh trở về Ngọn núi nhà Mackenzie, đưa anh vào trong gia đình họ, vòng tay họ, trái tim họ. Một cậu bé vô danh đã chết trên vệ đường ngày đó, và Chance Mackenzie đã được sinh ra thế chỗ. Khi Chance chọn một ngày sinh nhật – trước sự khăng khăng của cô em gái mới Maris – anh đã chọn cái ngày Mary tìm thấy anh, chứ không phải một ngày có lẽ hợp lí hơn là ngày anh được chính thức nhận nuôi.

Anh đã chưa bao giờ có bất kì cái gì, nhưng sau ngày hôm ấy anh bị ngập lụt với ... mọi thứ. Anh đã luôn luôn bị đói, nhưng giờ đây có đủ thức ăn. Anh cũng gần chết đói kiến thức nữa, và bây giờ có sách ở mọi nơi, bởi vì Mary là một giáo viên cho đến tận xương tủy, và bà đã nhồi sọ kiến thức cho anh, cũng nhanh chóng như là khả năng thẩm thấu của anh vậy. Anh đã quen với việc nằm xuống bất kì nơi đâu anh có thể, nhưng giờ đây anh có căn phòng của chính mình, cái giường của chính mình, và một thời gian biểu. Anh có quần áo, những bộ đồ mới toanh, được mua chỉ để cho anh. Chưa từng có ai mặc chúng, và anh cũng không phải ăn cắp chúng.

Nhưng hơn hết, anh đã luôn luôn cô đơn, và đột nhiên anh bị bao vây bởi một gia đình. Giờ đây anh có một người mẹ và một người cha, *bốn* anh em trai, một em gái nhỏ, một chị dâu, một đứa cháu trai mới sinh, và tất cả bọn họ đều đối xử với anh như thể anh đã ở đó ngay từ lúc đầu. Anh vẫn khó mà chịu đựng việc bị đụng chạm, nhưng gia đình Mackenzie đụng chạm *rất nhiều*. Mary – Mẹ - không ngừng ôm lấy anh, xoa đầu anh, hôn anh chúc ngủ ngon, nhặng xị xung quanh anh. Maris, cô em gái mới, làm phiền anh như quý y hệt như cái cách cô bé làm phiền những ông anh khác, rồi cô sẽ vòng hai cánh tay gầy nhẳng của cô quanh bụng anh và ôm anh thật chặt, nói rằng, “Em rất vui vì anh là của chúng em!”

Anh đã luôn giật nảy mình trong những lúc như thế, và sẽ phóng một cái nhìn cảnh giác về phía Wolf, người đàn ông to lớn là chủ của gia đình

Mackenzie và bây giờ cũng là cha của Chance. Ông ta nghĩ gì, khi nhìn cô gái bé nhỏ ngây thơ của ông ta ôm một kẻ như Chance? Wolf Mackenzie không phải là người ngây thơ; nếu ông còn chưa biết chính xác những loại trải nghiệm gì đã tôn đúc nên Chance, thì ông vẫn có thể nhận ra dấu vết nguy hiểm nơi cậu bé nửa hoang dã. Chance luôn luôn tự hỏi liệu những đôi mắt thấu hiểu kia có thể nhìn xuyên qua anh, nhìn thấy máu trên bàn tay anh, tìm kiếm trong đầu óc anh kí ức về người đàn ông mà anh đã giết chết khi anh lên mười.

Có, người đàn ông lai to lớn biết rất rõ loại thú hoang mà ông đã mang vào trong gia đình mình và gọi là con trai, ông đã biết và, như Mary, đã yêu anh, cho dù thế nào đi nữa.

Những năm đầu đời đã dạy Chance cuộc đời lừa lọc như thế nào, dạy anh không được tin bất kì ai, dạy anh rằng tình yêu chỉ khiến anh dễ bị tổn thương và rằng tính yếu đuối sẽ khiến anh mất mạng. Anh đã biết tất cả những điều đó, nhưng vẫn không thể nào ngăn mình khỏi yêu nhà Mackenzie. Điều này chưa bao giờ ngừng làm anh sợ, sự yếu đuối này trong lớp giáp sắt của anh, thế nhưng những lúc ở trong sự bao bọc của gia đình là khoảng thời gian duy nhất anh thấy hoàn toàn thư thái, bởi vì anh biết anh được an toàn với họ. Bây giờ anh không thể bỏ đi, không thể giữ mình ở khoảng cách xa xôi khi anh đã trở thành một người đàn ông có thừa khả năng tự chăm sóc bản thân, vì tình yêu của họ dành cho anh, và tình yêu của anh dành cho họ, đã nuôi dưỡng tâm hồn anh.

Anh thậm chí đã thôi không cố gắng hạn chế mức độ tiếp cận của họ tới trái tim anh và thay vào đó dùng những tài năng đáng kể của mình để làm tất cả những việc trong khả năng của anh khiến cho thế giới của họ, cuộc sống của họ an toàn nhất có thể. Họ ngày càng làm khó anh hơn; gia đình Mackenzie không ngừng tấn công anh bằng sự mở rộng: các anh trai anh lấy vợ, mang đến cho anh các chị dâu để yêu thương, bởi vì các anh trai anh yêu họ và giờ họ là một phần của gia đình. Rồi đến những đứa trẻ. Khi anh mới đến gia đình chỉ có một mình John, con trai đầu lòng của Joe và Caroline, là vừa mới chào đời. Nhưng rồi cháu trai nối tiếp cháu trai, và bằng cách nào đó Chance, cùng với tất cả những người khác trong nhà Mackenzie, thấy mình ẵm bồng trẻ sơ sinh, thay tã lót, giữ chai sữa, để cho

một bàn tay nhỏ xíu nắm lấy ngón tay anh trong khi chúng bước chập chững những bước đầu tiên... và mỗi một bàn tay nhỏ bé đó cũng nắm lấy cả trái tim anh nữa. Anh không hề phòng ngự với chúng. Giờ anh đã có mười hai cháu trai, và một đứa cháu gái mà anh đặc biệt vô dụng trước nó, khiến tất cả những người khác rất buồn cười.

Trở về nhà luôn làm thần kinh căng thẳng, nhưng anh vẫn khao khát hướng về gia đình mình. Anh sợ cho họ, sợ cho chính mình, bởi vì anh không biết liệu bây giờ anh có thể sống mà không có sự ấm áp của gia đình Mackenzie bao bọc hay không. Trí óc anh nói với anh rằng sẽ tốt hơn nếu anh dần dần nói lỏng những sợi dây và tách biệt mình khỏi cả sự sung sướng lẫn khả năng đau khổ, nhưng trái tim anh thì luôn dẫn anh trở về nhà một lần nữa.

Chương 1

Chance yêu những chiếc xe mô tô. Cái con quái vật to lớn giữa hai chân anh chạy hết tốc lực như đang gặm lên dọc theo con đường hẹp quanh co, gió trong tóc anh, ngã người theo những đường cua với con quái vật như thể họ là một, con người và máy móc. Không có chiếc xe mô tô nào khác trên thế giới phát ra tiếng như một chiếc Harley, với cái tiếng âm âm sâu, như khắc ra làm rung động xuyên suốt cả cơ thể anh. Cưỡi trên một chiếc xe mô tô luôn mang đến cho anh một sự hưng phấn, và phản ứng nội tạng của anh với tốc độ và sức mạnh chưa bao giờ làm anh chán.

Sự nguy hiểm rất gợi tình. Mọi chiến binh đều biết điều đó, mặc dù nó không phải là thứ người ta sẽ đọc về nó trong những tạp chí Chủ Nhật của mình. Anh trai Josh của anh thừa nhận một cách thoải mái là việc hạ đo ván một tay đấm bốc trên sàn đấu luôn luôn khiến anh hào hứng. “Nó chỉ là một loại cực khoái,” đó là cách mà Josh gọi nó. Joe, người có thể lái bất kì kiểu máy bay nào, từ chối bình luận nhưng luôn mỉm cười với một nụ cười từ tốn, am hiểu.

Còn đối với cả Zane và anh, Chance biết có những lần khi mỗi người đã thoát ra khỏi những tình huống có chút căng thẳng, thường liên quan đến súng đạn, chẳng muốn gì hơn là có một người phụ nữ nằm dưới anh. Nhu cầu tình dục của Chance trở nên hung dữ vào những lúc như thế, cơ thể anh tràn ngập với adrenaline và testosterone (*kích thích tố sinh dục nam*), anh

đang sống và anh cần một cách mãnh liệt một cơ thể đàn bà mềm mại mà anh có thể chôn vùi bản thân mình và giải phóng mọi sự căng thẳng trong đó. Thật không may, điều đó lại luôn phải đợi: đợi cho tới khi anh ở khu vực an toàn, có thể thậm chí ở một đất nước hoàn toàn khác, đợi cho đến khi có một người phụ nữ tự nguyện, sẵn sàng ngay đó, và, quan trọng nhất, đợi cho đến khi anh dịu xuống đủ để anh có thể trở nên khá lịch sự trên giường.

Nhưng vào lúc này, chỉ có chiếc Harley và anh, không khí ngọt ngào của núi non xông lên mặt anh và sự hỗn độn trong tâm anh giữa niềm và nỗi hoảng sợ của việc trở về nhà. Nếu Mẹ nhìn thấy anh cưỡi chiếc Harley mà không có mũ bảo hiểm, bà sẽ lột da sống anh, đó là lý do mà anh có cái mũ bảo hiểm bên mình, buộc chắc chắn ở sau chỗ ngồi. Anh đội nó vào trước khi điềm tỉnh phóng lên ngọn núi để thăm họ. Cha sẽ không bị lừa, nhưng ông cũng chẳng nói một lời nào, bởi vì Wolf Mackenzie biết cái gì là bay cao và bay xa.

Anh phóng lên tới đỉnh núi, và căn nhà của Zane hiện ra trong tầm mắt trong cái thung lũng rộng phía dưới. Căn nhà rộng với năm phòng ngủ và bốn phòng tắm, nhưng không phô trương; Zane đã xây ngôi nhà này theo bản năng vì thế nó không thu hút sự chú ý một cách thái quá. Nó trông không rộng như thực tế, bởi vì có một vài căn phòng nằm ở dưới đất. Anh ấy cũng đã xây nó an toàn hết mức có thể, đặt nó ở vị trí đó, như vậy anh có cái nhìn không hạn chế về tất cả các hướng, nhưng lại sử dụng địa thế tự nhiên của mảnh đất để hạn chế lối vào chỉ còn lại một con đường. Các cánh cửa đều bằng thép, với những chiếc khóa tối tân, các cửa sổ làm bằng kính không vỡ, và nó tốn cũng khá nhiều tiền. Những bức tường ở vị trí chiến lược có bọc sắt ở bên trong, và một cái máy phát điện được cài đặt ở dưới tầng hầm. Tầng hầm cũng che dấu một đường trốn thoát khác, nếu như việc tẩu thoát là cần thiết. Các bộ cảm ứng chuyển động được cài quanh ngôi nhà, và khi Chance lăn bánh chiếc mô tô vào đường lái xe, anh biết rằng việc anh tới nơi vừa được báo hiệu.

Zane không giữ gia đình mình bị khóa trong một cái nhà tù, nhưng những biện pháp an toàn dự phòng ở đó nếu cần tới. Căn cứ vào nghề nghiệp của họ, sự khôn ngoan đòi hỏi phải thận trọng, và Zane đã luôn

chuẩn bị cho những trường hợp khẩn cấp, và luôn có một kế hoạch dự phòng.

Chance tắt máy và ngồi đó một phút, để cho những giác quan của anh trở lại bình thường trong khi anh dùng một tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi. Rồi anh đẩy chân chống xe và dựa chiếc Harley lên đó và bước xuống y như cách anh bước xuống từ một con ngựa. Lấy một tập tài liệu mỏng từ cái hộp chứa đồ, anh bước lên cái cồng mở rộng, có bóng mát.

Đó là một ngày hè ấm áp, giữa tháng 8, và bầu trời là một màu trong xanh không mây. Những con ngựa chạy tới lui một cách mẫn nguyện trên bãi cỏ, mặc dù một vài con trong số chúng tò mò hơn đã lại gần hàng rào để quan sát bằng những đôi mắt đen to, trong khi cái bộ máy âm ỉ gào thét trên đường xe chạy. Những con ong bay vo vo quanh những bông hoa của Barrie, và những con chim tiếp tục hót trên những cành cây. Wyoming. Nhà. Cách đó không xa, Ngọn núi nhà Mackenzie, với căn nhà trải dài trên đỉnh núi, nơi mà anh đã được ban cho... cuộc sống và mọi thứ khác trên cuộc đời này quan trọng với anh.

“Cửa đang mở đấy.” Giọng nói trầm lặng, bình tĩnh của Zane phát ra từ hệ thống liên lạc bên trong cánh cửa. “Anh đang ở trong văn phòng.”

Chance mở cánh cửa và bước vào bên trong, đôi chân đi bốt của anh không phát ra tiếng động khi anh đi xuống hành lang tới văn phòng của Zane. Với những tiếng động nhỏ, những cái khóa cửa tự động khớp lại đằng sau anh. Căn nhà im ắng, điều đó có nghĩa là Barrie và những đứa trẻ không có ở nhà, nếu Nick ở đâu đó trong căn nhà con bé sẽ vừa chạy về phía anh vừa kêu ré lên, lao cả người nó vào vòng tay anh, lú lo không ngừng bằng cái giọng tiếng Anh ngọt lú ngọt lô trong khi giữ chặt khuôn mặt anh bằng cả hai bàn tay nhỏ xíu của nó để chắc chắn là sự chú ý của anh không rời khỏi nó - như thể anh dám nhìn đi chỗ khác. Nick giống như là một gói chất nổ nhỏ không ổn định, tốt nhất là để phòng con bé.

Cánh cửa tới phòng làm việc của Zane bị đóng một cách không mong đợi, Chance dừng lại một lúc, rồi mở nó mà không gõ cửa.

Zane ngồi đằng sau cái bàn làm việc, máy tính bật, các cửa sổ mở toang đón không khí tươi mát, ấm áp. Anh gửi cho em trai mình một trong những

nụ cười hiểm hoi, ấm áp, “Quan sát chỗ chú bước chân nhé,” anh thông báo. “Những anh chàng tí hon đang ở trên sàn.”

Chance tự động nhìn xuống, kiểm tra sàn nhà, nhưng anh chẳng thấy đứa nào trong hai đứa sinh đôi cả. “Đâu?”

Zane hơi ngả người về sau chiếc ghế, nhìn quanh đám con của anh, phát hiện ra chúng, anh nói, “Dưới bàn làm việc. Khi chúng nghe thấy anh để chú vào, chúng đã trốn.”

Chance nhướn đôi lông mày. Theo kiến thức của anh, hai đứa trẻ sinh đôi 10 tháng tuổi không có thói quen trốn bất kì ai hay bất cứ thứ gì. Anh nhìn lại một cách cẩn thận hơn và nhìn thấy bốn bàn tay trẻ con mũm mĩm, vẫy vẫy ló ra từ phía dưới mặt bàn của Zane. “Chúng không giỏi chuyện đó nhỉ,” anh quan sát. “Em có thể thấy tay của chúng.”

“Hãy cho tụi nhỏ thời gian, chúng mới biết trò này thôi. Chúng chỉ vừa mới bắt đầu làm thế tuần này. Chúng đang chơi trò Tấn Công.”

“Tấn công?” Chống lại cơn buồn cười chợt đến, Chance nói, “Em được biết đó là chuyện gì không?”

“Cứ đứng đó. Chúng sẽ phóng ra khỏi chỗ nấp nhanh hết sức có thể và tóm lấy mắt cá chân của chú.”

“Có liên quan gì đến đau đớn không?”

“Không hề.”

”Okay. Thế tụi nó sẽ làm gì với em một khi đã tóm được em?”

“Chúng nó vẫn chưa tới được phần đó. Bây giờ, chúng mới chỉ tự kéo mình lên và đứng đó cười rúc rích.” Zane xoa cằm, cân nhắc. “Có lẽ, chúng nó sẽ ngồi lên chân chú để lôi chú xuống, nhưng phần lớn thời gian chúng nó rất thích đứng để thay cho việc phải ngồi.”

Cuộc tấn công nổ ra. Thậm chí với lời cảnh báo của Zane, Chance vẫn có một chút ngạc nhiên. Chúng đặc biệt bình tĩnh, so với những đứa trẻ. Anh phải ngưỡng mộ tính chính xác của chúng; chúng bắt đầu từ dưới cái bàn với những cái chân mũm mĩm, bò một cách nhanh chóng, và với những tiếng reo mừng chiến thắng đồng loạt kèm theo chúng khi với tới mắt cá chân của anh. Những bàn tay nhỏ bé tóm lấy quần jean của anh. Một đứa bên trái rơi bịch xuống chân anh trong một giây, sau đó ngã ra một cách tốt hơn và bắt đầu xoắn quanh để tự kéo mạnh tới một vị trí đứng thẳng. Những

cánh tay trẻ con vòng quanh đầu gối anh, và hai kẻ chiến thắng bé nhỏ cười ré lên với sự thích thú, tiếng cười khúc khích nổi lên của chúng kéo theo tiếng cười lớn của cả hai người đàn ông.

“Tuyệt,” Chance nói một cách ngưỡng mộ. “Những con thú săn mồi non.” Anh quăng tập tài liệu lên bàn Zane và ngả người xuống để tóm lấy hai chiến binh nhỏ bé trong tay, đặt mỗi cái móng được quần tã lên một cẳng tay cơ bắp của anh. Cameron và Zack cười với anh, sáu cái răng trẻ con bé tí màu trắng lấp lánh trên mỗi khuôn mặt có lúm đồng tiền, và ngay lập tức chúng vỗ nhẹ vào mặt anh với những bàn tay bé xíu, mập mạp, kéo tai anh, móc vào túi áo sơ mi của anh. Nó giống như là bị tấn công bởi hai cục kẹo dẻo uốn éo và đặc biệt nặng.

“Chúa nhân từ,” anh nói trong sự ngạc nhiên. “Chúng nó nặng cả tấn.” Anh đã không trông đợi chúng lớn quá nhiều trong vòng hai tháng kể từ khi anh thấy chúng.

“Chúng nó gần nặng bằng Nick rồi đấy. Con bé vẫn nặng hơn, nhưng anh thề là chúng tạo cảm giác nặng hơn.” Hai đứa trẻ sinh đôi đang lớn dần lên cứng cáp và khỏe mạnh, những cậu bé đã thể hiện tầm vóc của những người đàn ông nhà Mackenzie, trong khi Nick thì thanh nhã giống bà nội Mary của nó.

“Barrie và Nick đâu rồi?” Chance hỏi, quên mất bà chị dâu xinh đẹp và cô cháu gái hồ hởi, vui vẻ như quý của mình.

“Bọn anh có một cơn khủng hoảng giày. Đừng hỏi.”

“Làm thế nào mà anh lại có một cơn khủng hoảng giày?” Chance hỏi, không thể ngăn mình. Anh ngồi xuống cái ghế lớn, thư giãn ở bên kia bàn làm việc của Zane, đặt hai đứa bé một cách thoải mái hơn trong lòng. Chúng đã mất hứng thú với việc kéo tai anh và bắt đầu bi bô với nhau, vờn tới, quần tay và chân chúng như thể chúng tìm kiếm sự gần gũi nhất mà chúng đã biết trong khi định hình từ trong bụng mẹ. Chance vuốt ve chúng một cách vô thức, thích thú với sự mềm mại của da chúng, và cái cảm giác uốn éo của trẻ con trong cánh tay anh. Tất cả trẻ con nhà Mackenzie lớn lên đều làm quen với việc được chạm vào một cách thường xuyên và yêu mến bởi toàn bộ gia đình đông đảo.

Zane đan hai bàn tay đằng sau gáy, cơ thể mạnh mẽ, to lớn của anh thả lỏng. “Ban đầu chú có một đứa trẻ ba tuổi yêu thích đôi giày Chủ Nhật sáng bóng, màu đen, bằng da sơn của con bé. Rồi chú đã mắc một chiến thuật sai lầm khủng khiếp là để con bé xem *Phù thủy xứ Oz*.” Cái miệng nghiêm nghị của anh co rúm lại, và đôi mắt xanh nhạt của anh ánh lên với sự thích thú.

Đầu óc nhanh nhạy của Zane nhanh chóng kết nối, và sự hiểu biết về cô nàng ba tuổi được nói đến cho phép anh đi đến một kết luận hợp lý: Nick đã quyết định con bé phải có một đôi giày đỏ. “Con bé đã làm gì để thử nhuộm chúng?”

Zane thở dài, “Son môi, còn gì nữa?” Tất cả những đứa trẻ con nhà Mackenzie đều đã có một vụ rắc rối với son môi. Đó là một truyền thống gia đình, một khi John đã bắt đầu, vào lúc 2 tuổi, cậu bé đã sử dụng thỏi son môi yêu thích của mẹ mình để tô màu những hàng salad hoa quả ấn tượng trên bộ đồng phục của Joe. Caroline đã rất giận dữ, bởi vì màu son đó đã không còn được tiếp tục sản xuất và tìm một thỏi son mới trở nên khó khăn hơn nhiều so với việc thay thế những vạch màu nhỏ ghi lại những cái huân chương mà Joe đã giành được và những nhiệm vụ anh đã thực thi.

“Anh không thể chỉ lau sạch nó đi à?” Hai đứa sinh đôi đã khám phá ra cái khóa thắt lưng và khóa kéo quần của anh, và Chance dịch chuyển những cái tay nhỏ xíu bện rện đang cố cởi đồ của anh ra. Chúng bắt đầu uốn éo để đòi xuống và anh nghiêng người sang bên để đặt chúng xuống sàn nhà.

“Đóng cửa vào đi,” Zane chỉ thị, “hoặc là chúng sẽ thoát ra mất.”

Ngả người về phía sau, Chance vươn dài một cánh tay ra và đóng cửa lại, chỉ vừa đúng lúc. Hai nghệ sĩ tẩu thoát quần tã lót hầu như vừa tới nơi. Mất tự do, chúng rơi bịch xuống cái mông quần tã và xem xét tình huống, rồi bắt đầu bò thị sát chu vi của căn phòng.

“Anh đã có thể lau nó,” Zane tiếp tục, giọng anh mỉa mai, “nếu anh đã biết chuyện đó. Thật không may, Nick lại tự mình lau đôi giày của nó. Con bé để chúng trong máy rửa bát.”

Chance ngả đầu về sau với một trận cười.

“Barrie đã mua cho con bé một đôi giày mới vào hôm qua. Phải, chú biết là Nick luôn rất kiên quyết về những thứ nó muốn mặc như thế nào rồi đấy.

Con bé chỉ nhìn đôi giày có một lần, rồi bảo chúng xấu xí, *mặc dù chúng giống y như đôi giày con bé đã phá hỏng*, và thậm chí từ chối đi thử.”

“Chính xác là,” Chance sửa lại, “con bé nói rằng chúng ‘chấu chí’*.” Zane thừa nhận điều đó. “Mặc dù con bé đã trở nên khá hơn với chữ L. Con bé luyện tập, nói những từ thực sự quan trọng, như kẹo mút, và tự lặp đi lặp lại.”

*Nguyên văn là Nick nói từ ugly thành “ugwy”, không phát âm được chữ L và tập luyện với từ lollipop.

“Thế bây giờ con bé đã nói được ‘Chance’, thay vì ‘Dance’ chưa?” Chance hỏi, bởi vì Nick bướng bỉnh thậm chí chối không công nhận là con bé không thể nói được tên của anh. Con bé khẳng khẳng là mọi người khác đang nói sai.

Vẻ mặt của Zane hoàn toàn bất động. “Đừng có mơ*.”

*Câu trả lời của Chance là “Not a chance” để chơi chữ với tên Chance.

Chance lầm bầm với trò chơi chữ, ước là anh đã không hỏi. “Em cho là Barrie đã dẫn cô nàng đáng yêu của chúng ta đi mua sắm để con bé có thể chọn lấy đôi giày cho nó.”

“Chính xác.” Zane liếc qua mấy cậu con trai đang chơi lang thang của anh. Như thể chúng đang đợi sự chú ý của cha mẹ, đầu tiên là Cam và rồi Zack rơi bịch xuống đâm sầm vào nhau và kêu ré lên những tiếng cảnh báo ngắn, trong suốt thời gian nhìn cha chúng một cách chờ đợi.

“Giờ ăn,” Zane nói, xoay cái ghế của anh ra để anh có thể lấy hai cái chai từ cái thùng lạnh nhỏ dưới bàn. Anh đưa một cái cho Chance. “Chộp lấy một đĩa.”

“Anh đã sẵn sàng, như thường lệ,” Chance nhận xét khi anh bước vòng qua hai đứa trẻ sinh đôi và nghiêng người xuống để nhắc một đĩa lên trong tay mình. Giữ đĩa trẻ ở trên, anh nhìn chăm chú thật nhanh vào cái khuôn mặt bé tí giận dữ để chắc chắn là anh đã có đĩa trẻ mà anh nghĩ là anh đã tóm được nó. Đó là Zack, đúng rồi. Chance không thể nói chính xác làm thế nào anh biết đứa nào là đứa nào trong hai đứa trẻ sinh đôi, bất kì ai trong gia đình cũng biết, bởi vì hai đứa trẻ quá đồng nhất đến nỗi bác sĩ nhi khoa của chúng đã đề nghị đặt những vòng nhận dạng lên chúng. Nhưng mỗi đứa

đều có những cá tính xác định được phản ánh trên vẻ mặt chúng, điều mà không ai trong gia đình nhằm lẫn từ trước đến giờ.

“Anh phải chuẩn bị trước. Barrie đã cai sữa cho chúng tháng trước, và chúng không vui về gì khi phải chờ đợi bữa tối đâu.”

Đôi mắt tròn xoe màu xanh nước biển của Zack tập trung dữ dội vào cái bình trên tay Chance. “Sao chị ấy cai sữa cho tụi nhỏ quá sớm như vậy?” Chance hỏi khi anh ngồi lại và đặt đứa trẻ ở chỗ khuỷu tay. “Chị ấy đã cho Nick bú đến tận lúc nó một tuổi.”

“Chú sẽ thấy,” Zane nói cộc lốc, đặt Cam trong lòng mình.

Ngay khi Chance cầm cái bình trong tầm với của đôi bàn tay bé nhỏ mập mạp của Zack, đứa trẻ đã tóm lấy nó, hướng nó tới cái mồm phàm ăn đang mở to của nó. Thằng bé kẹp chặt một cách tàn bạo cái núm vú. Hiển nhiên là quyết định để cho chú của nó giữ cái chai, tuy nhiên nó đảm bảo cho cái tình huống đó ổn định bằng cách giữ chặt cổ tay áo của Chance bằng cả hai bàn tay, và vòng cả hai cái chân mũm mĩm quanh cẳng tay của Chance. Rồi thằng bé bắt đầu gặm gừ khi bú sữa, dừng lại chỉ để nuốt.

Một tiếng động gặm gừ tương tự phát ra từ trong lòng của Zane. Chance nhìn lại để xem cánh tay của anh trai bị giữ theo cùng một cách khi hai đứa man rợ nhỏ xíu tóm chặt bữa ăn của chúng.

Sữa nổi bọt quanh cái miệng xinh xắn của Zack, và Chance chớp mắt khi sáu cái răng bé tẹo màu trắng gặm cái núm vú bằng nhựa.

“Đồ quý, chẳng lạ gì mà mẹ cai sữa cho cậu.”

Zack không dừng lại trong khi nó gặm, bú, và gặm gừ, nhưng nó búng một cái liếc ngạo mạn lồ bịch cho chú của mình trước khi quay lại với sự chú ý chính là làm căng cái bụng bé tí của nó.

Zane đang cười nhẹ, và anh nâng Cam lên đủ để anh có thể dí mũi vào một trong hai cái chân mũm mĩm đang kiên quyết vòng quanh tay anh. Cam dừng lại để càu nhàu với sự cắt ngang, rồi đổi ý định và thay vì thế ưu đãi cho cha mình một nụ cười có lúm đồng tiền, đầy sữa. Giây thứ hai nụ cười biến mất và thằng bé lại tấn công cái bình.

Mái tóc xù màu đen của Zack mềm như lụa nằm trên cánh tay của Chance. Những đứa bé là một niềm vui thích tinh khiết có thể sờ thấy được, anh nghĩ, mặc dù anh đã không đồng ý với ý kiến này khi lần đầu tiên anh

giữ một đứa bé. Đứa bé được nói đến là John, hét vỡ đầu anh vì sự khổ sở của việc mọc răng.

Khi Chance ở cùng nhà Mackenzie chưa lâu, chỉ một vài tháng, và anh vẫn cực kì đề phòng những con người này. Anh đã cố gắng - một cách công khai - kiểm chế bản năng phản công lại bất cứ lúc nào họ chạm vào anh, trừ việc anh vẫn nhảy dựng lên như một con thú hoang hoảng hốt. Joe và Caroline tới thăm, và từ những biểu hiện trên khuôn mặt họ khi họ bước vào ngôi nhà, đó là một chuyến đi rất dài. Thậm chí Joe, bình thường quá kiểm chế và điềm tĩnh, đã nổi giận bởi những cố gắng vô ích để dỗ dành cậu con trai, và Caroline đã hoàn toàn rã rời bởi một tình huống mà chị không thể nào giải quyết được với lập luận hoàn hảo thông thường của chị. Mái tóc vàng của chị bị rối tung, và đôi mắt xanh lá cây của chị hiện lên một sự pha lẫn đáng ngạc nhiên của lo âu và tổn thương.

Khi chị bước tới gần Chance, chị đột nhiên quay lại và đặt đứa trẻ đang la hét vào tay anh. Giật mình và hoảng hốt, anh cố gắng giật lại, nhưng trước khi anh biết điều đó anh đã là vật sở hữu duy nhất của cái con người bé nhỏ đang ngọ nguậy, gào thét. “Đây,” chị nói với sự tin tưởng và vô cùng quả quyết. “Em hãy dỗ thằng bé đi.”

Chance sợ hãi. Quả là một điều kì diệu khi anh không đánh rơi đứa bé. Anh chưa bao giờ giữ một đứa trẻ trước đó, và anh không biết phải làm gì với nó. Phần kinh ngạc khác của anh là Caroline đã giao phó đứa trẻ yêu mến của chị cho *anh*, một đứa con hoang bị bỏ rơi mà Mary - Mẹ - đã nhặt về nhà. Tại sao những người này lại không thể nhìn thấy anh là ai? Tại sao họ không thể hiểu ra là anh đã sống trong một thế giới giết - hoặc bị giết, và rằng họ sẽ an toàn hơn nếu họ giữ khoảng cách với anh?

Thay vì đó, có vẻ không ai nghĩ rằng thật không bình thường hay đáng báo động khi anh đang giữ một đứa bé, cho dù là trong sự hoảng hốt anh giữ John hầu như trong chiều dài cánh tay, giữ chặt ở giữa hai bàn tay mạnh mẽ của anh.

Nhưng sự yên tĩnh vui sướng tràn ngập trong căn nhà, John đã bị giật mình bởi tiếng hét của anh. Thằng bé bắt đầu một cách hứng thú với con người mới, đá chân của nó. Chance tự động đổi vòng kẹp của anh với đứa trẻ, ẵm thằng bé trong một cánh tay như anh đã nhìn thấy người khác làm

thế. Đứa trẻ đang chảy nước dãi. Một cái yếm bé xíu nhanh chóng vòng quanh cổ nó, và Chance đã dùng nó để chùi sạch cái vết nước dãi. John nhìn thấy cơ hội đó và chụp lấy ngón tay cái của Chance, ngay lập tức đưa cái ngón tay đó vào miệng và nhai. Chance nhảy dựng lên với sức mạnh của hai cái lợi nhỏ xíu, cứng ngắc, với hai cái răng bé tí, sắc nhọn đã nhú lên. Anh nhăn mặt vì đau nhưng vẫn để nguyên đó, để cho John dùng ngón tay cái của anh như một cái nút vú cho đến khi Mẹ giải thoát anh bằng cách mang một cái khăn mặt ướt lạnh cho đứa trẻ nhai.

Sau đó Chance trông đợi được cho thoát khỏi việc trông trẻ, bởi vì Mẹ thường xuyên không thể chờ để được chạm tay vào đứa cháu trai của bà. Nhưng ngày đó mọi người có vẻ bằng lòng để John trong tay anh, thậm chí cả đứa trẻ cũng vậy, và một lát sau Chance bình tĩnh lại đủ để bắt đầu đi quanh quẩn và chỉ ra những trò khiến anh bạn bé nhỏ thích thú, tất cả những thứ mà John ngoan ngoãn ngậm ngía trong khi đang nhai cái khăn tay được đưa tới giải vây.

Đó là sự thắm nhuần của anh với những kiểu cách của bọn trẻ con, và từ ngày đó trở đi anh đã thành một người mê mẩn những cậu cháu trai mà những ông anh đầy nam tính và những bà chị dâu mau mắn của anh đã tạo ra rất đều đặn. Anh có vẻ càng ngày càng mê mẩn hơn, bởi vì với ba đứa trẻ của Zane anh đã hoàn toàn mù mị.

“Tiện thể, Maris đang mang bầu.”

Đầu Chance giật lên, và một nụ cười ngoác miệng ánh lên trên khuôn mặt r ám nắng của anh. Cô em gái bé bỏng của anh đã cưới chồng được 9 tháng và ngày càng trở nên bực dọc bởi vì cô nàng đã không mang bầu ngay lập tức.

“Lúc nào thì sinh?” Anh luôn không ngần ngại sắp xếp mọi việc để anh có thể ở nhà khi một Mackenzie mới ra đời. Một cách nghiêm túc, đứa trẻ đó sẽ phải là một MacNeil, nhưng đó chỉ là chuyện thứ yếu.

“Tháng ba. Con bé nói nó sẽ trở nên điên mất trước lúc đó, bởi vì Mac sẽ không để nó ra khỏi tầm mắt.”

Chance cười khúc khích. Ngoài cha và các anh trai của cô, Mac là người đàn ông duy nhất Maris đã từng gặp mà cô không thể đe dọa, cũng là một trong những lý do khiến cô rất yêu anh. Nếu Mac đã quyết định là anh sẽ

canh chừng Maris trong suốt thời gian bầu bí của cô, cô có rất ít hi vọng trốn thoát cho một trong những cuộc cưỡi ngựa đường dài mệt mỏi mà cô vô cùng yêu thích.

Zane hất đầu về phía tập tài liệu trên bàn anh. “Chú định nói gì với anh về cái đó?”

Chance biết Zane đang hỏi nhiều hơn nội dung của tập tài liệu. Anh đang hỏi lí do tại sao nó không được truyền qua máy tính, thay vì vậy Chance tự tay mang tới một bản văn kiện. Zane biết thời gian biểu của em trai mình, anh là người duy nhất, ngoài bản thân Chance, biết điều đó, vì thế anh biết Chance hiện tại đáng lẽ phải đang ở Pháp. Anh cũng hỏi lí do tại sao anh không được thông báo về sự thay đổi hành trình của Chance, tại sao em trai anh đã không đơn giản là gọi một cú để anh biết là chú ấy đang tới.

“Em không muốn mạo hiểm, thậm chí một chút rò rỉ.” Lòng mày Zane nhướn lên. “Chúng ta có những vấn đề về bảo mật?”

“Theo em được biết thì không có gì,” Chance nói. “Điều mà em không biết được khiến em lo lắng. Nhưng như em đã nói, không ai khác có thể nghe, thậm chí là một lời thì thầm về nó. Nó chỉ là chuyện giữa chúng ta.”

“Bây giờ chú đã khiến anh tò mò đấy.” Đôi mắt xanh lạnh lùng của Zane ánh lên sự thích thú.

“Crispin Hauer có một cô con gái.”

Zane không thẳng người lên khỏi chỗ ngồi thư giãn của anh, nhưng vẻ mặt anh cứng lại. Crispin Hauer nằm ở vị trí số một trong danh sách mục tiêu đã nhiều năm, nhưng tên khủng bố này khó nắm bắt cũng như những tội ác của hắn vậy. Họ vẫn chưa tìm được bất kì cách nào để tiếp cận gần với hắn ta, bất kì điểm yếu nào mà họ có thể lợi dụng, hay con mồi nào mà họ có thể dùng để nhử hắn vào bẫy. Có một hồ sơ về một cuộc hôn nhân ở London 35 năm trước, nhưng vợ của Hauer, hồi còn con gái là Pamela Vickery, đã biến mất, và không có dấu vết nào của bà ta đã được phát hiện. Chance, cùng với những người khác, đã kết luận là người phụ nữ đã chết sau đám cưới, hoặc là bởi bàn tay của Hauer hoặc là bởi kẻ thù của hắn ta.

“Cô ta là ai?” Zane hỏi. “Cô ta ở đâu?”

“Tên cô ta là Sonia Miller, và cô ta ở đây, ở nước Mỹ.”

«Anh biết cái tên này,” Zane nói, ánh nhìn của anh sắc nhọn.

Chance gật đầu. “Hiển nhiên, cô ta là người chuyển phát được cho là đã bị cướp hành lý tuần trước ở Chicago.”

Zane không bỏ qua sự “được cho là”, nhưng rồi, anh không bao giờ bỏ qua bất cứ chuyện nào. “Chú nghĩ nó là một sự sắp đặt?”

“Em nghĩ đó là một khả năng cực kì đáng tin. Em đã tìm thấy mối liên kết khi em kiểm tra xuất thân của cô ta.”

“Hauer có lẽ đã biết cô ta đã bị phát hiện sau khi mất hành lí, đặc biệt một cái va ly chứa những tài liệu về không gian vũ trụ. Tại sao lại nhận rủi ro như vậy?”

“Hẳn ta có thể đã không nghĩ là chúng ta sẽ tìm thấy cái gì đó. Cô ta được nhận nuôi, Hal và Eleanor Miller được ghi là cha mẹ của cô ta, và họ sạch như chì. Em sẽ không biết cô ta được nhận nuôi nếu như em đã không cố thử lôi giấy khai sinh của ta ra trên máy tính. Đoán thử xem điều gì – Hal và Eleanor chưa bao giờ có con. Sonia Miller bé nhỏ không có giấy khai sinh. Vì thế em đã đào sâu thêm và tìm thấy hồ sơ nhận nuôi –“

Lông mày của Zane nhướn lên. Việc nhận con nuôi công khai là nguyên nhân của rất nhiều vấn đề đến nỗi xu hướng rõ ràng xoay trở lại những hồ sơ bí mật, mà gắn liền với những luật lệ bảo mật điện tử và các biện pháp bảo vệ, đã khiến nó trở nên vô cùng khó khăn thậm chí là để xác định vị trí những hồ sơ bí mật đó, lại càng khó khăn hơn với việc truy cập vào nó. “Chú có để lại dấu vân tay nào không?”

“Không có gì dẫn trở lại chúng ta. Em đã dùng một số điểm để nghi binh, rồi tấn công vào Cơ quan thuế vụ và truy cập vào các tệp tài liệu từ hệ thống của họ.”

Zane cười. Nếu bất kì ai thực sự chú ý tới vụ trộm cắp thông tin điện tử này, thì thậm chí nó chắc chắn không được đề cập tới, không ai lại đi soi mói vào những người đóng thuế.

Zack đã uống xong cái bình của thằng bé, sự kìm kẹp hung dữ của nó với cái bình giảm bớt, và cái đầu của nó tựa một cách uể oải vào cánh tay Chance khi nó vùng vẫy một chút để chống lại giấc ngủ. Chance tự động nâng đứa trẻ lên vai và bắt đầu vỗ nhẹ vào lưng nó. “Cô Miller được thuê làm người chuyển phát hơn 5 năm trước. Cô ta có một căn hộ ở Chicago, nhưng những người hàng xóm của cô ta nói rằng cô ta rất hiếm khi ở đó.

Em phải nghĩ đó là một sự cài đặt dài hạn, rằng cô ta đã làm việc cho cha mình ngay từ đầu.”

Zane gật đầu. Họ đã kết luận điều tồi tệ nhất, bởi vì công việc của họ là phải làm vậy. Chỉ có chặn trước những chuyện tồi tệ nhất mới có thể giúp họ sẵn sàng giải quyết nó.

“Chú có ý tưởng gì không?” anh hỏi, lấy cái chai ra khỏi bàn tay kẹp chặt đang lỏng dần của Cam và nhẹ nhàng nhắc đưa trẻ đang ngủ lên vai anh.

“Tiếp cận cô ta. Khiến cho cô ta tin tưởng em.”

“Cô ta sẽ không phải là loại tin người đâu.”

“Em có một kế hoạch,” Chance nói, và cười, bởi vì đó thường là sở trường của Zane.

Zane cười đáp lại, rồi ngừng lại khi cái bảng điều khiển an ninh nhỏ trên tường kêu một tiếng báo động khê. Anh liếc lên cái màn hình. “Gồng mình lên đi,” anh khuyên. “Barrie và Nick về nhà rồi.”

Vài giây sau cánh cửa trước mở ra và một tiếng la hét đầy khắp căn nhà. “Cú Dance! Cú Dance Cú Dance Cú Dance!” (*Chú Chance*) Tiếng hét được nhấn mạnh với âm thanh của tiếng bước chân nhỏ xíu chạy và nhảy bổ xuống hành lang khi sự chào đón của Nick với cuộc viếng thăm của anh trở nên gần hơn. Chance ngả người ra sau chiếc ghế và mở cánh cửa phòng làm việc vừa đủ một giây trước khi Nick lao vào nó, cả thân hình bé nhỏ của con bé rung lên với sự vui thích và háo hức.

Con bé phóng cả người vào anh, và anh cố gắng giữ nó trong cánh tay còn lại, kéo nó vào trong lòng. Con bé dừng lại để đặt một cái hôn của bà chị lớn và vỗ nhẹ vào gáy Zack – không hề để ý là thằng bé gần như lớn bằng nó – rồi hướng sự chú ý mãnh liệt trở lại Chance.

“Chú có ở đây lần ày không?” (*Chú có ở đây lần này không*) con bé hỏi, thậm chí khi ngược mặt lên cho anh hôn. Anh đã làm thế, dí mũi vào cái má và cổ mềm mại của con bé và khiến nó cười rúc rích, hít vào mùi thơm ngọt ngào thoang thoảng của trẻ con vẫn bám quanh nó.

“Chỉ vài ngày thôi,” anh nói, với sự thất vọng của con bé. Nó đủ lớn để chú ý tới sự vắng mặt dài ngày và thường xuyên của anh, và bất cứ khi nào con bé nhìn thấy anh nó đều cố gắng thuyết phục anh ở lại.

Con bé cau có, rồi trở lại là Nick, nó quyết định chuyển sang những vấn đề quan trọng hơn. Khuôn mặt nó sáng lên. “Chế cháu có thể nhái e bô tô của chú không?” (*Thế cháu có thể lái xe mô tô của chú không?*)

Sự cảnh báo lóe lên qua anh. “Không,” anh nói chắc chắn.

“Cháu không được lái nó, ngồi lên nó, ngả người trên nó, hoặc đặt bất kỳ đồ chơi nào của cháu lên nó trừ phi chú ở cùng cháu.” Với Nick, cách tốt nhất là đóng lại mọi kẽ hở. Con bé hiếm khi không vâng lời với những mệnh lệnh trực tiếp, nhưng nó là một đứa thiên tài trong việc tìm ra các khe hở để chui qua. Một khả năng khác lại xuất hiện trong đầu anh. “Cháu cũng không thể đặt Cam hoặc Zack lên đó.” Anh nghi ngờ là con bé chẳng thể nhắc được đứa nào trong chúng, nhưng anh không để bất kì một rủi ro nào.

“Cảm ơn,” Barrie nói cụt lủn, bước vào phòng làm việc đúng lúc để nghe được phần thêm vào của anh. Cô nghiêng người xuống để hôn vào má anh, cùng lúc nhắc Zack ra khỏi tay anh để anh có thể tự bảo vệ khỏi chân của Nick. Tất cả những người đàn ông nhà Mackenzie, đã từng hết lần này đến lần khác, trở thành nạn nhân của một bàn chân bé nhỏ vào xương chậu.

“Nhiệm vụ hoàn thành?” Zane hỏi, ngả người ra sau ghế và cười với vợ mình với cái nhìn lười nhác trong đôi mắt xanh nhạt đang nói là anh thích thứ anh đang nhìn thấy.

“Không phải là không có một vài kịch tính và sự thuyết phục, nhưng, vâng, nhiệm vụ hoàn thành.” Cô đẩy một lọn tóc xoăn của mái tóc đỏ ra khỏi mắt. Như thường lệ, cô trông thật thời trang, mặc dù cô không mặc thứ gì sang trọng hơn một cái quần màu be và cái áo sơ mi trắng không tay làm nổi bật hai cánh tay mảnh mai, hơi rám nắng. Anh có thể mang một cô gái ra khỏi trường đào tạo quý tộc, Chance nghĩ một cách ngưỡng mộ, nhưng anh không bao giờ đẩy trường đào tạo quý tộc ra khỏi một cô gái được, và Barrie đã được gửi đến ngôi trường nổi tiếng nhất trên thế giới.

Nick vẫn tập trung vào việc dàn xếp quyền được lái chiếc xe mô tô. Cô bé tóm lại mặt anh ở giữa hai bàn tay và nghiêng xuống để mũi cô bé hầu như chạm vào mũi anh, đảm bảo là có toàn bộ sự chú ý của anh. Anh gần như cười lớn với sự kiên quyết dữ dội trên vẻ mặt con bé. “Cháu tể chú nhái che a ánh của cháu,” (*Cháu để chú lái xe ba bánh của cháu*) cô bé nói, rõ ràng quyết định phỉnh phờ thay vì đòi hỏi.

“Không hiểu sao anh lại không hiểu câu đó,” Zane thì thầm với vẻ thích thú trong khi Barrie khẽ cười.

“Cháu đã đề nghị để chú lái xe ba bánh của cháu?” Chance chỉnh lại. “Nhưng chú quá to để đi xe ba bánh, và cháu quá nhỏ để lái xe mô tô.”

“Chế khi nào cháu có thể nhái nó?” (*Thế khi nào cháu có thể lái nó*) cô bé khiến đôi mắt màu xanh mở to và vui vẻ.

“Khi nào cháu có bằng lái xe.”

Điều này đặt cô bé vào tình huống khó xử. Con bé không có ý tưởng thế nào là một cái bằng lái xe, hoặc làm thế nào để có được nó. Con bé chọc một ngón tay vào miệng trong khi cân nhắc tình huống này, và Chance cố gắng chuyển hướng sự thích thú của nó. “Này! Có phải cháu đang đi đôi giày mới đúng không?”

Như là một phép màu, khuôn mặt cô bé lại bừng sáng. Nó lách sang bên để anh có thể giữ một chân lên cao gần tới mặt anh đến nỗi con bé hầu như đá vào mũi anh. “úng thật ẹp.” (*Chúng thật đẹp*) con bé ngân nga trong sự vui sướng.

Anh tóm lấy một cái chân nhỏ xíu trong bàn tay to lớn của mình, ngưỡng mộ đôi giày màu đen sáng bóng bằng da sơn. “Oa, thật là bóng quá chú có thể nhìn thấy mặt mình trong đó này.” Anh giả vờ xem răng của mình khiến con bé cười khúc khích.

Zane nhắc hai chân lên. “Bọn anh sẽ để mấy cậu bé này xuống cho chúng ngủ trong khi chú dành thời gian với con bé.”

Dành thời gian cho Nick không phải là một vấn đề, con bé không bao giờ lúng túng để nói hay làm chuyện gì đó. Anh cuộn một nhúm tóc đen như lụa của con bé vòng quanh ngón tay anh trong khi nó lú lo về đôi giày mới, những con ngựa mới của ông nội, và những điều mà bố đã nói khi anh đập búa vào ngón tay cái. Con bé vui sướng nhắc lại một cách chính xác những điều mà bố nó đã nói, khiến Chance bật cười.

“Nhưng cháu không được ép nói iều ó,” (*Nhưng cháu không được phép nói điều đó*) cô bé nói, nghiêm trang nhìn anh. “ó là một từ ấ ấ xấu.” (*Đó là một từ rất rất xấu*)

“Phải rồi,” anh nói, giọng anh không tự nhiên. “Đúng là thế.”

“Cháu không được ép nói ‘khốn khiếp,’ hay ‘chết tiệt’ hay ‘ngu ngốc’, hay –“ (*Cháu không được phép nói ‘khốn khiếp’, hay ‘chết tiệt’ hay ngu ngốc’, hay-*)

“Vậy thì cháu không nên nói chúng lúc này.” Anh cố gắng để xen vào một sự lưu ý kiên quyết trong giọng mình, mặc dù quả là một sự đấu tranh để giữ không cười lớn.

Cô bé trông bối rối. “Chế làm sao cháu có thể nói cho chú biết ó là gì?” (*Thế làm sao cháu có thể nói cho chú biết đó là gì?*)

«Có phải bố biết những từ xấu xa đó phải không?»

Cái đầu nhỏ gật dứt khoát. “Bố biết tất cả điều ó.” (*Bố biết tất cả điều đó.*)

“Chú sẽ bảo bố nói lại cho chú, như thế chú sẽ biết những từ nào không được nói.”

“Otay.” Cô bé thở dài. “Nhưng đừng đánh bố quá mạnh.”

“Đánh bố?”

“ó là ân duy nhất bố nói từ ó, khi bố đánh ngón tay cái bằng ái búa. Bố bảo thế.” (*Đó là lần duy nhất bố nói từ đó, khi bố đánh ngón tay cái bằng cái búa. Bố bảo thế.*)

Chance cố gắng để chuyển tiếng cười của anh thành tiếng ho. Zane là một cựu SEAL, cách ăn nói của anh chua chát như biển cả mà anh đã quá đỗi quen thuộc, và Chance đã nghe “từ ó,” (*từ đó*) và tẻ hơn, rất nhiều lần từ anh trai mình. Nhưng Mẹ luôn rèn dũa một cách nghiêm khắc tính lịch sự với tất cả những đứa con của bà, vì thế cách ăn nói của họ thận trọng trước mặt phụ nữ và trẻ em. Zane chắc hẳn đã không biết là Nick đang ở đâu đó quanh anh khi anh đập vào ngón tay cái, nếu không chẳng có cơn đau nào có thể khiến anh nói điều đó trong tầm nghe của con bé. Chance chỉ hi vọng là nó sẽ quên điều đó trước khi bắt đầu vào nhà trẻ.

“Cô Mawis ắp có em bé,” (*Cô Maris sắp có em bé*) Nick nói, trườn lên để đứng trong lòng anh, chân con bé chống lên bắp đùi anh. Chance đặt cả hai tay quanh con bé để giữ chặt nó, mặc dù sự trợ giúp của anh có lẽ là không cần thiết, Nick có sự cân bằng của một diễn viên nhào lộn.

“Chú biết rồi. Bố cháu đã nói cho chú biết.”

Nick cau mày vì đã không là người đầu tiên truyền tin. “Cô ấy ẽ ẻ ngựa con vào ủa uân,” (*Cô ấy sẽ để ngựa con vào mùa xuân*) cô bé thông báo.

Anh không thể giữ không cười lần này. Anh kéo cô cháu bé nhỏ lại gần anh và đứng lên, xoay con bé vòng quanh và làm nó cười ngặt nghẽo khi nó bám lấy cổ anh. Anh cười cho đến khi hai mắt ướt nhòe. Chúa ơi, anh yêu đứa trẻ này, một đứa bé mới gần ba tuổi đã khiến tất cả họ luôn luôn trong tình trạng báo động, bởi vì không nói được con bé đang chuẩn bị làm gì hay nói gì. Điều này khiến cả gia đình Mackenzie phải để mắt trông chừng con bé.

Đột nhiên con bé ngược mắt lên. “Khi nào à ủa uân? Nó có còn âu, âu nữa ông?” (*Khi nào là mùa xuân? Nó có còn lâu, lâu nữa không?*)

“Rất lâu,” anh nghiêm trang nói. Bảy tháng là rất nhiều so với một đứa trẻ 3 tuổi.

“Cháu sẽ lớn chứ?”

Anh để vẻ mặt thông cảm và gật đầu. “Cháu sẽ 4 tuổi.”

Cô bé nhìn vừa khiếp sợ vừa cam chịu. “4 tuổi,” con bé buồn rầu nói. “Whodadunkit?”

Khi anh ngưng cười lần này, anh chùi mắt và hỏi, “Ai đã dạy cháu nói *whodathunkit?*”

“John,” nó nói nhanh.

“Thế nó còn dạy cháu gì nữa không?”

Cô bé gật đầu.

“Gì vậy? Cháu có thể nhớ không?”

Cô bé gật đầu.

“Cháu sẽ nói cho chú biết chứ?”

Cô bé tròn xoe mắt nhìn lên và ngắm nghía cái trần nhà một lúc, rồi dành cho anh cái nhìn nheo mắt. “Chú ẽ ẽ cháu nhái xe mô tô của chú nhé?” (*Chú sẽ để cháu lái xe mô tô của chú nhé?*)

Mẹ kiếp, con bé đang mặc cả! Anh run run lo sợ với ý nghĩ về việc con bé sẽ trở nên như thế nào khi nó 16 tuổi. “Không,” anh kiên quyết nói. “Nếu như cháu bị đau, mẹ và bố cháu sẽ khóc, ông bà nội sẽ khóc, chú sẽ khóc, cô Maris sẽ khóc, Mac sẽ khóc, chú Mike sẽ khóc -“

Con bé nhìn có vẻ bị ấn tượng với lời kể khóc lóc tràn giang đại hải đó và cắt ngang trước khi anh nói tên tất cả mọi người trong gia đình. “Cháu có thể ưỡi một con ngựa, ú Dance, thế thì tại sao cháu lại không nhái được e bô

tô của chú?” (*Cháu có thể cười một con ngựa, chú Dance, thế thì sao cháu lại không lái được xe mô tô của chú?*)

Chúa ơi, con bé không hề nao núng. Zane và Barrie đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế? Họ đã có khá nhiều thời gian để đưa hai đứa sinh đôi xuống ngủ. Nếu anh hiểu Zane, anh trai anh đang lợi dụng lúc có người giữ trẻ cho Nick để có một khoảng thời gian tình tứ với vợ anh, Zane luôn sẵn sàng để tận dụng những tình huống linh động vì lợi ích của mình.

Mười phút sau, Zane bước trở lại vào phòng làm việc, đôi mắt anh hơi sụp mí và khuôn mặt anh phảng phất vẻ thư giãn. Chance cau có với anh trai mình. Anh đã mất 10 phút cố gắng bảo Nick nói cho anh điều mà John đã dạy con bé, nhưng nó không lay chuyển khỏi sự điều đình ban đầu. “Hơi lâu quá đấy,” anh càu nhàu.

“Này, anh đã nhanh rồi đấy,” Zane phản đối một cách yếu ớt.

“Phải, đúng rồi.”

“Nhanh đến mức có thể,” anh thêm vào, mỉm cười. Anh vuốt nhẹ bàn tay to lớn của mình lên mái tóc đen óng ả của cô con gái. “Có phải con đã giữ cho chú Chance vui vẻ không?”

Con bé gật đầu. “Con đã bảo ú ấy ái từ ất, ất xấu mà bố đã nói khi bố tự đánh vào ngón tay cái.” (*Con đã nói cho chú ấy cái từ rất rất xấu mà bố đã nói khi bố tự đánh vào ngón tay cái.*)

Zane trông đau khổ và rồi nghiêm khắc. “Con đã nói với chú ấy như thế nào khi mà con không được phép nói những từ đó?”

Con bé đưa một ngón tay vào miệng và bắt đầu lại ngậm nghía trần nhà.

“Nick.” Zane giật con bé ra khỏi cánh tay của Chance. “Có phải con đã nói từ đó không?”

Môi dưới của con bé hơi chìa ra, nhưng nó gật đầu, thú nhận sự vi phạm của mình.

“Vậy thì tối nay con không được nghe kể chuyện trước khi ngủ. Con đã hứa là con sẽ không nói từ đó.”

“Con in ối,” (*Con xin lỗi*) con bé nói, vòng tay quanh cổ anh và ngả đầu vào vai anh.

Nhẹ nhàng anh xoa xoa lưng con bé. “Bố biết con thấy có lỗi, con yêu, nhưng con phải giữ lời hứa.” anh thả nó ra. “Đi tìm mẹ đi.”

Khi con bé đi khỏi, vì tò mò Chance hỏi, “Tại sao anh không bảo con bé là nó không thể xem ti vi, thay vì không được nghe kể chuyện trước khi đi ngủ?”

“Bọn anh không muốn sự hấp dẫn của ti vi được dùng làm hình phạt hay khen thưởng. Tại sao? Chú đang ghi chép để trở thành một người bố à?”

Hoảng sợ, Chance nói, “Không phải trong kiếp này.”

“Thật ư? Định mệnh là thứ nhảy lên và cắn vào móng chú khi mà chú ít mong đợi nó nhất.”

“Ồ, cái móng của em hiện giờ đang cắn cắn, và em dự định sẽ giữ nó theo cách đó.” Anh gật đầu về phía tập hồ sơ trên bàn của Zane. “Chúng ta có vài việc lên kế hoạch phải làm.”

Chương 2

Toàn bộ nhiệm vụ lần này là một minh chứng xác thực cho Luật của Murphy^[1], Sunny Miller điên tiết nghĩ khi cô ngồi trong sân bay Thành phố Salt Lake, chờ chuyến bay của cô được gọi – đây là nếu nó được gọi, mà điều này thì cô đã bắt đầu nghi ngờ rồi. Đây là sân bay thứ năm của cô trong một ngày, và cô vẫn còn cách đích đến của mình gần một nghìn dặm đường nữa, cái đích là Seattle. *Đáng lẽ ra* cô phải lên một chuyến bay thẳng từ Atlanta tới Seattle, nhưng chuyến bay đó đã bị hủy do trục trặc kỹ thuật và hành khách được chuyển sang những chuyến bay khác, không có chuyến nào trong đó là bay thẳng cả.

Từ Atlanta cô đã phải bay tới Cincinnati, từ Cincinnati tới Chicago, từ Chicago tới Denver, và từ Denver tới Thành phố Salt Lake. Ít nhất thì cô cũng đang di chuyển về hướng tây thay vì phải đi ngược trở lại, và chuyến bay từ thành phố Salt Lake, giả dụ là nó có bao giờ cất cánh được, được cho là sẽ thực sự hạ cánh ở Seattle.

Nhưng cứ theo cái cách mà ngày hôm nay của cô tiếp diễn, thì cô cho là nó sẽ bị rút thay vì hạ cánh.

Cô rất mệt, cô đã không ăn gì cả ngày nay ngoài ít đậu phộng, và cô sợ phải đi tìm cái gì ăn trong trường hợp chuyến bay của cô được gọi và máy bay được chuẩn bị và cất cánh trong thời gian kỉ lục, bỏ cô lại phía sau. Khi

bị luật Murphy chi phối, bất cứ cái gì cũng có thể. Cô ghi nhớ một lưu ý trong đầu là phải tìm ra cái gã Murphy này và đâm vào mũi hăn.

Khiếu hài hước thường thấy của cô được khôi phục trong một cơn bốc đồng, cô ngồi lại xuống chiếc ghế nhựa của mình và lôi một cuốn sách bìa mềm mà cô đang đọc dở ra. Cô mệt mỏi, cô đói lả, nhưng cô sẽ không để mình lâm vào tình trạng căng thẳng. Nếu có một việc gì mà cô làm tốt, thì đó là tìm ra cái tích cực nhất trong một tình huống. Một vài chuyến đi suôn sẻ như lụa, nhưng cũng có một vài chuyến như là cái nhọt ở mông vậy; chừng nào mà mặt tốt và mặt xấu được cân bằng, thì cô còn có thể thích nghi được.

Do thói quen thâm căn cố đế, cô quàng cái quai cặp đựng tài liệu bằng da mềm quanh cổ, giữ nó chéo qua người để nó không thể bị giật ra khỏi bàn tay cô một cách dễ dàng. Một vài người chuyển phát có thể khóa cái vali hay cái cặp vào cổ tay họ bằng còng số tám, nhưng công ty của cô lại cho rằng còng tay chỉ càng lôi kéo thêm sự chú ý không mong muốn; tốt hơn là hòa cùng với đám doanh nhân đi công tác thay vì nổi bật hẳn lên. Thực tế còng tay chỉ như hét to lên “Đồ quan trọng ở trong này!”

Sau những gì đã xảy ra ở Chicago một tháng trước đó, Sunny đã thận trọng gấp hai lần và cũng để một bàn tay lên trên cái cặp. Cô chẳng biết có gì trong đó, nhưng điều đó không quan trọng; việc của cô là mang những thứ ở trong đó từ điểm A đến điểm B. Khi cái cặp bị một gã du côn đầu tóc xanh lè giật ra khỏi vai cô ở Chicago tháng trước, cô đã vừa xấu hổ lại vừa giận dữ. Cô đã *luôn luôn* cẩn thận, nhưng rõ ràng là không đủ cẩn thận, và bây giờ cô đã có một vết nhơ lớn trong hồ sơ. Ở mức bản năng nhất, cô đã hoảng hốt vì bị chộp khi mất cảnh giác. Cô đã được dạy dỗ từ khi còn bé để lúc nào cũng được chuẩn bị tinh thần và thận trọng, lúc nào cũng cảnh giác với những gì diễn ra xung quanh; nếu một gã du côn tóc xanh có thể thắng được cô, nghĩa là cô chưa chuẩn bị tinh thần cũng như không cảnh giác như cô tưởng. Khi mà chỉ một lần trượt chân có thể là sự khác biệt giữa cái sống và cái chết, sẽ không có chỗ cho lỗi lầm.

Chỉ nhớ đến vụ cướp kia cũng khiến cô khó chịu. Cô bỏ cuốn sách lại trong cái túi đeo vai, thà giữ sự chú ý của cô tới những người xung quanh còn hơn.

Bụng cô sôi sục. Cô có thức ăn trong cái túi đeo, nhưng cái đó dành cho những trường hợp khẩn cấp, và lúc này không đáng. Cô nhìn về phía cửa, nơi hai người đại diện của hãng hàng không đang kiên trì trả lời những câu hỏi của các vị khách mất hết kiên nhẫn. Từ những biểu hiện không hài lòng trên mặt hành khách khi họ trở về chỗ ngồi của họ, có vẻ tin tức không tốt lắm; rõ ràng, cô sẽ có đủ thời gian để tìm cái gì đó để ăn.

Cô liếc xuống đồng hồ của mình: 1:45 chiều, giờ địa phương. Cô sẽ phải giao những thứ trong cặp đến Seattle vào lúc 9 giờ tối nay, giờ TBD, việc đáng lẽ rất dễ dàng, nhưng cứ theo cái cách mọi thứ đang tiếp diễn, cô đã không còn tin mình có thể hoàn thành nhiệm vụ đúng giờ. Cô ghét cái ý nghĩ phải gọi về văn phòng để báo cáo một thất bại nữa, cho dù nó không phải lỗi của cô. Mặc dù vậy, nếu hãng hàng không không nhanh chóng khôi phục đường bay, cô sẽ phải làm một cái gì đó. Khách hàng cần được biết nếu gói hàng của họ không đến như đã hẹn.

Nếu tin tức về chuyến bay bị hoãn không có gì tiến triển cho đến khi cô đi ăn về thì cô sẽ xem xét việc chuyển sang một hãng hàng không khác, mặc dù cô đã cân nhắc lựa chọn đó và chẳng có khả năng nào trông có vẻ đáng khích lệ cả; cô đang ở trong đống hỗn độn không lối thoát. Nếu cô không thể nghĩ ra cách nào đó, thì cô sẽ phải thực hiện cuộc gọi kia.

Nắm thật chắc cái cặp tài liệu bằng một tay và cái túi đeo của cô bằng tay kia, cô đi xuống phòng chờ lớn để tìm những thức ăn không có trong máy bán hàng tự động. Những hành khách đến đang đổ ra khỏi cái cổng bên tay trái cô, và cô di chuyển xa hơn về bên phải để tránh xô đụng. Hành động đó không hiệu quả; ai đó va vào vai trái của cô, và cô nhìn quanh một cách bản năng để xem đó là ai.

Chẳng có ai ở đó. Một phản ứng nhìn qua vai tức thì, được mài dũa nhiều năm, đã cứu cô. Cô tự động siết chặt nắm tay trên cái cặp ngay khi cảm thấy một sự trì kéo trên quai đeo, và cái quai khê khàng rơi khỏi vai cô.

Khốn kiếp, không phải lần nữa chứ!

Cô cúi đầu xuống và xoay người, tống cái túi đeo nặng nề của cô vào kẻ tấn công. Cô bắt được một thoáng nhìn của đôi mắt đen hung dữ và một khuôn mặt độc ác, râu ria; rồi sự chú ý của cô dính vào hai bàn tay gã. Một tay gã cầm con dao đã dùng để cắt cái quai cặp, và gã đã đặt tay kia trên cái

cặp rồi, cố kéo nó ra khỏi người cô. Cái túi đeo của cô tông mạnh vào vai gã, làm gã lão đảo, nhưng gã vẫn không bỏ tay ra.

Sunny thậm chí không nghĩ đến việc la hét, hay là sợ hãi; cô quá tức giận cho cả hai phản ứng trên, và cả hai việc đó sẽ làm tan sự tập trung của cô. Thay vào đó, cô giơ tay cho một cú quật khác, nhắm cái túi vào bàn tay cầm dao.

Cô nghe thấy những giọng nói to dần ở xung quanh, những giọng báo động bối rối khi mọi người cố len lỏi qua đám tắc nghẽn, thay vào đó lại va đụng vào nhau. Nếu có thì cũng chỉ rất ít người biết chuyện náo loạn này là cái gì. Tâm nhìn đã bị che khuất; mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Cô không thể dựa vào sự giúp đỡ của bất kì ai, vì thế cô lờ đi tiếng ồn, tất cả sự chú ý của cô tập trung vào tên cướp đang nắm chặt lấy cái cặp bằng bàn tay bần thiu.

Bốp! Cô lại đánh trúng gã lần nữa, nhưng gã vẫn cầm chắc con dao.

“Chó cái,” gã gầm gè, bàn tay cầm dao lia về phía cô.

Cô nhảy lùi lại, và những ngón tay trượt trên cái quai da. Hấn giật nó ra khỏi tay cô một cách đặc thẳng. Sunny chớp lấy cái quai đang đung đưa và tóm được nó, nhưng con dao để lại một vết sáng màu bạc khi hấn chém xuống, cắt đứt cái quai ra khỏi chiếc cặp. Tình trạng co kéo đột ngột bị cắt đứt khiến cho cô lão đảo về phía sau.

Tên hung thủ quay người bỏ chạy. Lấy lại thăng bằng, Sunny hét lên, “Chặn hẳn lại!” và chạy đuổi theo. Cái váy dài của cô có đường xẻ ở bên trái để cô có thể sai hết bước chân, nhưng tên cướp không chỉ khởi hành trước, gã còn có đôi chân dài hơn. Cô kiên trì chạy theo, mặc dù cô biết là vô ích. Sự tuyệt vọng làm dạ dày cô co thắt. Lời cầu nguyện duy nhất của cô là có ai đó trong đám đông sẽ đóng vai anh hùng và chặn hẳn lại.

Lời cầu nguyện của cô đột ngột thành hiện thực.

Phía trước, một người đàn ông cao to đang đứng quay lưng về phía phòng đợi đã quay lại và liếc gần như lãnh đạm về hướng vụ náo loạn. Tên cướp đã gần chạy qua anh ta. Sunny hít sâu để gào lên một lần nữa “Chặn hẳn lại,” mặc dù cô biết tên cướp sẽ chạy qua được trước khi người đàn ông có thể phản ứng. Những tiếng hét chưa bao giờ thoát ra khỏi miệng cô.

Người đàn ông to cao chỉ liếc một cái đã biết chuyện gì đang xảy ra, và trong một cử động nhịp nhàng và duyên dáng như một vũ điệu ba lê, anh ta chuyển vị trí, xoay người và bất ngờ tung một chân đi giày ra. Cú đá trúng ngay vào khoeo chân phải của tên cướp, đẩy cái chân hẳn ra xa. Hẳn ngã lộn nhào ngay lập tức và nằm ngửa trên sàn, cánh tay bị văng lên trên đầu. Chiếc cặp trượt ngang qua phòng chờ trước khi nảy vào tường, rồi bị đẩy bật vào giữa dòng hành khách đi lại. Một người đàn ông nhảy tránh cái cặp, trong khi những người khác đi vòng qua nó.

Sunny ngay lập tức ngoặt sang hướng ấy, vồ lấy cái cặp trước khi có bất kì một tên trộm nhanh tay nào thó được nó, nhưng cô vẫn liếc mắt về hiện trường.

Trong một cử động nhanh nhẹn, duyên dáng khác, người đàn ông to cao cúi xuống và lật sấp tên hung thủ, rồi vặn cả hai cánh tay gã lên cao đằng sau lưng gã và giữ chúng bằng một bàn tay to lớn.

“Ồi!” tên cướp rú lên. “Thằng chó, mày làm gãy tay tao rồi!”

Câu chửi khiến cánh tay gã còn bị đẩy lên cao hơn nữa một cách thô bạo. Gã rú lên nữa, lần này không nói nên lời và ở một tông giọng cao hơn nhiều.

“Cẩn thận cái mồm mày đấy,” người đang bắt gã nói.

Sunny thẳng lại ngay bên cạnh anh ta. “Cẩn thận,” cô nói không ra hơi. “Gã có dao đấy.”

“Tôi có nhìn thấy. Nó rơi xuống kia kìa.” Người đàn ông không nhìn lên nhưng hất cằm về bên trái. Trong lúc nói anh ta nhanh nhẹn lật cái thắt lưng của tên cướp ra khỏi đĩa quần và buộc sợi dây da một cách đơn giản nhưng hiệu quả xung quanh cổ tay của tên tù nhân của anh ta. “Hãy nhặt nó lên trước khi có ai đó tóm lấy nó và biến mất. Dùng hai ngón tay thôi, và chỉ chạm vào lưỡi.”

Dường như anh ta biết anh ta đang làm gì, vì thế Sunny tuân lệnh mà không hỏi gì. Cô lấy một tờ giấy ăn ra khỏi túi váy và rón rén nhặt con dao lên như anh ta đã bảo, cẩn thận để không làm mờ một dấu vân tay nào trên cán dao.

“Tôi phải làm gì với nó đây?”

“Cứ giữ nó cho đến khi An ninh tới đây.” Anh ta nghiêng cái đầu tóc đen về hướng nhân viên sân bay gần nhất, một người hướng dẫn di chuyển vẫn đang lượn qua lượn lại một cách lo lắng như thể không chắc phải làm gì. “An ninh đã được gọi rồi, phải không?”

“Vâng, thưa ông,” người hướng dẫn nói, đôi mắt anh ta tròn xoe vì kích động.

Sunny ngồi xổm xuống bên cạnh ân nhân của cô. “Cám ơn anh,” cô nói. Cô chỉ tay vào chiếc cặp, với hai cái quai cặp lủng liếng. “Gã đã cắt đứt cái quai và giật nó khỏi tay tôi.”

“Không có chi,” anh ta nói, quay đầu lại mỉm cười với cô và để cho cô nhìn thấy anh ta lần đầu tiên.

Cái nhìn đầu tiên của cô suýt thành cái nhìn cuối cùng. Dạ dày cô nhộn nhạo. Tim cô nảy lên. Phổi cô thắt lại. *Woa*, cô nghĩ, và cô hít một hơi thở sâu mà không để lộ ra.

Có lẽ anh ta là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô đã từng gặp, không hề quá lời dù hiểu theo bất kì nghĩa nào của từ đó. *Đẹp trai đến nghẹt thở* là cụm từ hiện lên trong đầu cô. Thoáng sững sờ, cô đi sâu vào chi tiết: tóc đen, hơi quá dài và bù xù, chạm vào cái cổ áo ở đằng sau chiếc áo khoác da màu nâu bạc phéch của anh ta; làn da mịn màng, râm nắng màu mật ong; đôi mắt nâu sáng và trong đến mức trông chúng như màu vàng, hai hàng mi dày màu đen đóng khung đôi mắt. Như thế thế vẫn còn chưa đủ, anh ta còn được chúa phù hộ một cái mũi thanh tao và thẳng tắp, hai gò má cao, và một đôi môi với đường viền rõ ràng, khuôn miệng hoàn hảo đến nỗi cô có một thôi thúc hoang dại là chỉ đơn giản vươn người tới và hôn anh ta.

Cô đã biết anh ta cao, và bây giờ cô có thì giờ để chú ý đến đôi vai rộng, cái bụng phẳng lì và hông thon của anh ta. Mẹ Tào hóa chắc đã ở trong một tâm trạng *thực sự* tốt khi tạo ra anh ta. Anh ta quá hoàn hảo và đẹp để là thật, nhưng có một sự cứng cõi trong biểu hiện của anh ta mang vẻ nam tính thuần khiết, và cái vết sẹo nhỏ, hình lưỡi liềm trên má trái của anh ta chỉ càng tôn thêm cái ấn tượng ấy. Nhìn xuống, cô thấy một vết sẹo khác vạch một đường trên mu bàn tay phải của anh ta, một đường lồi lên trắng hơn so với màu da râm nắng.

Những vết sẹo không đời nào làm giảm sự hấp dẫn của anh ta; bằng chứng của một đời sống khắc nghiệt chỉ càng nêu bật nó lên, nhấn mạnh một cách dứt khoát rằng đây là *một người đàn ông*.

Cô thấy buồn cười đến mức phải mất mấy giây cô mới nhận ra là anh ta đang nhìn cô với vẻ vừa hài hước vừa quan tâm. Cô cảm thấy hai má mình nóng lên vì xấu hổ khi bị bắt quả tang rõ ràng đang quan sát anh ta một cách nhanh chóng. Thôi được, thì nhìn chăm chăm vậy.

Nhưng cô không có thời gian để lãng phí cho sự ngưỡng mộ, vì thế cô buộc sự chú ý của mình trở về với những vấn đề cấp thiết hơn. Tên cướp đang lau bầu và phát ra những tiếng kêu thể hiện là gã đang đau đớn, nhưng cô nghi là hẳn chẳng bị đau thật sự tí nào, bất chấp hai bàn tay bị trói và cái cách mà người hùng của cô đã tì gối lên phần sống lưng của gã. Cô đã lấy lại được cái cặp, nhưng tên cướp vẫn dồn cô vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan: Nghĩa vụ công dân của cô đòi hỏi phải ở lại và tố cáo gã, nhưng nếu chuyến bay của cô sắp cất cánh, cô rất có thể sẽ bị lỡ nó trong lúc đang trả lời các câu hỏi và điền vào các mẫu đơn.

“Đồ ngốc,” cô lẩm bẩm với gã. “Tôi mà lỡ chuyến bay thì...”

“Khi nào thế?” người hùng của cô hỏi.

“Tôi không biết. Nó đã bị hoãn, nhưng họ có thể bắt đầu mời hành khách lên bất cứ lúc nào. Tôi sẽ đi kiểm tra ở chỗ cái cửa và trở lại ngay.”

Anh ta gật đầu đồng ý. “Tôi sẽ giữ anh bạn cô ở đây và xử lý với An ninh cho tới khi cô quay lại.”

“Tôi chỉ đi một phút thôi,” cô nói, và bước nhanh trở lại cửa đường bay của cô. Bàn hướng dẫn không còn bị các vị khách tức giận hay buồn khổ vây hãm nữa, tâm trạng của họ kích động hơn nhiều so với khi cô rời đi chỉ vài phút trước. Cô liếc nhanh về phía tấm bảng, nơi hàng chữ HỦY đã được đặt vào thay cho chữ HOÃN.

“Chết tiệt,” cô nói, lẩm bẩm. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt.” Vậy là hi vọng cuối cùng của cô tới được Seattle đúng giờ để hoàn thành nhiệm vụ đã đi tong, trừ khi có một điều kì diệu nữa đang chờ đợi cô. Mặc dù vậy hai điều kì diệu trong một ngày có lẽ là đòi hỏi quá nhiều.

Cô cần phải gọi về, cô nghĩ một cách chán nản, nhưng trước tiên cô phải xử lý tên cướp với an ninh sân bay. Cô chạy ngược lại và thấy là màn kịch

nhỏ đã thay đổi; tên cướp giờ đã đứng lên, bị hai người cảnh sát sân bay áp tải vào trong một văn phòng nơi họ có thể thoát khỏi tầm nhìn của những hành khách tò mò.

Người hùng của cô đang chờ cô, và khi anh ta nhìn thấy cô, anh nói gì đó với nhân viên an ninh, rồi bắt đầu bước lên để gặp cô.

Trái tim cô hơi rung rinh vì một kiểu tán thưởng của phụ nữ. Trời ơi, anh ta nhìn mới đẹp làm sao. Quần áo của anh ta chẳng có gì đặc biệt: một cái áo thun màu đen dưới chiếc áo da cũ, quần bò bạc phếch và giày da đã mòn, nhưng anh ta mặc chúng với một sự tự tin và duyên dáng nói rằng anh ta cực kì thoải mái. Sunny tự cho mình một giây hối hận vì cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh ta lần nữa sau khi cái vụ việc nhỏ này được giải quyết, nhưng rồi cô đẩy ý nghĩ đó đi. Cô không thể mạo hiểm để cho bất kì điều gì phát triển thành một mối quan hệ - giả dụ là có bất kì điều gì đó để phát triển – với anh ta hay bất kì ai khác. Cô thậm chí không bao giờ bắt đầu chuyện gì, bởi vì sẽ không công bằng với một anh chàng, và cô cũng không cần sự tổn hại về mặt tình cảm và những giọt nước mắt. Có lẽ một ngày nào đấy cô sẽ có thể ổn định, hẹn hò, dần dần tìm được ai đó để yêu và cưới và có lẽ là sẽ có con, nhưng không phải bây giờ. Nó quá nguy hiểm.

Khi anh ta đến chỗ cô, anh ta nắm lấy tay cô theo kiểu lịch sự của những ngày xưa. “Mọi chuyện đều ổn với chuyến bay của cô chứ?”

“Thực tế. Nó đã bị hủy,” cô rầu rĩ nói. “Tôi phải có mặt ở Seattle tối nay, nhưng tôi không nghĩ tôi sẽ làm được. Mọi chuyến bay của tôi ngày hôm nay đều hoặc là bị hoãn hoặc bị chuyển hướng, và bây giờ chẳng còn chuyến bay nào khác có thể đưa tôi đến đó đúng giờ được nữa.”

“Hãy thuê một cái máy bay,” anh ta nói khi họ đi về phía văn phòng nơi tên cướp bị dẫn vào.

Cô cười khúc khích. “Tôi không biết liệu sếp tôi có chi tiền kiểu đó không, nhưng cũng là một ý. Dù sao tôi phải gọi về đã, khi nào chúng ta xong việc ở đây.”

“Nếu điều này có thể tạo khác biệt gì với ông ấy, thì hiện giờ tôi đang rảnh đây. Đáng lẽ tôi sẽ gặp một khách hàng đến trên chuyến bay cuối cùng từ Dallas, nhưng ông ta không ở trên máy bay, và ông ta không liên lạc với tôi, vì thế tôi rảnh.”

“Anh là một phi công lái máy bay thuê?” Cô không thể nào tin được. Điều này – *anh ta* - quá tốt để là sự thật. Có lẽ rút cục thì cô thật sự đáng được hưởng hai điều kì diệu trong một ngày.

Anh ta nhìn xuống cô và mỉm cười, khiến một má lúm nhỏ xíu nhảy múa trên má anh ta. Lạy Chúa, anh ta lại còn có cả má lúm nữa! Hãy nói về sự tàn sát! Anh ta giơ tay ra. “Chance McCall – phi công, người bắt cướp, gì-cũng-làm-được – hân hạnh phục vụ, thưa cô.”

Cô cười và bắt tay anh ta, để ý là anh ta đã cẩn thận không siết những ngón tay cô quá chặt. Cân nhắc đến sức mạnh cô có thể cảm nhận được trong cái bắt tay cứng rắn đó, cô rất biết ơn sự kiềm chế của anh ta. Một vài người đàn ông thường không được chu đáo như thế. “Sunny Miller, người chuyển phát bị muộn và mục tiêu của những tên trộm. Rất vui được gặp anh, anh McCall.”

“Chance,” anh nói dễ dãi. “Hãy chăm sóc cái vấn đề nhỏ này, rồi cô có thể gọi cho sếp cô và xem xem ông ta có nghĩ một máy bay thuê chính là điều cần làm hay không.”

Anh mở cánh cửa của căn phòng không được đánh dấu cho cô, và cô bước vào trong để thấy hai nhân viên an ninh, một người phụ nữ mặc bộ vét màu xám lịch sự và tên cướp đã bị còng tay vào ghế ngồi. Tên cướp lờm cô khi cô đi vào, như thể tất cả những chuyện này là lỗi của cô chứ không phải của gã.

“Con chó dối trá –“ tên cướp bắt đầu.

Chance McCall vươn tới và nắm lấy vai tên cướp. “Có lẽ mày vẫn chưa nhận được thông điệp lần trước,” anh ta nói theo cái cách dễ dãi của anh nhưng không hề che giấu sự đanh thép bên dưới nó, “nhưng tao không thèm quan tâm đến ngôn ngữ của mày. Rửa mồm mày đi.” Anh ta đưa ra một lời đe dọa, chỉ là một mệnh lệnh – và nắm tay của anh ta trên vai tên cướp không hề có vẻ nhẹ nhàng.

Tên cướp nhăn nhó và bắn cho anh cái nhìn khó chịu, có lẽ nhớ lại người đàn ông này trước đó đã tóm gọn gã dễ dàng như thế nào. Rồi gã nhìn vào hai cảnh sát sân bay, như thể mong họ can thiệp. Hai người đàn ông khoanh tay và cười nhảu nhở. Mất hết đồng minh, tên cướp chọn cách im lặng.

Người phụ nữ mặc áo vét xám trông như là cô ta muốn phản đối việc cư xử thô bạo với tù nhân của cô ta, nhưng rõ ràng cô ta đã quyết định đi thẳng vào việc chính. “Tôi là Margaret Fayne, giám đốc an ninh sân bay. Tôi cho là cô sẽ kiện?”

“Vâng,” Sunny nói.

“Tốt,” Cô Fayne nói đồng tình. “Tôi sẽ cần lời khai của cả hai người.”

“Có thể nói chuyện này mất bao lâu được không?” Chance hỏi. “Cô Miller và tôi hơi vội.”

“Chúng tôi sẽ cố đẩy nhanh mọi việc,” Cô Fayne bảo đảm với anh.

Hoặc là Cô Fayne cực kì hiệu quả hoặc là một điều kì diệu nho nhỏ nữa lại đến, vì công việc giấy tờ đã được hoàn thành trong cái mà Sunny cho là thời gian kỉ lục. Không hơn nửa giờ đã trôi qua từ lúc tên cướp bị còng tay lôi đi, tất cả những giấy tờ đã được chuẩn bị và kí, và Sunny và Chance McCall có thể đi, sau khi đã làm xong nghĩa vụ công dân của họ.

Anh chờ ở bên cạnh trong khi cô gọi về văn phòng và giải thích tình huống. Người giám sát, Wayne Beesham, không vui, nhưng chấp nhận thực tế.

“Tên anh chàng phi công là gì ấy nhỉ?” ông ta hỏi.

“Chance McCall.”

“Chờ chút, để tôi kiểm tra anh ta.”

Sunny chờ. Những máy tính của họ có một cơ sở dữ liệu lớn về các hãng hàng không thương mại và cả các hãng cho thuê tư nhân. Có một vài kẻ không tử tế gì trong dịch vụ cho thuê này, chỉ làm việc với ma túy chứ không phải với hành khách, và một công ty chuyển phát thì không thể khinh suất được.

“Cơ sở của anh ta ở đâu?”

Sunny nhắc lại câu hỏi với Chance.

“Phoenix,” anh nói, và một lần nữa cô nhắc lại thông tin.

“Rồi, có rồi. Anh ta ổn. Anh ta đòi bao nhiêu”

Sunny hỏi.

Ông Beesham cầu nhàu trước câu trả lời. “Thế là hơi cao.”

“Anh ta ở đây, và anh ta sẵn sàng đi.”

“Kiểu máy bay nào thế? Tôi không muốn phải trả cái giá đó cho một cái máy phun thuốc trừ sâu vẫn không thể đưa cô đến đó đúng giờ đâu.”

Sunny thở dài. “sao tôi không đưa anh ta điện thoại nhỉ? Thế tiết kiệm thời gian hơn.” Cô đưa cái ống nghe cho Chance. “Ông ấy muốn biết về chiếc máy bay của anh.”

Chance cầm lấy ống nghe. “McCall.” Anh nghe một lát. “Đó là một chiếc Cessna Skylane. Khả năng là tám trăm dặm ở mức bảy mươi lăm phần trăm năng lượng, bay được sáu giờ. Tôi sẽ phải tiếp xăng, vì thế tôi nghĩ có thể là ở giữa chặng, ví dụ như là Trạm Roberts ở Redmond, Oregon. Tôi có gọi điện đài đến trước và chuẩn bị mọi thứ để chúng tôi không phải mất nhiều thời gian trên mặt đất.” Anh liếc về chiếc đồng hồ đeo tay. “Với một tiếng đồng hồ chúng tôi giành được khi vào trong múi giờ TBD, cô ấy có thể làm được – rất sát.”

“Tôi cho phép. Vì Chúa, mau đi đi.”

Cô gác máy và cười với Chance, máu cô sôi lên trước thử thách. “Xong! Cần bao lâu để cất cánh?”

“Nếu cô để tôi mang cái túi đó, và chúng ta chạy thì... mười lăm phút.”

Sunny không bao giờ để cái túi rời khỏi tầm tay. Cô ghét phải đáp lại sự lịch thiệp của anh ta bằng câu khước từ, nhưng cảnh giác đã ăn sâu vào xương tủy cô đến nỗi cô không thể tự mình mạo hiểm. “Nó không nặng đâu,” cô nói dối, siết chặt bàn tay trên nó. “Anh đi trước đi, tôi sẽ theo sau.”

Một bên lông mày màu đen nhướng lên trước câu trả lời của cô, nhưng anh không tranh cãi, chỉ dẫn đường xuyên qua phòng chờ đông đúc. Những chiếc máy bay tư nhân ở trong một khu vực khác của sân bay, xa khỏi đường bay thương mại. Sau vài lần rẽ và một lần lao lên cầu thang, họ rời nhà chờ và đi bộ ngang qua sân bê tông, mặt trời nóng nực buổi chiều chiếu trên đầu họ khiến cô bị lóa mắt. Chance đã đeo cặp kính chống nắng vào, và cởi cái áo khoác ra và vắt nó trên cánh tay trái của anh.

Sunny tự cho phép mình một giây ngưỡng mộ nữa trước cái cách đôi vai rộng và tấm lưng cơ bắp của anh làm căng phồng cái áo thun đen anh đang mặc. Có lẽ cô không nên hưởng thụ, nhưng cô chắc chắn có thể ngưỡng mộ. Giá mà mọi thứ khác đi – nhưng chúng sẽ không khác đi, cô nghĩ, ghi

những ý nghĩ của cô lại. Cô phải đối mặt với thực tế, chứ không phải những ý nghĩ mơ mộng

Anh dừng lại bên cạnh một chiếc máy bay một động cơ, màu trắng với những vạch màu xám và đỏ. Sau khi đã cất cái túi và cặp tài liệu của cô và lèn chúng trong một cái lưới, anh giúp cô vào trong chỗ ngồi của phụ lái. Sunny chui vào trong và nhìn quanh thích thú. Cô chưa bao giờ ở trong một cái máy bay riêng trước đây, hay là bay trong bất kì cái gì nhỏ thế này. Nó thoải mái một cách đáng ngạc nhiên. Ghế ngồi bằng da màu xám, và đằng sau cô là một cái ghế băng với những chỗ dựa lưng riêng. Sàn kim loại trải thảm.

Có hai tấm che nắng, giống trong xe ô tô. Buồn cười, cô gạt một cái trước mặt mình xuống và cười lớn khi nhìn thấy cái gương nhỏ gắn với nó.

Chance đi vòng quanh máy bay, kiểm tra các chi tiết một lần cuối trước khi trèo vào chỗ ngồi bên trái cô và cài khóa an toàn. Anh đeo một cặp tai nghe lên và bắt đầu gạt các nút trong khi anh nói chuyện với tháp điều khiển bay. Động cơ rồ lên, rồi khởi động, và cánh quạt trên mũi máy bay bắt đầu quay, lúc đầu chậm chậm, rồi tăng tốc cho đến khi nó gần như là một hình mờ mờ khó nhìn.

Anh chỉ vào một cặp tai nghe khác, và Sunny đeo chúng lên. “Dùng tai nghe để nói chuyện hơn,” giọng nói của anh phả vào tai cô, “nhưng hãy im lặng cho đến khi chúng ta cất cánh.”

“Vâng, thưa ngài,” cô nói, thấy buồn cười, và anh thoáng cười thật nhanh với cô.

Họ cất cánh trong vòng vài phút, nhanh hơn cô đã từng thấy trong một chiếc máy bay thương mại. Ở trong một chiếc máy bay nhỏ mang đến cho cô cảm giác về tốc độ mà cô chưa từng được biết trước đây, và khi những bánh xe rời mặt đất, cảm giác lâng lâng là không thể tin được, như thể cô đã sải cánh và nhảy vào không trung vậy. Mặt đất nhanh chóng rút lại bên dưới, và mặt hồ rộng lớn, xanh trong trải rộng trước mắt cô, với những ngọn núi lờ mờ chồm thẳng trước mặt.

“Woa,” cô thở ra, và giơ một tay lên để che mắt khỏi nắng.

“Có một cặp kính râm nữa ở trong hộp đựng găng ấy,” anh nói, chỉ vào cái ngăn ở trước mặt cô. Cô mở nó ra và lôi ra một cái kính râm tiền nhưng

hợp thời trang hiệu Foster Grants với gọng màu đỏ đậm. Rõ ràng chúng là kính của người phụ nữ nào đó, và cô đột nhiên tự hỏi liệu anh đã kết hôn chưa. Tất nhiên, anh hẳn phải có một cô bạn gái; anh không chỉ trông rất đẹp, anh dường như còn là người tốt nữa. Đó là một sự kết hợp hiếm thấy và không thể nào kháng cự được.

“Của vợ anh à?” cô hỏi khi cô đeo kính lên và thở dài vui sướng khi ánh sáng chói mắt không còn.

“Không, một hành khách bỏ quên trên máy bay.”

Chà, thế chẳng nói cho cô điều gì cả. Cô quyết định nói thẳng thừng, cho dù là trong lúc đó cô vẫn tự hỏi tại sao cô lại phải quan tâm, vì cô sẽ không bao giờ gặp lại anh ta sau khi họ tới Seattle. “Anh kết hôn chưa?”

Cô lại có nụ cười thoáng qua đó một lần nữa. “Chưa.” Anh liếc cô, và mặc dù cô không thể nhìn thấy mắt anh qua cái kính tối màu, cô vẫn có ấn tượng là ánh mắt anh căng thẳng. “Còn cô?”

“Chưa.”

“Tốt.” Anh nói.

Chương 3

Chance quan sát cô ta từ phía sau cặp mắt kính râm đen của anh, đo lường phản ứng của cô với sự mở đầu câu chuyện của anh. Kế hoạch suôn sẻ hơn nhiều so với hi vọng của anh, cô ta bị anh thu hút và không hề quá tích cực cố gắng để giấu điều đó. Tất cả những gì anh phải làm là lợi dụng sự thu hút đó và chiếm được lòng tin của cô ta, việc này *thông thường* có thể sẽ phải làm vài việc, nhưng việc mà anh đã lên kế hoạch sẽ ném cô ta vào một tình huống không bình thường theo bất cứ ý nghĩa nào của từ đó. Cuộc sống và sự an toàn của cô ta phụ thuộc vào anh.

Với đôi chút ngạc nhiên của anh, cô ta nhìn về phía trước và vờ như không nghe thấy anh. Nhấn nhó, anh tự hỏi liệu có phải anh đã nhầm lẫn về cô ta và rốt cuộc thì cô ta đã không bị anh hấp dẫn. Không, cô ta hoàn toàn rõ ràng là đang nhìn anh, và với kinh nghiệm của anh, một người phụ nữ không nhìn chăm chăm một người đàn ông trừ phi cô ta thấy anh ta hấp dẫn.

Điều *thực sự* ngạc nhiên là anh đã thấy cô hấp dẫn biết bao. Anh không hề mong đợi điều đó, những hóa chất tình dục là một thứ ma quỷ phóng

túng hoạt động ngoài lý lẽ. Anh đã biết cô ta xinh xắn, với đôi mắt thông minh màu xám và mái tóc vàng óng buông mềm mại trên hai bờ vai cô, từ những bức ảnh trong tập hồ sơ mà anh thu thập về cô. Anh đã không nhận ra là cô ta *quyến rũ kinh khủng* như thế nào. Anh nhìn cô ta theo một chiều hướng khác, cái nhìn lần này thuần túy là đánh giá của của một người đàn ông. Cô ta cao trung bình, có lẽ vậy, mặc dù có chút mảnh khảnh hơn là anh muốn, hoàn toàn hấp dẫn. Hoàn toàn. Những bắp thịt trên đôi tay trần của cô ta, để lộ ra bởi chiếc áo sơ mi trắng không tay, rắn chắc và hơi rám nắng, như thể là cô ta có luyện tập vậy. Một điệp viên tốt luôn ở trong tình trạng cơ thể tốt, vì thế anh phải nghĩ cô khỏe hơn là vẻ bề ngoài. Vẻ ngoài hấp dẫn của cô ta có lẽ khiến nhiều người bất ngờ.

Cô ta hoàn toàn chắc chắn đã làm Wilkins bất ngờ. Chance phải giấu một nụ cười. Trong khi Sunny quay trở lại cửa ra máy bay để kiểm tra tình trạng chuyến bay của cô ta mà Chance đã sắp xếp để nó bị hoãn lại, Wilkins đã nói cho anh biết là cô ta đã quăng cái túi đeo vào anh ta, bằng một tay và cái vật khốn khiếp ấy nặng cả tấn, bởi vì nó đã hầu như đánh văng tay anh ta.

Ngay bây giờ, Wilkins và ba người nữa đang ở đây, “Cô Fayne.” Và hai “cảnh sát” an ninh, sẽ biến mất từ sân bay. Anh nhìn thật sự của sân bay đã được chỉ dẫn đi chỗ khác, và mọi việc trôi chảy như có bùa vậy, mặc dù Wilkins càu nhàu với việc bị hạ nhục quá sống sượng. “Đầu tiên cái con mụ phù thủy khốn khiếp ấy gần như bẻ gãy tay tôi với cái túi đó, rồi anh cố bẻ lưng tôi,” anh ta gầm gừ, trong khi tất cả bọn họ cười anh ta.

Cho dù thế nào, cái gì ở trong túi vậy? Cô ta đã giữ nó như thể nó chứa những cái vương miện đá quý vậy, không để anh mang nó thậm chí là khi cô ta đã ở đây với anh, và chỉ miễn cưỡng để anh cầm nó nhét vào cái khoang để hành lý sau lưng họ. Anh đã ngạc nhiên là nó thật nặng, quá nặng để đựng một bộ đồ dự phòng cần thiết cho một chuyến đi qua đêm, thậm chí là với một cái hộp chứa đồ trang điểm lớn và một cái máy sấy tóc được ném thêm vào. Cái túi phải nặng đến gần 50pound (25 cân), và có thể hơn. Chà, anh sẽ sớm phát hiện ra cái gì chứa trong đó.

“Cô định làm gì với cái gã đó nếu cô tóm được hắn?” anh hỏi bằng một giọng lười nhác, một phần để khiến cô nói chuyện, xây dựng mối quan hệ giữa họ, một phần bởi vì anh tò mò. Cô ta đã đuổi theo Wilkins với một vẻ

kiên quyết mãnh liệt trên mặt, quá mãnh liệt đến nỗi, nếu Wilkins vẫn đang tiếp tục chạy, có thể cô ta vẫn đang săn đuổi anh ta.

“Tôi không biết,” cô ta buồn rầu nói. “Tôi chỉ biết tôi sẽ không thể để chuyện đó xảy ra lần nữa.”

“Lần nữa?” Mẹ kiếp, có phải cô ta đang nói với anh về vụ Chicago?

“Tháng trước, một gã ngu si tóc xanh đã giật lấy cái cặp tài liệu của tôi ở sân bay Chicago.” Cô đập tay vào thành ghế. “Đó là lần đầu tiên có chuyện như vậy xảy ra với một trong những nhiệm vụ của tôi, rồi nó lại xảy ra một lần nữa chỉ một tháng sau - Tôi đáng lẽ đã bị sa thải. Chết tiệt, tôi sẽ sa thải tôi, nếu tôi là ông chủ.”

“Cô không tóm được cái gã ở Chicago à?”

“Không. Tôi đang ở chỗ Kiểm tra Hành lý, và hẳn ta chỉ vờ lấy cái cặp tài liệu, phóng vèo qua cửa và biến mất.”

“Thế còn về anh ninh? Họ không thử bắt hẳn à?”

Cô ta nhìn anh qua chiếc kính râm quá khổ. “Anh đang đùa, đúng không?”

Anh cười. “Tôi đoán là thế.”

“Mất thêm một cái cặp tài liệu nữa sẽ là một thảm họa đấy, ít nhất là với tôi, và nó cũng chẳng đem lại lợi lộc gì cho công ty cả.”

“Cô có bao giờ từng biết có gì trong những cái cặp tài liệu đó không?”

“Không, và tôi cũng không muốn. Chẳng để làm gì. Ai đó có thể gửi nửa cân salami cho chú Fred đang hấp hối của họ, hoặc có thể là những viên kim cương trị giá hàng tỉ đô la - tôi không nghĩ là có ai đó từng vận chuyển kim cương qua dịch vụ chuyển phát, nhưng anh nắm được vấn đề đấy.”

“Chuyện gì đã xảy ra khi cô làm mất cái cặp tài liệu ở Chicago?”

“Công ty của tôi mất một khoản tiền lớn - đúng hơn là, công ty bảo hiểm. Khách hàng có thể sẽ không bao giờ sử dụng dịch vụ của chúng tôi nữa hoặc giới thiệu chúng tôi.”

“Thế chuyện gì đã xảy ra với cô? Có bị kỉ luật gì không?” Anh biết là cô ta đã chẳng bị gì.

“Không. Thực ra, tôi sẽ cảm thấy khá hơn nếu họ ít nhất cũng sa thải tôi.”

Khốn khiếp, cô ta khá thật, anh nghĩ trong sự ngưỡng mộ - hoặc là thế, hoặc là cô ta đang nói sự thật và chẳng có bất kì liên hệ gì với vụ việc ở Chicago tháng trước. Cũng có thể vậy, anh nghĩ, nhưng không thích đáng. Cho dù thế nào thì cô ta đã phải có liên quan gì đó với việc làm mất cái cặp tài liệu đó, anh sẽ dễ chịu nếu nó xảy ra như vậy, bởi vì mặt khác cô ta sẽ không bao giờ chú ý đến anh, và anh sẽ không đến được chỗ Crispin Hauer.

Nhưng anh không nghĩ là cô ta vô tội; anh nghĩ cô ta liên quan quá nhiều tới vụ việc đó. Cô ta khá hơn là anh trông đợi, một diễn viên xứng đáng một giải Oscar - quá giỏi anh có thể đã tin cô ta chẳng biết tí gì về bố mình, nếu không phải vì cái túi bí ẩn và sức khỏe dễ lầm lẫn của cô ta. Anh đã được đào tạo để sắp xếp những chi tiết có vẻ như không quan trọng và tiến tới một bức tranh dính kết, và kinh nghiệm đã khiến anh hoài nghi gấp đôi. Vài người thành thật như họ muốn bạn tin như vậy, và những người trình ra cái vẻ tốt đẹp nhất lại thường là những kẻ muốn che giấu nhất. Anh nên biết - anh là một chuyên gia trong việc che giấu những bí mật đen tối của tâm hồn.

Anh có chút băn khoăn điều người ta sẽ nói về anh rằng anh sẵn sàng ngủ với cô ta như một phần kế hoạch của anh để chiếm được sự tin tưởng của cô ta, nhưng có lẽ tốt hơn là không nghĩ về nó. Ai đó phải tự nguyện làm những việc dơ bẩn, làm những việc mà những người bình thường sẽ chùn bước, chỉ là để bảo vệ những người thường đó. Tình dục chỉ là ... tình dục. Một phần của công việc. Anh thậm chí có thể tách rời những cảm xúc của mình với quan điểm là anh thực sự trông đợi nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ? Anh đang đùa với ai vậy? Anh không thể đợi để trượt vào trong cô ta. Cô ta kích thích anh, với cơ thể mảnh mai, tươi tắn và sự lấp lánh thường xuyên ánh lên trong đôi mắt màu xám trong của cô, như thể cô ta thường xuyên thích thú với cả bản thân và thế giới xung quanh mình. Anh bị mê hoặc bởi đôi mắt của cô ta, bởi những vân trắng khiến đôi mắt cô ta gần như kim cương, như màu kim cương xanh nhạt nhất. Mọi người đều nghĩ những đôi mắt xám giống như xanh nhạt, nhưng khi anh lại gần cô ta, anh có thể thấy nó màu xám vô cùng rõ ràng, sáng chói. Nhưng hơn hết anh đã bị hấp dẫn bởi vẻ mặt của cô ta, quá cởi mở, vui vẻ cô ta có thể gần như đăng ký thương hiệu dài hạn “Hoa hậu Hải Hòa.” Sao cô ta lại có thể trông

như vậy được, ngọt ngào như bánh táo khi cô ta đang làm việc sát cánh cùng với tên khùng bố bị truy nã hàng đầu trong hồ sơ của anh?

Một phần trong anh, phần lớn nhất, khao khát cô ta vì chính bản thân cô. Tuy nhiên, phần xác thịt của anh, bị kích thích bởi sự nguy hiểm gay go của trò chơi mà anh đang chơi, bởi thử thách để đưa cô ta lên giường với anh và thuyết phục cô ta tin tưởng anh. Khi anh ở bên trong cô ta, anh sẽ không nghĩ về hàng trăm kẻ vô tội mà cha cô ta đã giết hại, chỉ là sự liên kết giữa hai cơ thể. Anh sẽ không để bản thân mình nghĩ về bất kì thứ gì khác, để anh khỏi lộ ra vài biểu lộ sắc thái mà phụ nữ dễ dàng đọc được. Không, anh sẽ làm tình với cô ta như thể anh đã tìm được người bạn tâm giao của mình, bởi vì đó là cách duy nhất anh có thể chắc chắn lừa phỉnh được cô ta.

Nhưng anh rất giỏi chuyện đó, chuyện khiến cho một người phụ nữ cảm thấy như thể anh khao khát cô ta hơn bất kì thứ gì khác trên thế giới. Anh không chỉ biết làm thế nào để khiến cô nhận thấy anh, làm thế nào để thúc mạnh mà không làm cô hoảng sợ - điều này mang anh trở lại với thực tế là cô ta hoàn toàn lờ đi sự mào đầu của anh. Anh khẽ mỉm cười với mình. Có phải cô ta thực sự nghĩ chuyện đó sẽ có ích?

“Cô sẽ đi ăn với tôi tối nay chứ?”

Cô ta đã nhảy dựng lên, như thể cô đang miên man suy nghĩ. “Gì cơ?”

“Đi ăn. Tối nay. Sau khi cô đưa gói đồ của cô.”

“Ồ. Nhưng- Tôi có nhiệm vụ phải đưa nó vào lúc 9 giờ. Lúc đó đã muộn, và-“

“Và cô sẽ chỉ có một mình, và tôi sẽ chỉ có một mình, và cô phải ăn. Tôi hứa sẽ không cắn. Tôi có thể liếm, nhưng tôi sẽ không cắn.”

Cô ta làm anh ngạc nhiên vì cười phá lên.

Với tất cả những phản ứng anh đã lường trước, cười lớn không phải một trong số đó. Tuy nhiên, tiếng cười của cô quá tự do và thành thật, đầu cô lại nghiêng ra phía sau ghế, đến nỗi anh thấy mình cười đáp lại.

“Tôi có thể liếm, nhưng tôi sẽ không cắn.’ Hay thật. Tôi sẽ phải nhớ câu đó,” cô ta nói, cười khúc khích.

Sau một lúc, khi cô ta không nói thêm gì khác, anh nhận ra là cô ta lại đang lờ anh đi. Anh lắc đầu. “Chuyện này diễn ra với hầu hết đàn ông à?”

“Chuyện nào cơ?”

“Lờ họ khi họ mời cô đi chơi. Có phải họ lẩn đi với những cái đuôi kẹp giữa hai chân không?”

“Việc đó tôi chưa từng để ý.” Cô cười. “Anh khiến tôi nghe giống như một người phụ nữ hấp dẫn lạ thường, làm tan vỡ những trái tim ở khắp mọi nơi.”

“Cô có thể đấy. Mặc dù những gã trai chúng tôi cứng rắn. Chúng tôi có thể bị rỉ máu đến chết ở trong tim và chúng tôi sẽ trình ra cái vẻ bề ngoài tốt đẹp để không ai từng biết được.” Anh cười với cô. “Ăn tối với tôi nhé.”

“Anh thật dai dẳng, phải vậy không?”

“Cô vẫn chưa trả lời tôi.”

“Được thôi - không. Đấy, tôi vừa trả lời anh.”

“Câu trả lời sai. Thử lại nhé.” Anh nói nhẹ nhàng hơn. “Tôi biết là cô mệt mỏi, và với sự chênh lệch thời gian, 9 giờ tối thực sự là nửa đêm với cô. Đó chỉ là một bữa ăn thôi mà, Sunny, không phải một buổi tối nhảy nhót đâu. Chuyện đó có thể đợi đến buổi hẹn hò thứ hai của chúng ta.”

Cô ta lại cười. “Dai dẳng và tự tin.” Cô dừng lại, làm một khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó. “Câu trả lời vẫn là không. Tôi không hẹn hò.”

Lần đó anh còn hơn cả ngạc nhiên, anh choáng váng. Với tất cả những thứ mà anh đã trông chờ thoát ra khỏi miệng cô, lời tuyên bố đặc biệt đó chưa bao giờ ngang qua suy nghĩ của anh. Khốn khiếp, có phải anh đã tính toán quá sai lầm? “Với tất cả? Hay chỉ với đàn ông thôi?”

“Với tất cả.” Cô làm điệu bộ một cách bất lực. “Xem này, đây là lý do tại sao tôi cố từ chối anh, bởi vì tôi đã không muốn đưa ra lời giải thích về điều mà anh sẽ không chấp nhận, dù sao đi nữa. Không tôi không đồng tính, tôi rất thích đàn ông, nhưng tôi không hẹn hò. Giải thích chấm dứt.”

Sự khuấy khỏa của anh quá mãnh liệt, anh cảm thấy hơi hoang mang. “Nếu cô thích đàn ông, tại sao cô không hẹn hò?”

“Thấy chưa?” cô ta hỏi với luồng không khí tức giận. “Anh đã không chấp nhận nó. Anh ngay lập tức hỏi những câu hỏi.”

“Quý tha ma bắt nó đi, cô đã không nghĩ là tôi bỏ qua chứ? Có vài việc giữa chúng ta, Sunny. Tôi biết thế và cô biết thế. Hay là cô cũng sẽ từ chối điều đó?”

“Đó chính xác và việc tôi sắp làm đấy.”

Anh tự hỏi là liệu cô ta có nhận ra điều mà cô vừa mới thừa nhận. “Cô đã từng bị hãm hiếp à?”

“Không!” cô ta hơi hét lên, tức tối một cách thiếu kiềm chế. “Tôi chỉ ... không ... hẹn hò.”

Cô ta đang tiến dần tới việc mất kiềm chế, anh nghĩ, thích thú. Anh cười. “Cô thật dễ thương khi cô bực bội.”

Cô ta lắp bắp, rồi bắt đầu cười. “Làm sao tôi còn bực bội khi anh nói những điều như vậy chứ?”

“Cô không bực nữa à. Đó là toàn bộ ý tưởng.”

“Ồ, có tiến bộ đấy. Có điều là nó đã không làm thay đổi suy nghĩ của tôi. Tôi lấy làm tiếc,” cô ta nhẹ nhàng, điềm đạm nói. “Chỉ là ... Tôi có những lý do của tôi. Hãy bỏ qua đi. Làm ơn.”

Cô ta rên rỉ một cách cường điệu khiến anh lại cười. “Tại sao cô không cố ngủ một chút đi?” anh đề nghị. “Cô chắc phải mệt mỏi rồi, và chúng ta vẫn còn một chuyến bay dài phía trước.”

“Thật là một ý tưởng hay. Anh không thể quấy rầy tôi nếu tôi ngủ.”

Với lời nhận xét gượng gạo đó, cô ta ngả đầu dựa vào ghế. Chance với ra đằng sau ghế của cô ta và đặt vào tay cô một cái chăn được gấp lại. “Đây. Dùng cái này như một cái gối, hoặc là cô sẽ bị cứng cổ.”

“Cám ơn.” Cô ta bỏ cái tai nghe và đặt cái chăn giữa đầu và vai, rồi vịn vẹo quanh chỗ ngồi để thoải mái hơn.

Chance để cho sự im lặng kéo đến, thi thoảng liếc sang cô ta để xem liệu cô ta có thực sự ngủ hay không. Khoảng 15 phút sau, hơi thở của cô ta sâu hơn và đều đều với một nhịp điệu chậm rãi. Anh đợi thêm một vài phút, rồi giảm tốc độ máy bay hơi sang hướng tây, thẳng hướng mặt trời lặn.

Chương 4

“Sunny.” Giọng nói cấp bách, hơi khó nghe, và đi kèm với nó là một bàn tay đặt trên vai cô, lay cô dậy. “Sunny, tỉnh dậy đi.”

Cô ngọ ngoạy rồi mở mắt ra, duỗi mình một chút để giãn cơ bắp ở lưng và hai vai. “Mình đến nơi chưa?”

Chance chỉ vào cái tai nghe trên đùi cô, và cô đeo nó lên. “Chúng ta có một vấn đề,” anh khẽ nói.

Dạ dày cô rút xuống, và nhịp tim cô không thể điều khiển được. Cô nghĩ, không một từ nào khác có thể hoàn toàn mang tính đe dọa như thế khi người ta đang ở trên một chiếc máy bay. Cô hít một hơi thở sâu, cố gắng kiểm soát cơn hoảng loạn. “Có chuyện gì?” Giọng cô nghe bình tĩnh một cách kinh ngạc. Cô nhìn quanh, cố xác định vấn đề trên một đám những mặt đồng hồ trong buồng lái, mặc dù cô chẳng hề biết chúng có nghĩa là gì. Rồi cô nhìn ra ngoài cửa sổ vào mặt đất lờm chờm bên dưới họ, chỉ có màu đỏ và đen âm đạm khi vầng dương đang lặn tạo những cái bóng phía trên núi đá gồ ghề. “Chúng ta đang ở đâu?”

“Đông nam Oregon.”

Động cơ rên lên và nổ lộp bộp. Trái tim cô cũng cảm thấy như chính nó bị nổ vậy. Ngay khi cô nghe thấy khoảng ngừng trong nhịp điệu của động cơ, cô bắt đầu nhận thức được rằng tiếng động cơ chạy ổn định đã bị ngắt quãng vài lần trong lúc cô ngủ. Tuy trạng thái lơ mơ của cô đã ghi nhận được sự thay đổi âm thanh ấy nhưng không đặt nó vào trong hoàn cảnh hiện tại. Bây giờ tình cảnh ấy hiện lên quá rõ.

“Tôi nghĩ đó là do cái bơm nhiên liệu,” anh nói thêm, để trả lời cho câu hỏi đầu tiên của cô.

Bình tĩnh. Cô phải giữ bình tĩnh. Cô hít vào thêm một hơi dài, mặc dù hai lá phổi của cô có cảm giác như là chúng đã bị co rút lại. “Chúng ta phải làm gì?”

Anh cười ỏm tỏi. “Tìm một nơi để hạ cánh trước khi nó rơi xuống.”

“Tôi sẽ chọn hạ cánh thay vì bị rơi trong bất kì ngày nào.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ bên, quan sát mặt đất bên dưới. Những đỉnh núi gồ ghề, những tảng đá khổng lồ và những con lạch rõ nét vạch qua mặt đất là tất cả những gì cô có thể nhìn thấy. “Ừm-ờ.”

“Ừ. Suốt nửa tiếng vừa rồi tôi vẫn đang tìm một chỗ để hạ cánh.”

Chuyện này không tốt, không tốt chút nào. Trên cán cân tốt xấu, chuyện này đang nghiêng hẳn về bên xấu.

Động cơ kêu phụt một lần nữa. Toàn bộ khung của máy bay rung lên. Giọng cô cũng vậy, khi cô nói, “Anh đã truyền tín hiệu cấp cứu chưa?”

Lại điệu cười ỏm tỏi đó. “Chúng ta đang ở trung tâm của một khu vực trống trải rộng lớn, giữa các cột mốc định vị. Tôi đã cố gọi ai đó vài lần rồi,

nhưng chưa có câu trả lời nào.”

Cán cân thậm chí còn bị lệch hơn nữa. “Tôi đã biết mà,” cô lầm bầm. “Cái cách mà ngày hôm nay đã diễn ra, tôi *đã biết* tôi sẽ bị rớt máy bay nếu tôi bước lên một cái máy bay khác mà.”

Sự cáu kỉnh trong giọng nói của cô khiến anh cười khúc khích, bất chấp tình huống khẩn cấp của họ. Anh vớ tay ra và khẽ nắm nhẹ vào gáy của cô, làm cô giật mình vì sự đụng chạm của anh, bàn tay to lớn của anh ấm áp và cứng rắn trên cái gáy nhạy cảm của cô. “Chúng ta vẫn chưa rớt, và tôi đang cố hết sức mình để đảm bảo là chúng ta sẽ không rớt. Tuy nhiên cú hạ cánh có thể hơi gay go.”

Cô không quen bị đụng chạm. Cô đã tự huấn luyện mình làm việc mà không có những sự liên hệ về mặt thân thể vốn là bản năng đòi hỏi tự nhiên của con người, để giữ mọi người ở một khoảng cách nhất định. Chance McCall đã chạm vào cô trong một buổi chiều nhiều hơn những gì cô nhận được trong suốt năm năm qua. Sự sung sướng choáng váng ấy gần như đã làm cô sao lãng khỏi tình cảnh của họ - gần như thôi. Cô nhìn xuống quang cảnh không thân thiện gì một lần nữa. “Một cú hạ cánh phải gay go như thế nào thì mới đáng được gọi là một cú rơi?”

“Nếu chúng ta vẫn đứng dậy bước đi được, thì đó là hạ cánh.” Anh đặt bàn tay trở lại bánh lái, và cô âm thầm rên rỉ vì sự tiếp xúc bị mất.

Dãy núi rộng lớn trải dài bao quanh họ xa đến nỗi cô có thể nhìn thấy nó ở mọi hướng. Cơ hội để họ đứng dậy bước đi được từ cú hạ cánh này là không nhiều. Sẽ mất bao lâu người ta mới tìm thấy thi thể của họ, nếu họ có được tìm thấy? Sunny nắm chặt hai bàn tay, nghĩ về Margreta. Chị gái cô, không biết chuyện gì đã xảy ra, sẽ suy đoán chuyện xấu nhất – và chết trong một vụ rớt máy bay *không phải* là chuyện tệ nhất. Trong nỗi hoảng sợ của chị ấy, chị rất có thể sẽ rời khỏi chỗ trốn và làm điều gì đó ngu ngốc khiến cho chị bị giết.

Cô nhìn hai bàn tay mạnh mẽ của Chance, rất khéo léo và vững vàng trên bánh lái. Khuôn mặt nghiêng rõ nét và cổ điển của anh được vẽ trên nền trời màu ngọc trai và đỏ son, là kiểu hoàng hôn mà người ta chỉ có thể thấy ở những bang phía tây này, và rất có thể sẽ là hoàng hôn cuối cùng cô nhìn thấy. Anh sẽ là người cuối cùng mà cô nhìn thấy, hay chạm vào, và cô đột

ngột thấy cay đắng giận dữ rằng cô chưa từng được sống một cuộc sống mà hầu hết phụ nữ đều cho hiển nhiên, rằng cô đã không thể tùy ý chấp nhận lời mời ăn tối với anh và trải qua một chuyến bay trong cảm giác dễ phòng, được tự do tán tỉnh với anh và có thể nhìn thấy ham muốn lấp lóe trong đôi mắt màu nâu-vàng của anh.

Cô đã bị khước từ quá nhiều, nhưng hơn hết cô đã bị khước từ cơ hội, và cô sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho cha cô vì điều này.

Động cơ nổ khục khặc, dừng, rồi lại khục khặc. Lần này nhịp rung an toàn không trở lại nữa. Bụng dạ cô như rớt ra ngoài. Chúa ơi, ôi, Chúa ơi, họ sẽ rơi mất. Móng tay cô găm chặt vào lòng bàn tay khi cô chiến đấu để ngăn chặn nỗi hoảng loạn. Trước đây cô chưa từng cảm thấy nhỏ bé và vô dụng như thế này, mong manh như thế này, với thịt mềm và xương mảnh không thể chịu đựng nổi một xung lực mạnh như thế. Cô sẽ chết, và cô vẫn còn chưa được sống.

Do công suất không liên tục buộc chiếc máy bay giật lên và rung lắc, chồm lên. Nó liệng sang phải, ném Sunny vào cánh cửa mạnh đến nỗi cánh tay phải của cô bị tê liệt.

“Đành phải vậy thôi,” Chance nói giữa hai hàm răng nghiến chặt, những khớp ngón tay của anh trắng bệch khi anh chống đỡ với bánh lái để điều khiển chiếc máy bay bị nghiêng. Anh khiến cho hai cánh cân bằng trở lại. “Tôi phải hạ cánh bây giờ thôi, trong khi chúng ta còn điều khiển được một chút. Hãy tìm chỗ tốt nhất đi.”

Chỗ tốt nhất? *Không* có chỗ tốt nhất nào cả. Họ cần nơi nào đó tương đối bằng phẳng và khá trống trải; vị trí cuối cùng cô thấy phù hợp với mô tả đó là ở Utah.

Anh nâng cánh bên phải lên, nghiêng máy bay để anh có một tầm nhìn tốt hơn.

“Nhìn thấy gì không?” Sunny hỏi, giọng cô rung một chút.

“Không có gì. Chết tiệt thật.”

“Chết tiệt là một từ sai rồi. Các phi công đáng lẽ phải nói từ gì đó khác ngay trước khi họ bị rớt máy bay chứ.” Khiếu hài hước không phải là một vũ khí lợi hại gì để đối mặt với tử thần, nhưng đó là cách mà cô vẫn luôn luôn giúp mình vượt qua được những thời khắc khó khăn.

Không thể tin được, anh mỉm cười. “Nhưng tôi vẫn chưa bị rớt máy bay, em yêu. Hãy có chút lòng tin. Tôi hứa tôi sẽ nói đúng từ đó nếu mấy phút nữa tôi không tìm nổi một điểm đỗ khá khâm.”

“Nếu anh không tìm được một điểm đỗ khá khâm, tôi sẽ nói từ đó cho anh,” cô nhiệt thành hứa.

Họ vượt qua một đỉnh núi lờm chờm, trải dài, và một một cái hố dài, hẹp ngoác miệng ra bên dưới họ như một cánh cửa xuống địa ngục. “Đây rồi!” Chance nói, chúi mũi máy bay xuống.

“Cái gì? Ở đâu?” Cô ngồi thẳng người, niềm hi vọng tột cùng lóe lên bên trong cô, nhưng tất cả những gì cô nhìn thấy là cái hố đen đó.

“Cái hẻm núi. Lựa chọn tốt nhất của chúng ta đó.”

Cái hố đen là một hẻm núi? Chẳng phải hẻm núi thì phải rất rộng sao? Cái đó trông như một con lạch. Làm thế quái nào mà một chiếc máy bay lách vừa vào trong đó được? Và có gì khác biệt, khi đó là lựa chọn duy nhất của họ? Trái tim cô tắc ở nơi cuống họng, và cô nắm chặt lấy rìa cái ghế khi Chance từ từ hạ chiếc máy bay nghiêng xuống thấp hơn và thấp hơn.

Động cơ ngừng chạy.

Trong một thoáng tất cả những gì cô nghe thấy là sự im lặng khủng khiếp, làm điếc đặc hơn bất kì một tiếng rống riết nào.

Rồi cô bắt đầu nhận thức được không khí vụt qua lớp vỏ kim loại của máy bay, không khí không còn hỗ trợ cho họ nữa. Cô nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, nhanh và mạnh, nghe thấy tiếng hơi thở rất khê của mình. Cô nghe thấy mọi thứ trừ cái mà cô muốn nghe nhất, âm thanh ngọt ngào của động cơ máy bay.

Chance không thể nói gì. Anh tập trung mãnh liệt vào việc giữ máy bay cân bằng, cười trên những luồng gió đi xuống, xuống nữa, nhắm vào cái vệt nứt dài, hẹp trên mặt đất kia. Chiếc máy bay lượn xoáy như một chiếc lá, tới quá gần một sườn núi lờm chờm bên trái đến nỗi cô có thể nhìn thấy những mố đất trên núi đá màu đỏ sậm đó.

Sunny cắn chặt môi mình đến nỗi máu bật ra trong miệng cô, chiến đấu chống lại nỗi sợ hãi và hoảng loạn đang đe dọa trào lên thành những tiếng hét. Cô không thể làm anh phân tâm lúc này, bất kể có chuyện gì. Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng chắc chắn sẽ giữ chúng mở to. Nếu cô phải chết bây

giờ, cô không muốn phải chết trong nỗi sợ hãi hèn nhát. Cô không thể ngăn được sợ hãi, nhưng cô sẽ không hèn nhát. Cô sẽ nhìn cái chết đến với mình, nhìn Chance khi anh chiến đấu để mang họ xuống một cách an toàn và lừa được tên kỹ sĩ u ám đó.

Họ lao xuống bên dưới ánh nắng mặt trời, vào trong bóng râm, sâu hơn và sâu hơn. Ở trong bóng râm không khí lạnh hơn, một cái lạnh ngay lập tức luồn qua các cửa sổ vào tận xương tủy của cô. Cô không thể nhìn thấy gì cả. Cô nhanh chóng giật cái kính râm ra và nhìn thấy Chance đã làm y như vậy. Đôi mắt anh nhắm lại, biểu hiện của anh cứng rắn và chăm chú khi anh quan sát địa hình bên dưới.

Bây giờ mặt đất đang lao ào ào về phía họ, một mặt phẳng lỗ chỗ và có nhiều con lạch, tô điểm bởi những hòn đá cuội. Nó cũng đủ bằng phẳng, nhưng không hề là một điểm hạ cánh đẹp đẽ, trơn tru. Cô đạp mạnh chân xuống sàn, cơ thể cứng lại như để ép chiếc máy bay giữ vững độ cao.

“Giữ chặt.” Giọng của anh bình tĩnh. “Tôi sẽ cố lái nó đến lòng suối kia. Cát ở đó sẽ giúp làm chậm chúng ta lại trước khi chúng ta đâm vào một trong những tảng đá kia.”

Một lòng suối? Rõ ràng là anh quan sát mặt đất tốt hơn cô rất nhiều. Cô cố gắng nhìn vào dòng nước, nhưng cuối cùng cũng nhận ra dòng suối đã khô, lòng suối chính là cái dòng nhỏ xíu, ngoằn ngoèo mà trông chỉ rộng cỡ độ một cái ô tô tầm trung.

Cô bắt đầu nói “Chúc may mắn,” nhưng dường như câu đó không thích hợp. Cả câu “Rất vui được biết anh” cũng vậy. Cuối cùng, tất cả những gì cô có thể phát ra chỉ là “Okay.”

Nó xảy ra rất nhanh. Đột nhiên họ không còn lướt trên mặt đất nữa. Mặt đất đã ở đó, và họ bị đâm rất mạnh, mạnh đến nỗi cô bị bắn tới trước kéo theo sợi dây an toàn, rồi bị dội trở lại. Họ ở trên không trong một thoáng khi những bánh xe nảy lên, rồi lại đâm xuống đất mạnh hơn. Cô nghe thấy tiếng kim loại rít lên phản đối; rồi đầu cô bị đập vào một cửa sổ bên, và trong một giây phút hỗn loạn cô không nhìn thấy hay nghe thấy gì nữa cả, chỉ cảm thấy sự rung lắc và nảy bật của máy bay. Cô mềm nhũn ra, không còn bám chắc được nữa, bị lắc lư như một cái áo sơ mi trong máy sấy quần áo.

Rồi đến cú nảy mạnh hơn hết thấy, làm rãng cô va vào nhau côm cốp. Chiếc máy bay bổ nhào sang hai bên trong một chuyển động muồn bệnh, rồi lảo đảo dừng lại. Thời gian và thực tại vỡ ra, tan tành, và trong một thời gian dài chẳng có gì có ý nghĩ cả; cô không hiểu mình đang ở đâu hay chuyện gì đã xảy ra.

Cô nghe thấy một giọng nói, và thế giới ào vào đúng chỗ của nó.

“Sunny? Sunny, em có sao không?” Chance đang hỏi khẩn thiết.

Cô cố tập hợp những giác quan của mình lại, cố để trả lời anh. Choáng váng, bầm dập, cô nhận ra rằng xung lực của cú hạ cánh đã xoay người cô trong vòng đai an toàn, và cô đang đối mặt với cái cửa sổ bên, lưng cô quay về phía Chance. Cô cảm thấy bàn tay anh trên mình, nghe thấy tiếng anh chửi thề khi anh tháo cái dây an toàn ra và kéo lưng cô dựa vào ngực anh, đỡ lấy cô bằng cơ thể của anh.

Cô nuốt nước bọt, và cố gắng tìm kiếm giọng nói của mình. “Tôi ổn.” Lời nói chẳng hơn một tiếng rên rỉ, nhưng nếu cô vẫn có thể nói được thì có nghĩa là cô vẫn còn sống. Cả hai đều còn sống. Sự hoài nghi sung sướng dâng đầy lồng ngực cô. Anh đã thực sự hạ cánh thành công!

“Chúng ta phải ra ngoài. Có thể có rò rỉ nhiên liệu.” Thậm chí lúc đang nói, anh vẫn đập cửa mở ra và nhảy ra ngoài, kéo cô theo với anh như thể cô là một bao bột mì. Cô cảm thấy cũng hơi giống cái bao, chân tay cô yếu ớt và run rẩy.

Rò rỉ nhiên liệu. Động cơ đã tắt ngúm khi họ hạ cánh, nhưng vẫn còn bình ắc quy, và những dây điện có thể bị chập mạch và phát lửa. Nếu một tia lửa rơi vào nhiên liệu, chiếc máy bay và tất cả mọi thứ trong ấy sẽ bùng cháy.

Tất cả mọi thứ trong ấy. Những từ ngữ kêu lách cách trong não cô, như những viên bi trong một cái hộp, và nỗi sợ ban sơ cô nhận ra điều đó có nghĩa là gì. Cái túi của cô vẫn còn trong máy bay.

“Chờ đã!” cô kêu lên, hoảng sợ làm một dòng adrenalin mới dâng lên trong cơ thể cô, hoàn trả lại xương cho hai chân, sức mạnh cho các cơ bắp. Cô trượt ra khỏi tay anh, nắm lấy tay cầm của cánh cửa và níu mình lại. “Túi của tôi!”

“Khốn kiếp, Sunny!” anh gào lên, cố giật nắm tay cô ra khỏi cái tay cầm. “Quên cái túi chết tiệt đó đi!”

“Không!”

Cô giật ra khỏi tay anh và bắt đầu trèo vào trong máy bay. Với một tiếng chửi thề bị đè nén anh choàng lấy eo cô và nâng cả người cô ra khỏi cái máy bay. “Tôi sẽ lấy cái túi khốn kiếp đó! Đi đi – ra khỏi đây! Chạy đi!”

Cô thấy thất kinh vì anh sẽ mạo hiểm cuộc sống của mình để lấy lại cái túi cho cô, trong khi bảo cô chạy đến nơi an toàn. “Tôi sẽ lấy nó,” cô nói mạnh mẽ, nắm lấy thắt lưng của anh và giật mạnh. “Anh chạy đi!”

Trong một giây ngắn ngủi anh thực sự đông cứng người, kinh ngạc nhìn vào cô. Rồi anh khẽ lắc đầu, với tay vào trong lấy cái túi và dễ dàng nâng nó ra ngoài. Sunny cố cầm lấy nó không nói lời nào, nhưng anh chỉ dành cho cô cái nhìn tóe lửa và cô không có thời gian để tranh cãi. Mang cái túi trên tay trái và nắm lấy cánh tay cô bên tay phải, anh kéo cô chạy ra khỏi cái máy bay. Giày cô bị chìm vào trong lớp sạn mịn, và cát và bụi cây chọc vào mắt cá chân cô, nhưng cô chống tay để đứng thẳng dậy và theo kịp anh.

Họ chạy được khoảng năm mươi mét trước khi anh cho là đã an toàn. Anh thả cái túi xuống và quay sang cô như một con báo vờn quanh miếng thịt tươi, nắm lấy cánh tay cô với cả hai bàn tay như thể anh muốn lắc người cô thật mạnh. “Em nghĩ cái quái gì thế hả?” anh bắt đầu bằng một tông giọng khó khăn lắm mới kiềm chế được sự thô bạo, rồi chột khựng lại, nhìn chằm chằm vào mặt cô. Biểu hiện của anh thay đổi, đôi mắt nâu-vàng của anh tối lại.

“Em đang bị chảy máu,” anh gặt gồng nói. Anh lôi cái khăn tay ra khỏi túi áo và ấn nó vào cằm cô. Bất chấp sự thô ráp trong giọng nói của anh, sự đụng chạm của anh dịu dàng tuyệt vời. “Em đã nói em không bị thương mà.”

“Tôi không bị.” Cô giơ bàn tay run lấy bấy lên để đỡ lấy cái khăn, chấm chấm vào cằm và miệng cô. Không có nhiều máu lắm, và vết rách có vẻ đã ngừng chảy máu. “Tôi cắn răng vào môi,” cô thú nhận. “Ý tôi là trước khi anh hạ cánh. Để giữ cho tôi không thét lên.”

Anh nhìn đăm đăm xuống cô với vẻ mặt răn như đánh. “Sao em không chỉ việc thét lên?”

“Tôi không muốn làm anh phân tâm.” Sự run rẩy mỗi lúc mỗi tệ hơn; cô cố gắng giữ mình đứng nguyên, nhưng mỗi một chi đều run như thể xương của cô đã chảy nhão ra rồi vậy.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, nhìn xuống cô trong một giây trong ánh chiều chạng vạng. Anh thầm chửi thề một câu thật hung dữ, rồi từ từ cúi xuống và ấn môi anh lên miệng cô. Bất chấp sự thô bạo cô cảm thấy từ anh,

nụ hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như một lời chào hơn là một nụ hôn. Cô nín thở, bị lôi cuốn bởi sự mềm mại của môi anh, mùi ấm áp của làn da anh, một chút hương vị của anh. Cô nắm chặt hai bàn tay trên áo thun của anh, bám vào sức mạnh của anh, cố chìm vào trong hơi ấm của anh.

Anh ngẩng đầu lên. “Cái đó là vì em đã rất dũng cảm,” anh lầm rầm. “Tôi không thể đòi hỏi một người đồng hành nào tốt hơn trong một vụ rất máy bay được.”

“Hạ cánh,” cô run rẩy chữa lại. “Đó là một cú hạ cánh.”

Câu đó khiến cô có thêm một nụ hôn nhẹ nữa, lần này là trên thái dương. Cô phát ra một âm thanh khe khẽ và dựa vào người anh, một kiểu run rẩy khác bắt đầu chiếm lấy cô. Anh giữ khuôn mặt cô bằng cả hai bàn tay, ngón tay cái khẽ vuốt ve khóe miệng của cô khi anh nhìn cô. Cô cảm thấy môi mình hơi rung, nhưng mà, cả người cô đều run rẩy. Anh chạm vào chỗ vết cắn mà răng cô đã để lại ở môi dưới của cô; rồi anh lại hôn cô lần nữa, và lần này chẳng có chút gì nhẹ nhàng hết.

Nụ hôn làm cô rung chuyển đến tận chân tơ kẽ tóc. Nó đói khát, thô bạo, và sâu lắng. Có rất nhiều lý do tại sao cô không nên đáp lại anh, nhưng cô không thể nghĩ ra chúng là gì. Thay vào đó, cô nắm lấy cổ tay anh và kiễng chân lên để đôi môi cô đón lấy môi anh, mở miệng cho sự xâm nhập của lưỡi anh. Anh có vị của đàn ông, và gợi tình, một hỗn hợp hiệu nghiệm đi thẳng vào đầu óc cô còn nhanh hơn cả rượu whiskey 100 độ. Sức nóng tỏa ra từ các mạch máu của cô và ngực cô, một sự nóng bỏng khao khát tuyệt vọng khiến cho cổ họng cô phát ra một tiếng rên.

Anh vòng một cánh tay quanh người cô và kéo cô lại với anh, để cô dính chặt với anh từ đầu gối cho đến ngực trong khi những nụ hôn của anh trở nên sâu hơn nữa, mạnh hơn nữa. Cô khóa hai tay quanh cổ anh và nép mình vào anh, muốn cảm nhận cơ thể cường tráng cứng rắn của anh áp vào cô với sự cấp thiết quét sạch mọi lý do. Cô đẩy hông mình vào hông anh một cách bản năng, và chiều dài của vật cương cứng của anh lọt vào khe giữa hai đùi cô. Lần này cô kêu là vì ham muốn, vì nhu cầu, trong một cơn đam mê đốt cháy mọi tế bào của cơ thể cô. Bàn tay anh khép lại quanh ngực cô, xoa bóp, vuốt ve núm vú cô qua những lần vải và áo lót, vừa xoa dịu lại vừa gây ra cơn đau khiến chúng căng lên trong sự đụng chạm của anh.

Đột nhiên anh kéo đầu mình lại. “Tôi không thể tin được chuyện này,” anh lầm bầm. Giơ tay lên, anh kéo hai cánh tay đang vòng quanh cổ anh của cô ra và giữ cô tránh xa anh. Trông anh còn hung dữ hơn cả lúc trước, mạch máu nổi trên cổ anh. “Ở nguyên đây,” anh gắt. “Không cử động một phân nào hết. Tôi phải kiểm tra cái máy bay.”

Anh bỏ lại cô đứng đó trên cát, trong ánh chiều chạng vạng, sự lạnh lẽo đột ngột chạy dọc xuống vào tận xương tủy. Bị tách ra khỏi hơi ấm của anh, sức mạnh của anh, hai chân cô từ từ khụy xuống, và cô ngồi sụp xuống đất.

Chance tự chửi rửa mình không ngừng và ngày càng nóng nảy bực tức, khi anh kiểm tra cái máy bay xem có bị rò rỉ hay thiệt hại nào khác không. Anh đã cố tình khiến vụ hạ cánh khó khăn hơn mức cần thiết, và chiếc máy bay này đã được gia cố cần số hạ cánh cũng như tầng lớp bảo vệ cho đường nhiên liệu và bình xăng, nhưng một phi công thông minh không được xem nhẹ bất kì điều gì. Anh phải kiểm tra lại máy bay, phải giữ vững chí khí.

Anh không muốn giữ vững chí khí. Anh muốn đặt cô ta nằm xuống những tảng đá to đó và nâng váy cô lên. Khốn kiếp! Có chuyện gì với anh vậy? Trong suốt mười lăm năm qua anh đã ôm vô vàn những người phụ nữ đẹp, nguy hiểm chết người trong vòng tay mình, và thậm chí cả khi anh đã để cho cơ thể mình đáp lại, trí óc anh vẫn luôn luôn duy trì sự điềm tĩnh. Sunny Miller không phải người đẹp nhất, không khi nào là người đẹp nhất; cô ta giống một cô bé bụi đời hơn là một nữ thần, với đôi mắt sáng mời gọi tiếng cười hơn là sự quyến rũ. Vậy thì tại sao anh lại hừng hực muốn chui vào trong quần cô ta như thế?

“Tại sao” không thành vấn đề, anh giận dữ nhắc nhở mình. Tốt thôi, vậy là việc anh bị cô ta hấp dẫn đã không được tính đến; nó là một lợi thế, là cái gì đó để lợi dụng. Anh sẽ không phải giả vờ gì hết, có nghĩa là cô ta càng có ít cơ hội hơn để nhận ra có cái gì đó không ổn ở đây.

Sự nguy hiểm càng làm tăng cảm xúc, hủy diệt sự kiềm chế. Họ đã cùng nhau trải qua một tình huống sống chết, họ chỉ có một mình, và chắc chắn có sự hấp dẫn về mặt thể xác giữa họ. Anh đã sắp xếp hai tình huống đầu; cái thứ ba là một phần thưởng. Đó là một tình huống như trong sách; những nghiên cứu về bản chất của con người đã chỉ ra rằng, nếu một người đàn

ông và một người đàn bà bị ném vào một tình huống nguy hiểm cùng với nhau và họ chỉ có duy nhất người kia để dựa vào, họ sẽ nhanh chóng tạo nên những mối ràng buộc cả về mặt tình dục lẫn tình cảm. Chance đã có lợi thế, vì rằng anh biết chiếc máy bay chẳng bị nguy cơ rơi gì hết, và rằng họ không ở trong một tình huống sống chết. Sunny sẽ nghĩ họ đã bị mắc kẹt, trong khi anh biết nhiều hơn thế. Bất kì khi nào anh ra hiệu cho Zane, họ sẽ nhanh chóng “được cứu,” nhưng anh sẽ không gửi tín hiệu đi cho đến khi Sunny kể cho anh bí mật về cha của cô ta.

Tất cả mọi thứ đều được kiểm soát. Họ không phải đang ở Oregon như anh đã bảo với cô ta. Họ đang ở Nevada, trong một cái hẻm núi kín rất hẹp mà anh và Zane đã phát hiện ra trước và đã chọn bởi vì có thể hạ cánh một chiếc máy bay trong đây, và, trừ khi một người có thiết bị để leo lên bức tường đá dựng đứng, nếu không thì không thể thoát ra được. Họ không ở gần bất kì một đường bay thương mại nào, anh đã vô hiệu hóa hệ thống nhận phát tín hiệu nên không một chiếc máy bay tìm kiếm nào có thể bắt được sóng của họ, và họ thì đã ở rất xa khỏi lộ trình của họ. Họ sẽ không bị tìm thấy.

Sunny hoàn toàn dưới sự điều khiển của anh; cô ta chỉ là không biết mà thôi.

Bóng tối tràn về khiến không thể nhìn được gì nhiều, và rõ ràng là nếu chiếc máy bay có thể phát nổ, thì nó đã bị như vậy từ nãy rồi. Chance đi bộ trở lại chỗ Sunny đang ngồi trên mặt đất, hai đầu gối cô ta co lên và cô ta vòng tay quanh hai chân, chiếc túi chết tiệt đó ở gần bên cô ta. Cô ta chống tay đứng dậy khi anh tới nơi. “Ổn cả chứ?”

“Ổn cả. Không bị rò rỉ.”

“Thế thì tốt.” Cô cố mỉm cười. “Sẽ chẳng tốt lành gì cho chúng ta khi anh phải sửa cái bơm nhiên liệu mà lại chẳng còn chút nhiên liệu nào.”

“Sunny... nếu nó là một cái ống bơm bị tắc, tôi có thể sửa được. Nếu cái bơm bị bật ra ngoài, tôi không thể.”

Anh quyết định để cô ta biết ngay lập tức là họ không thể bay ra khỏi đây vào buổi sáng.

Cô ta tiếp thu điều đó trong im lặng, xoa xoa hai cánh tay trần để xua đi cái lạnh của sa mạc. Nhiệt độ tụt xuống như một viên đá rơi khi mặt trời đã

lặn, đó cũng chính là một trong những lý do anh đã chọn địa điểm này. Họ sẽ phải chia sẻ hơi ấm cơ thể nhau vào ban đêm để sống còn.

Anh cúi xuống và nhặt cái túi lên, một lần nữa ngạc nhiên trước trọng lượng của nó, rồi cầm tay cô ta đi trở lại chỗ chiếc máy bay. “Tôi hi vọng em có một cái áo khoác trong cái túi thổ tả này, vì em đã nghĩ nó đủ quan trọng để mạo hiểm mạng sống vì nó,” anh gầm ghè.

“Một cái áo len,” cô ta lơ đãng nói, nhìn lên bầu trời quang đãng với những chùm sao. Bức tường đen kịt của hẻm núi hiện ra mờ mờ ở cả hai phía, khiến họ thấy rõ là đang ở trong một cái hố trên mặt đất. Một cái hố rộng lớn, nhưng vẫn là một cái hố. Cô ta rùng mình, như thể để kéo những suy nghĩ trở lại với vấn đề trước mắt. “Chúng ta sẽ ổn cả thôi,” cô ta nói. “Tôi có ít thức ăn, và –“

“Thức ăn? Em mang theo thức ăn trong này?” anh chỉ vào cái túi.

“Chỉ là vài thứ trong trường hợp khẩn cấp thôi.” Trong số tất cả những thứ mà anh đã lường trước, thức ăn là ở mục cuối cùng. Quý ạ, thức ăn thậm chí còn không ở trong danh sách. Tại sao một người phụ nữ trên chuyến bay qua đêm lại mang thức ăn trong túi xách của cô ta?

Họ đi tới chỗ máy bay, và anh đặt cái túi xuống đất. “Để tôi lấy vài thứ, và chúng ta sẽ tìm một nơi hạ trại qua đêm. Em còn cho gì vào trong đó được nữa không, hay nó đầy chặt rồi?”

“Nó chặt rồi,” cô ta quả quyết nói, nhưng mà, anh đâu có trông mong cô ta mở nó ra dễ dàng như thế.

Anh nhún vai và kéo cái túi vải nhỏ của mình ra, trong đó chứa những thứ mà một người đàn ông được cho là sẽ mang trên một chiếc máy bay cho thuê: đồ dùng khi tắm, một ít quần áo để thay. Cái túi vải không quan trọng, nhưng nó sẽ có vẻ không đúng nếu anh để nó lại.

“Sao chúng ta không thể hạ trại ở đây?” cô ta hỏi.

“Đây là lòng suối. Giờ thì nó khô, nhưng nếu trời mưa ở bất kì chỗ nào trên các đỉnh núi kia, chúng ta có thể bị rượt chạy trott chết.”

Khi anh nói, anh lấy cái đèn pin từ đằng sau, và một khẩu súng từ trong cái hộp ở phía cửa phi công ra. Anh nhét khẩu súng vào thắt lưng, và choàng cái chăn quanh vai cô. “Tôi có ít nước,” anh nói, lấy ra cái bình sữa bằng nhựa mà anh đã đổ đầy nước vào. “Tối nay chúng ta sẽ ổn thôi.” Nước

là thứ khó tìm nhất. Anh và Zane đã tìm được vài cái hẻm núi kín mà máy bay có thể hạ cánh xuống được, nhưng đây là nơi duy nhất có nước. Nguồn nước chẳng nhiều nhận gì, chỉ là một dòng nước nhỏ rỉ xuống khỏi vách đá ở phía bên kia của hẻm núi, nhưng thế cũng đủ dùng. Anh sẽ “tìm ra” dòng nước vào ngày mai. Anh đưa cho cô ta cái đèn pin và nhặt cả hai cái túi lên.

“Dẫn đường đi,” anh ra lệnh, và chỉ về hướng anh muốn đi. Mặt đất trong hẻm núi dốc lên ở một đầu; cái đệm suối là chỗ đất phẳng duy nhất. Đường khó đi, và Sunny cẩn thận tìm đường đi qua đám đá và những cái rãnh. Cô ta chu đáo chiếu sáng để anh có thể nhìn thấy đường đi, vì anh bị cả hai cái túi cản trở.

Chết tiệt, anh mong cô ta sẽ phàn nàn một chút, hoặc trở nên buồn bã. Anh mong cô ta không dễ dàng để yêu thích đến thế. Phần lớn mọi người sẽ nửa bị kích động, hoặc là hỏi những câu hỏi không ngọt về cơ hội được cứu của họ nếu anh không thể sửa được cái máy bay. Không phải là Sunny. Cô ta thích nghi, y như cách cô ta thích nghi ở sân bay, với ít sự nhặng xị nhất. Thực ra là không có *bất cứ* sự nhặng xị nào; cô ta đã cắn môi đến bật máu để không làm anh phân tâm trong khi anh hạ cánh.

Hẻm núi hẹp đến nỗi chẳng bao lâu họ đã đi tới bức tường dốc đứng. Chance chọn một khoảng đất cát xám xịt khá bằng phẳng, với một tảng đá lớn tạo thành một nửa vòng tròn. “Cái này sẽ cho chúng ta một chút bảo vệ khỏi cơn gió đêm nay.”

“Còn rảnh thì sao?” cô ta hỏi, nhìn những tảng đá.

“Có thể có,” anh nói, khi đặt hai cái túi xuống. Có phải anh đã tìm thấy một điểm yếu anh có thể sử dụng để mang cô ta lại gần anh hơn? “Em sợ chúng hả?”

“Chỉ sợ loài người thôi.” Cô ta nhìn quanh như thể đánh giá tình cảnh của họ, rồi kiêu như gồng hai vai lên. Nó là một chuyển động rất nhanh, một chuyển động mà anh sẽ không để ý thấy nếu không quan sát cô ta rất kỹ. Với một âm điệu vui vẻ cô ta nói. “Hãy dựng trại để chúng ta có thể ăn nào. Tôi đói rồi.”

Cô ngồi xồm xuống bên cạnh túi của mình và xoay hai mặt gài vào nhau của một cái khóa khá chắc chắn trên túi cô ta. Với một tiếng *tách* khê khàng cái khóa mở ra, và cô ta kéo khóa mở cái túi.

Chance hơi bị bất ngờ vì tìm được cái gì ở trong túi quá dễ thế này, nhưng anh cũng ngồi xõm xuống cạnh cô ta. “Chúng ta có gì thế? Những thanh kẹo à?”

Cô ta cười khúc khích. “Không ngon thế đâu.” Anh lấy cái đèn pin từ tay cô ta và soi nó vào trong túi khi cô ta bắt đầu lôi từng thứ ra. Cái túi được chất gọn ghẽ như trong va li hàng mẫu của một người bán hàng, và cô ta đã không nói dối về chuyện chẳng còn chỗ cho bất kì thứ gì khác. Cô ta đặt một cái túi nilon đóng kín lên mặt đất giữa họ. “Đây rồi. Những thanh thức ăn dinh dưỡng.” Cô ta nghiêng đầu nhìn anh. “Chúng có vị đúng như anh trông chờ một thanh thức ăn dinh dưỡng phải thế, nhưng chúng rất bổ dưỡng. Một thanh một ngày sẽ cho chúng ta tất cả những gì cần để sống sót. Tôi có một tá.” Thứ tiếp theo là một cái điện thoại di động nhỏ xíu. Cô ta nhìn đăm đăm vào nó, bất động, trong một thoáng, rồi nhìn lên anh với tia hi vọng mong manh trong mắt khi cô ta bật nó lên. Chance đã biết sẽ chẳng có tí sóng nào ở đây, nhưng anh để mặc cô ta làm thế, có gì đó ở trong anh đau nhói trước sự thất vọng mà anh biết là cô ta sẽ cảm thấy.

Đôi vai cô trùng xuống. “Chẳng có gì,” cô ta nói, và tắt điện thoại đi. Không nói thêm một lời nào nữa cô ta quay sang dỡ đồ trong túi.

Một cái hộp nhựa trắng với một hình chữ thập đỏ quen thuộc trên nắp hộp được bỏ ra tiếp theo. “Hộp sơ cứu,” cô lẩm bẩm, thò tay vào trong túi. “Viên khử trùng cho nước. Hai chai nước, hai chai nước cam. Que phát sáng. Diêm.” Cô ta liệt kê từng thứ khi đặt nó lên mặt đất. “Xịt tóc, khử mùi, kem đánh răng, khăn lạnh, lược, máy uốn tóc, máy sấy, hai cái chăn –” cô ta dừng lại khi thò tay vào đáy cái túi và bắt đầu kéo lên một cái gì đó to hơn mọi thứ khác. “ – và một cái lều.”

Chương 5

Một cái lều. Chance nhìn chăm chăm xuống nó, nhận ra kiểu của nó. Đó là loại để sống sót, loại mà người ta cất ở những chỗ ẩn nấp ngầm dưới đất trong trường hợp chiến tranh hoặc thiên tai tự nhiên - hoặc thứ mà những người nghĩ sẽ ở lâu tại vùng đất hoang vu sẽ mang theo.

“Nó hơi nhỏ,” cô ta nói một cách biện hộ. “Thực sự nó là lều dành cho một người, nhưng tôi phải mang cái gì đó nhẹ thôi. Mặc dù vậy sẽ có đủ

chỗ cho cả hai chúng ta ngủ trong đó, nếu anh không phiền việc hơi chật chội.”

Tại sao cô ta lại mang *một cái lều* lên máy bay, khi cô ta nghĩ sẽ ở lại một đêm ở Seattle - trong một khách sạn - rồi bay về Atlanta? Tại sao ai đó lại mang theo đây đó một cái túi nặng như vậy khi cô ta có thể hạn chế việc đó? Câu trả lời là cô ta đã không muốn nó nằm ngoài tầm tay của mình, nhưng anh vẫn muốn một lời giải thích tại sao cô mang nó.

Chuyện gì đó đã không được liệt kê vào đây.

Sự im lặng của anh đang mất dần nhuệ khí. Sunny nhìn xuống cái đồng hồ đặc không thích hợp và tự động trút hết túi ra, bỏ cái áo len dài tay ra và mặc nó vào, ngồi xuống để đi đôi tất, rồi nhồi nhét cái đồng quần áo mới thay và những thứ đồ đã chuẩn bị trở lại vào túi. Tâm trí cô đang chạy đua. Có cái gì đó trong vẻ mặt của anh khiến cho một sự ớn lạnh chạy dọc xuống xương sống cô, và một sự cứng rắn mà cô chưa từng thấy qua trước đó. Một cách muộn màng, cô nhớ anh đã tóm được tên đàn độn ở sân bay dễ dàng như thế nào, cách anh di chuyển với một sự duyên dáng và tốc độ chết người. Đó không phải là cách của một phi công lái thuê bình thường, và cô đang ở ngoài trời với anh.

Cô đã bị anh hấp dẫn ngay từ giây phút đầu tiên cô nhìn thấy anh, nhưng cô không thể cho phép điều đó khiến cô không thấy được sự nguy hiểm của việc mất cảnh giác. Cô đã quen với việc chung sống với nguy hiểm, nhưng đây là một dạng nguy hiểm khác, và cô không biết nó có thể hoặc là có hình dạng nào. Chance có thể đơn giản là một trong những người đàn ông nện nhiều năm đấm hơn những kẻ khác, một người đàn ông có thừa khả năng chăm sóc bản thân. Hoặc anh có thể là do cha cô trả tiền. Ý nghĩ đó khiến cô thậm chí ớn lạnh hơn, cái lạnh ngấm vào xương tủy cô trước khi giác quan thông thường lên tiếng trở lại. Không, cha cô không thể nào sắp xếp được mọi thứ xảy ra hôm nay, anh không thể nào biết được cô sẽ ở sân bay Thành phố Salt Lake. Phải là do sự đen đui hoàn toàn, kết quả của lịch bay rối tung. Cô đã không biết cô sẽ ở Thành phố Salt Lake. Nếu như cha cô đã có dính dáng vào, ông sẽ cố gắng tóm cô hoặc là ở Atlanta hoặc là ở Seattle. Tất cả cái sự ngoằn ngoèo vượt qua cả đất nước mà cô đã trải qua hôm nay khiến cho việc cha cô dính dáng đến chuyện này là không thể.

Khi trí óc cô đã được rõ ràng do sự kinh hoàng yên lặng đó, cô nhớ cách Chance đã đích thân kéo cô ra khỏi sân bay như thế nào. Anh là một người đàn ông khỏe mạnh, có thói quen chỉ đạo và thường gặp nguy hiểm. Sự rèn luyện trong *quân đội*, cô nghĩ với một sự hiểu biết đột nhiên lóe lên, và tự hỏi tại sao cô lại bỏ qua điều đó lúc trước. Cuộc sống của cô, và của Margreta, phụ thuộc vào việc cô có thể nhìn người tốt như thế nào, vào việc cô đã chuẩn bị như thế nào, vào việc cô cảnh giác như thế nào. Với Chance, cô đã quá mất cảnh giác bởi sức mạnh của sự hấp dẫn của anh, và sự sững sốt do việc thấy sự thích thú cũng được đáp lại, điều mà cô đã không nghĩ tới.

“Cái này là thế nào?” anh khẽ hỏi, ngồi xồm xuống cạnh cô và chỉ vào cái lều. “Và đừng bảo với tôi là em đã chuẩn bị để cắm trại ở hành lang khách sạn nhé.”

Cô không thể nhịn được. Ý nghĩ về việc dựng lều trong một hành lang khách sạn quá lỗ bịch khiến cô bật cười. Nhìn về phía cạnh hài hước của các vấn đề là điều đã giữ cho cô ôn hòa trong những năm nay.

Một bàn tay to lớn ôm nhẹ nhàng gáy cô. “Sunny,” anh nói đầy cảnh báo. “Nói cho tôi.”

Cô lắc đầu, vẫn mỉm cười. “Chúng ta đã bị mắc kẹt ở đây tối nay, nhưng về cơ bản chúng ta là những người xa lạ. Sau khi chúng ta ra khỏi đây, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, vì thế không có lý do nào để moi ruột gan ra cho nhau. Anh giữ những bí mật của anh, và tôi sẽ giữ những bí mật của tôi.”

Ánh sáng đèn pin làm sắc nét những góc cạnh của khuôn mặt anh. Anh trút một hơi thở dài, bực tức “Tốt thôi - cho đến lúc này. Dù sao đi nữa, tôi không biết tại sao nó lại là vấn đề. Trừ phi tôi có thể sửa xong cái máy bay, chúng ta sẽ ở đây một thời gian dài, và lý do tại sao em có một cái lều sẽ là không thích hợp.”

Cô tìm kiếm trên khuôn mặt anh, cố gắng đọc vẻ mặt điềm tĩnh của anh. “Chuyện đó vẫn chưa chắc chắn mà.”

“Đó là sự thật.”

“Khi chúng ta không có mặt ở Seattle, ai đó sẽ tìm kiếm chúng ta. Đội tuần tra hàng không, ai đó. Máy bay của anh không có một cái gì để báo

hiệu sao ?”

“Chúng ta đang ở trong một hẻm núi.”

Anh không phải nói gì hơn điều đó. Bất kì tín hiệu nào cũng sẽ bị che lại bởi các vách núi, ngoại trừ thẳng ngay trên đầu họ. Họ đang ở trên một vết cắt sâu, hẹp trên trái đất, sự chật hẹp của hẻm núi thậm chí giới hạn nhiều hơn những cơ hội của họ để ai đó nhận được tín hiệu. “Chà, mẹ kiếp,” cô mạnh mẽ nói. Lần này anh lại là người cười lớn, và anh lắc đầu khi anh thả lỏng cổ cô và đứng dậy. “Đó là câu tệ hại nhất em có thể nói à?”

“Chúng ta đang sống. Xét ra kết quả đó là quá tốt nếu đem so sánh với việc *có thể* đã xảy ra thì việc bị mắc kẹt ở đây chỉ là ở mức ‘mẹ kiếp’. Anh có thể sửa máy bay.” Cô nhún vai. “Chẳng có lý do gì để phỉ phàm những từ ngữ thực sự tục tĩu cho đến khi chúng ta biết thêm.”

Anh nghiêng người xuống và giúp cô đứng dậy. “Nếu tôi không thể đưa chúng ta cất cánh lại. Tôi sẽ giúp em với những lời đó. Bây giờ, hãy dựng lều trước khi nhiệt độ thậm chí còn hạ xuống thấp hơn.”

“Thế còn một đồng lửa thì sao?”

“Tôi sẽ kiếm gỗ đốt lửa ngày mai - *nếu* chúng ta cần nó. Chúng ta có thể qua được tối nay mà không cần lửa, và tôi không muốn phỉ phàm pin đèn. Nếu chúng ta phải ở đây lâu, chúng ta sẽ cần đèn pin.”

“Tôi có que sáng.”

“Chúng ta cũng sẽ tiết kiệm cả chúng nữa. Phòng hờ thôi.” Làm việc cùng nhau, họ dựng xong lều. Cô có thể tự mình hoàn thành nó; nó được làm để một người có thể xử lý được, và cô đã thực hành nó cho đến khi cô biết cô có thể làm nó với sự bối rối tối thiểu, nhưng với hai người thì công việc chỉ mất có một lúc. Mất thêm một lúc để bỏ đi những hòn đá vì thế họ có một mặt phẳng êm ái bên dưới sàn lều, nhưng cho dù như vậy, họ cũng sẽ không có một cái giường êm ái vào buổi đêm.

Khi họ hoàn thành, cô nhìn căn lều với sự nghi ngại. Nó đủ dài cho Chance, nhưng ... Cô thầm ước lượng chiều ngang của vai anh, rồi chiều ngang của chiếc lều. Cô hoặc là sẽ phải ngủ nghiêng sang một bên cả đêm dài - hoặc nằm trên anh.

Trạng thái nóng bừng xuyên suốt cô nói cho cô biết cơ thể cô muốn sự lựa chọn nào hơn. Trái tim cô đập nhanh hơn một chút với hình ảnh báo

trước của sự thân mật ép buộc suốt đêm sắp tới, của việc nằm dựa vào cơ thể mạnh mẽ, ấm áp của anh, có thể thậm chí là ngủ trong tay anh.

Vì sự đáng tin của anh, anh không có ý kiến ám chỉ gì, cho dù là khi anh nhìn vào cái lều, anh cũng phải đi đến cùng những kết luận như cô. Thay vì thế, anh nghiêng người xuống nhặt chiếc túi đựng những thanh thức ăn dinh dưỡng và tự mãn nói, “Tôi đã biết là em sẽ dùng bữa với tôi tối nay mà.”

Cô lại bắt đầu cười, bị quyến rũ bởi cả cư xử khéo léo cũng như tính hài hước của anh, và thấy hơi xiêu lòng với anh ngay lúc đó.

Cô đáng lẽ phải được báo động, nhưng cô lại không thế. Phải, việc để bản thân quan tâm đến anh khiến cô có thể bị tổn thương về mặt tình cảm, nhưng họ đã sống sót qua một kinh nghiệm khủng khiếp cùng nhau, và cô cần một nơi nương tựa tình cảm ngay bây giờ. Cho đến lúc này cô không tìm được một điều nào về người đàn ông này mà cô không thích, không thậm chí là dấu vết của sự nguy hiểm mà cô vẫn cảm giác được. Trong tình huống này, một người đàn ông với sự sắc bén là một tài sản chứ không phải một vật cản.

Cô cho phép bản thân mình hưởng thụ trong cảm giác không quen thuộc này khi họ ăn mỗi người một thanh thức ăn dinh dưỡng có thể ăn được, nhưng hoàn toàn không ngon lành gì - và uống một chút nước. Rồi họ gói ghém lại mọi thứ trừ hai cái chăn cấp cứu đang sau trong cái túi, để bảo vệ kho dự trữ của họ khỏi rắn, côn trùng hoặc những loại động vật khác. Họ không lo lắng về lũ gấu, không phải ở cái nơi có vẻ như hoang mạc trên đất nước này, nhưng chó sói thì có thể. Cái túi của cô cứ cho là rất bền chắc; nếu có bất kì con sói nào xuất hiện, cô cho là cô có thể kiểm nghiệm được liệu sự quảng cáo về chiếc túi có đúng thật hay không, bởi vì chẳng đủ chỗ trong lều cho cả hai người bọn họ và chiếc túi.

Chance kiểm tra mặt số phát sáng của chiếc đồng hồ. “Vẫn còn sớm, nhưng chúng ta nên vào lều để tiết kiệm sức nóng của cơ thể, và không đốt cháy calo trong việc cố gắng giữ ấm ở ngoài này. Tôi sẽ trải cái chăn này xuống, và chúng ta sẽ dùng hai cái chăn của em để đắp.”

Lần đầu tiên, cô nhận ra là anh đang mặc áo phông. “Có phải anh đã để áo khoác lại trong máy bay không?”

“Nó quá kèn càng để mặc trong lều. Bên cạnh đó, tôi không cảm thấy lạnh nhiều như em. Tôi sẽ ổn mà không cần nó.” Anh ngồi xuống và cởi đôi boots ra, ném chúng vào trong lều, rồi bò vào trong với cái chăn. Sunny bỏ giày ra, vui mừng vì cô có tất để giữ ấm chân.

“Được rồi, vào đi,” Chance nói. “Chân vào trước.”

Cô đưa giày cho anh, rồi ngồi xuống và tự đưa hai chân vào lều. Anh đang nằm nghiêng sang một bên và cố gắng không cuộn cái chăn lên khi cô ngo nguậy tìm chỗ. Chance kéo khóa đóng những cái nắp lều lại, rồi lôi khẩu súng lục của anh ra khỏi dây đeo lưng và đặt nó cạnh đầu. Sunny nhìn khẩu súng to lớn màu đen; cô không phải là một chuyên gia về súng lục, nhưng cô biết những khẩu súng lục to hơn là quá nặng để cô sử dụng dễ dàng, vì thế cô đã chọn một khẩu calibre nhỏ hơn.

Anh đã mở mấy cái chăn cấp cứu ra và xếp nó sẵn sàng để kéo lên. Cô đã có thể cảm thấy hơi nóng của cơ thể anh trong khoảng không gian chật hẹp, vì thế cô không cần một cái chăn nữa, nhưng khi buổi đêm trở nên lạnh hơn, họ sẽ cần tất cả những thứ đắp lên mà họ có thể có được.

Cả hai người đều xoay người, cố gắng để thoải mái. Bởi vì anh quá to, Sunny cố gắng để dành cho anh nhiều chỗ hết mức có thể. Cô đổi bên và vòng tay dưới đầu, nhưng họ vẫn chạm và đụng nhẹ vào nhau.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

“Sẵn sàng.”

Anh tắt đèn pin. Bóng tối hoàn toàn, giống như ở sâu dưới một cái hang. “Tạ ơn chúa tôi không mắc phải chứng sợ giam giữ,” cô nói, hít một hơi sâu. Mùi của anh đầy trong phổi cô, ấm áp và ... khác biệt, không thơm, chính xác là vậy, nhưng trần tục, và rất đậm theo cách mà một người đàn ông nên có mùi như vậy.

“Chỉ nghĩ về nó như là một sự an toàn,” anh thì thầm. “Bóng tối có thể khiến ta cảm thấy an toàn.”

Cô thực sự cảm thấy an toàn, cô nhận thấy. Lần đầu tiên trong kí ức của mình, cô chắc chắn không ai ngoại trừ người đàn ông bên cạnh cô biết cô ở đâu. Cô không phải kiểm tra những chiếc khóa, thám thính một lối ra kế tiếp, hoặc ngủ quá ít cô đôi khi cảm thấy như thể cô chẳng ngủ chút nào. Cô không phải lo lắng về chuyện gì sẽ đến, hoặc điện thoại của cô bị nghe trộm

hoặc là những thứ khác nữa có thể xảy ra. Cô lo lắng cho Margreta, nhưng cô phải suy nghĩ tích cực. Ngày mai Chance có thể sẽ tìm ra vấn đề là một cái đường cung cấp nhiên liệu bị nghẹt, anh có thể làm sạch nó, và họ sẽ hoàn thành chuyến đi. Cô sẽ không bị quá trễ để đưa gói đồ tới Seattle, nhưng xem xét đến việc họ đã hạ cánh an toàn thay vì rớt xuống, cô đã không thực sự quan tâm đến cái gói đồ. Kết quả của một ngày có thể xấu hơn rất nhiều đến mức cô hết sức biết ơn là họ đã ở trong cùng một chỗ và tương đối thoải mái, “tương đối” là từ quan trọng, cô nghĩ, khi cô cố gắng tìm một vị trí tốt hơn. Mặt đất cứng như đá. Những gì cô biết là mặt đất là một tảng đá bị phủ một lớp đất bẩn.

Cô đột nhiên kiệt sức. Những sự kiện trong ngày - một chuyến bay dài - và những cuộc chuyển chuyển bay rồi tung rồi mù, thiếu thức ăn, sự gắng sức vì phải đóng kịch, rồi sự căng thẳng hầu như không thể chịu đựng nổi vào những phút cuối trên máy bay - cuối cùng cũng lấy đi một phần sức lực của cô. Cô ngáp và vô tình cố gắng lại để tìm một vị trí thoải mái, lật người để gối đầu trên cánh tay kia. Khuỷu tay cô chạm phải cái gì đó rất rắn chắc, và anh càu nhàu.

“Tôi xin lỗi,” cô thì thầm. Cô hơi ngọ nguậy, vô tình khẽ chạm đầu gối vào anh. “Chỗ này chật quá tôi có lẽ phải ngủ ở phía trên.”

Cô nghe thấy những lời đó và nhận ra trong choáng váng là cô đã nói to điều đó. Cô mở miệng để xin lỗi lần nữa.

“Hoặc tôi có thể là người ở phía trên.”

Những lời của anh dừng lời xin lỗi của cô một cách lạnh lùng. Hơi thở của cô rồi tung và không thể thoát ra được. Giọng nói trầm của anh dường như vang lại trong bóng tối, một câu nói duy nhất vang dội lại qua ý thức của cô. Đột nhiên, cô nhận biết một cách sâu sắc từng centimet trên người anh, lời hứa hẹn nhục dục trong âm điệu của anh. Nụ hôn - nụ hôn cô có thể xóa bỏ như một phản ứng nguy hiểm có vẻ trở thành một loại thuốc kích thích tình dục, và rõ ràng điều này là thật. Nhưng đó không phải là phản ứng, đó là sự tìm kiếm một cách ham muốn, ấm áp, và tò mò.

“Có phải là một từ ‘không’ tôi đang nghe thấy không?”

Phối cô lại bắt đầu hoạt động, và cô hít một hơi. “Tôi đã không nói gì cả.”

“Chính là thế đấy.” Anh nói với một chút thích thú. “Tôi đoán tôi đã không gặp may tối nay.”

Cảm thấy bản thân chắc chắn hơn với sự trêu đùa của anh, cô lạnh nhạt nói, “Tôi không cho là vậy. Anh đã sử dụng hết phần may mắn của ngày rồi.”

“Tôi sẽ thử lại vào ngày mai.”

Cô giấu một tiếng cười.

“Có phải tiếng cười khúc khích ấy có nghĩa là tôi đã không làm em sợ?”

Cô đáng lẽ đã phải bị hoảng sợ, cô nghĩ, hoặc ít ra là thận trọng. Nhưng cô cũng chẳng biết tại sao mình lại không cảm thấy thế. Sự thực là cô cảm thấy bị cám dỗ. Cực kì bị cám dỗ. “Không, tôi không hoảng sợ.”

“Tốt.” Anh ngáp. “Vậy thì tại sao em không cởi cái áo len đó và để tôi dùng nó làm gối và em có thể dùng vai của tôi. Chúng ta sẽ đều thấy thoải mái hơn.”

Lý lẽ thông thường nói anh đúng. Lý lẽ thông thường cũng nói cô đang chuốc lấy phiền phức nếu cô ngủ trong tay anh. Cô tin là anh sẽ biết cư xử, nhưng cô không chắc điều đó ở bản thân mình. Anh rất gợi tình, với chữ GỢI TÌNH viết hoa. Anh làm cô cười. Anh mạnh mẽ và có năng lực, với ở mặt nào đó có chút nguy hại. Anh thậm chí là một sự nguy hiểm. Một phụ nữ còn có thể muốn gì hơn thế nữa?

Có lẽ điều nguy hiểm nhất ở anh, đó là anh khiến cô muốn anh. Cô dễ dàng kháng cự lại những người đàn ông khác, bỏ đi mà không cần nhìn lại hay có một ý nghĩ tiếp theo. Chance khiến cô ao ước mọi thứ mà cô từ chối, khiến cô nhận ra là cô đơn độc và cô đơn biết bao.

“Anh có chắc là anh có thể tin tôi biết cư xử không?” cô hỏi, nửa đùa. “Tôi không có ý nói về việc nằm ở trên. Tôi đã lơ mơ ngủ, và nó chỉ buột ra thôi.”

“Tôi nghĩ tôi có thể chạm vào em nếu em thấy thoải mái. Trước hết, em sẽ buồn ngủ ngay khi em ngừng nói.”

Cô ngáp. “Tôi biết. Tôi đang bị rớt mạnh, nếu anh bỏ qua cái từ thuật ngữ chuyên môn.”

“Chúng ta đã không rớt xuống, chúng ta đã hạ cánh. Thôi nào, hãy bỏ cái áo len ra, rồi chúng ta có thể ngủ.”

Không có đủ chỗ để hoàn toàn ngồi dậy, vì thế anh giúp cô cởi bỏ cái áo. Anh cuộn nó lại và gấp nó ở dưới đầu, rồi nhẹ nhàng, như thể lo lắng anh có thể làm cô hoảng sợ, kéo cô lại về phía bên phải của mình. Tay phải của anh cuộn quanh cô, và cô nép lại gần, đặt đầu cô vào chỗ lõm vào trên vai anh.

Vị trí này dễ chịu một cách ngạc nhiên, và ấm cúng. Cô vòng tay phải quanh ngực anh, bởi vì có vẻ như chẳng còn chỗ nào để đặt nó. Kể ra có những chỗ khác, nhưng chẳng có chỗ nào có vẻ an toàn. Bên cạnh đó, cô có vẻ như cảm nhận được nhịp đập trái tim anh dưới tay cô. Sức mạnh, thậm chí hài lòng một cách hết mức do một bản năng cơ bản nào đó trong cô, sự khao khát không phải ở một mình trong đêm.

“Dễ chịu không?” anh hỏi bằng một giọng thấp, êm ái.

“Ừm –hmm.”

Với tay trái của mình anh sờ vào một trong những cái chần cấp cứu và kéo nó lên để đắp lên người cô đến vai, giữ cho cô khỏi bị lạnh vì cánh tay trần. Cuộn mình trong sự ấm áp và bóng tối, cô thấy hài lòng tuyệt đối với việc nằm gần anh. Khao khát được ngủ ngân nga dưới bề ngoài, sưởi ấm cô, làm mềm cô. Ngực cô chạm vào người anh, căng lại trong sự vui sướng, và núm vú của cô cảm thấy đau nhức, nói với cô chúng đã bị cứng lại. Liệu anh có cảm thấy chúng? Cô tự hỏi. Cô muốn chà sát bản thân mình vào anh như là một con mèo, làm dâng lên cảm xúc, nhưng cô nằm yên và tập trung vào nhịp đập trái tim anh.

Anh đã chạm vào ngực cô khi anh hôn cô. Cô muốn lại cảm giác đó, cảm giác bàn tay mạnh mẽ của anh trên phần xác thịt để trần của cô. Cô muốn anh, muốn sự động chạm của anh và mùi vị của anh và cảm giác anh ở trong cô. Sức mạnh của sự khao khát xác thịt quá mạnh đến nỗi cô thực sự nhức nhối vì sự trống rỗng.

Nếu chúng ta không ra khỏi đây ngày mai, cô nghĩ trong sự tuyệt vọng mờ nhạt chỉ trước khi cô bước vào giấc ngủ, mình sẽ ở dưới anh ấy trước khi mặt trời lặn xuống lần nữa.

Sunny đã quen tỉnh dậy ngay lập tức khi có bất kì thứ gì quấy nhiễu cô; đã có một lần, một chiếc ô tô đã nổ bên ngoài đường phố và cô đã chụp lấy khẩu súng lục từ dưới cái gối và lăn ra khỏi giường trước khi tiếng động hoàn toàn biến mất. Cô đã học được cách làm thế nào để ngủ theo yêu cầu,

bởi vì cô không bao giờ biết khi nào cô sẽ phải chạy trốn vì cuộc sống của mình. Cô có thể đếm trên đầu ngón tay những đêm mà cô đã ngủ hoàn toàn không bị quấy rầy từ khi cô không còn là một đứa trẻ.

Nhưng cô tỉnh dậy trong vòng tay Chance nhận ra là cô đã ngủ cả đêm dài, việc nằm cạnh anh không những không làm phiền cô, mà bằng một cách căn bản nhất sự hiện diện của anh đã khiến cô an tâm. Cô được an toàn ở đây, an toàn và ấm áp và thư giãn khó tả. Tay anh trượt từ từ xuống lưng cô, và đó là việc đã đánh thức cô.

Váy của cô bị tọc lên trong suốt cả đêm, tất nhiên, và đang bị xoắn lại ở lưng chừng. Chân của họ đan vào nhau lộn xộn, chân phải của cô gác qua chân anh, quần jeans của anh cũ và mềm, nhưng vải bông vẫn hơi cọ sát vào bên trong bắp đùi của cô. Cô không nằm hoàn toàn trên anh, nhưng nó gần như thế. Đầu cô nằm gối trên ngực thay vì vai anh, với những nhịp đều đặn của trái tim anh dưới tai cô.

Sự di chuyển chậm chạp của tay anh tiếp tục. “Chào buổi sáng,” anh nói, giọng nói trầm đục bực bội vì ngái ngủ.

“Chào buổi sáng.” Cô không muốn dậy, cô nhận ra, mặc dù cô biết cô nên như vậy. Lúc này là sau bình minh, ánh sáng buổi sớm len qua cái khung màu nâu của chiếc lều, dát lên người họ với một màu vàng lơ mơ. Chance nên bắt đầu với cái bơm nhiên liệu, như thế họ có thể cất cánh và liên lạc bằng radio với ai đó sớm nhất có thể, để cho FAA biết họ đã bị đâm. Cô biết việc cô nên làm, nhưng thay vì thế cô tiếp tục nằm đây, mãi nguyện với khoảnh khắc này.

Anh chạm vào tóc cô, nâng một nắm lên và nhìn nó trượt lại xuống. “Tôi đã có thể quen với việc này,” anh thì thầm.

“Anh đã từng ngủ với phụ nữ trước đó rồi mà.”

“Tôi chưa từng ngủ với *em* trước đó.”

Cô muốn hỏi anh là cô khác biệt như thế nào, nhưng cô tốt hơn là không biết. Sự hấp dẫn ngày càng tăng đó chẳng đưa lại kết quả gì, bởi vì cô không thể để mặc nó. Cô phải tin rằng anh có thể sửa được máy bay, rằng trong vài tiếng đồng hồ họ sẽ chia tay và cô sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa. Đó là điều duy nhất cho cô sức mạnh, cuối cùng, để thoát ra khỏi anh và vượt phăng quần áo của cô, đẩy tóc ra khỏi mặt cô và mở khóa chiếc lều.

Hơi lạnh của không khí buổi sáng đột ngột len vào cái kén nhỏ của họ. “Ôi,” cô nói, lơ đi lời nhận xét của anh. “Một chút cà phê nóng sẽ tuyệt phải không? Tôi không nghĩ anh có một lọ cà phê pha sẵn trong máy bay?”

“Em muốn nói em không gói theo cà phê trong cái túi sống sót của em à?” nhận được sự ra hiệu của cô anh không đẩy cô tiếp tục cuộc chuyện trò khiêu khích của họ.

“Không, chỉ có nước.” Cô trườn ra khỏi căn lều, và anh vội lấy giày của cô và áo lên ném ra khỏi cửa. Nhanh chóng cô mặc chúng vào, hài lòng vì cô đã mua một cái áo len dày thay vì một cái dành cho mùa hè.

Đôi ủng của Chance hiện ra tiếp theo, rồi đến anh. Anh ngồi trên mặt đất và đi ủng vào. “Chết tiệt, lạnh quá. Anh sẽ đi lấy áo khoác ở máy bay. Anh sẽ làm việc ở đó, và em tiếp tục ở bên kia của những tảng đá. Có lẽ không có rãnh bò quanh đây sớm thế này, nhưng hãy để mắt tới.”

Sunny lôi mấy tờ giấy ăn ra khỏi túi váy và bắt đầu quanh quẩn bên những tảng đá. Mười phút sau, nhu cầu tự nhiên đã được đáp ứng, cô rửa mặt và tay với một trong những cái khăn lạnh, rồi đánh răng và chải đầu. Cảm thấy con người hơn và có thể nắm được cả thế giới, cô nhìn quanh một lúc tới cái hẻm núi nhỏ đã cứu sống họ.

Đó thực sự là một vết cắt của trái đất, nơi anh đã hạ cánh xuống không rộng hơn 50 mét. Xa xuống khoảng ¼ dặm có rộng một ít, nhưng lờm chờm hơn. Cái lòng sông nhỏ đúng là chỗ duy nhất họ có thể hạ cánh an toàn. Chỉ là trên điểm rộng nhất, hẻm núi tạo thành một khúc quanh về bên trái, vì thế cô không biết nó dài bao nhiêu. Nền hẻm núi đầy những tảng đá lớn nhỏ, và những bụi cây khác loại. Những đường rãnh sâu bị cắt trên mặt đất nơi mưa chảy xuống những vách núi dốc và đổ xuống sông.

Tất cả những sắc thái màu đỏ khác nhau hiện ra trên bùn và đá, từ màu gỉ sắt đến màu đỏ son tới màu hồng cát. Những bụi cây không có màu xanh tươi tốt; màu sắc khô khan, như thể nó bị tẩy màu bởi mặt trời. Một vài loại khác có màu bạc, sự tương phản sáng chói với những bậc màu sắc đơn điệu của mặt đất.

Họ có vẻ như là hai người duy nhất sống sót ở đây. Cô không nghe thấy bất kì tiếng chim hót, hay tiếng lạo xạo của côn trùng. Phải có những sinh vật hoang dã nhỏ như thằn lằn hay rắn; cô biết, điều đó có nghĩa là phải có

gì đó cho chúng ăn, nhưng lúc này, sự tĩnh mịch rộng lớn hầu như là tràn ngập. Nhìn về chiếc máy bay, cô thấy Chance đang mò mẫm xung quanh những bộ phận bên trong của nó. Đút hai bàn tay lạnh vào túi chiếc áo len, cô bước xuống phía anh. “Anh không muốn ăn chút gì à?”

“Tôi muốn tiết kiệm đồ ăn hơn cho đến khi tôi tìm thấy vấn đề là gì.” Anh gửi cho cô một cái cười không thật thà. “Không có ý xúc phạm, nhưng tôi không muốn ăn thêm một thanh thức ăn dinh dưỡng nào khác trừ phi tôi hoàn toàn bắt buộc phải làm thế.”

“Và nếu anh có thể đưa chúng ta bay ra khỏi đây, anh đoán anh có thể chịu đựng cho đến khi chúng ta tới một cái sân bay không.”

“Trúng rồi.”

Cô cười khi cô đổi vị trí vì thế cô có thể nhìn thấy anh đang làm gì. “Tôi cũng đã không ăn,” cô thú nhận.

Anh kiểm tra lại các đường nhiên liệu, khuôn mặt anh hiện lên vẻ căng thẳng mà những người đàn ông thường mang khi họ đang làm những việc liên quan đến máy móc. Sunny cảm thấy vô dụng, cô đã có thể giúp đỡ nếu như anh đang làm việc với một chiếc ô tô, nhưng cô không biết chút gì về máy bay. “Có chuyện gì tôi có thể giúp được không?” cuối cùng cô cũng hỏi.

“Không chỉ là vấn đề những dòng nhiên liệu để cất cánh và kiểm tra chúng xem có bị nghẽn không.”

Cô đợi thêm vài phút, nhưng quá trình vẫn có vẻ tẻ nhạt hơn là thích thú, và cô bắt đầu thấy bồn chồn. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi loanh quanh, tìm hiểu một chút.”

“Hãy ở trong khoảng cách có thể kêu la được,” anh lơ đãng nói. Buổi sáng, mặc dù vẫn lạnh, nhưng đang ấm dần lên từng phút khi mặt trời làm nóng lên không khí của sa mạc khô cằn. Cô cẩn thận bước chân, quan sát mỗi bước đi, bởi vì mắt cá chân bị bong gân có thể có ý nghĩa khác biệt giữa sự sống và cái chết nếu cô phải bỏ chạy để sống sót. Một ngày nào đó, cô nghĩ, bong gân sẽ là một sự bất tiện, không hơn. Cái ngày cô sẽ được tự do.

Cô nhìn lên bầu trời trong xanh và hít vào không khí sạch sẽ, sáng khoái. Cô đã làm việc chăm chỉ để duy trì sự hưởng thụ cuộc sống của cô, cái cách

cô đã học để tin vào khiếu hài hước để giữ cho mình sự lành mạnh. Margreta gần như không đương đầu được với mọi chuyện tốt như thế, nhưng chị ấy đã gặp vấn đề về tim mạch, mặc dù nó có thể khống chế được bằng thuốc men, nhưng nó cũng có nghĩa là chị ấy phải cực kì cảnh giác. Nếu chị ấy có lúc nào bị phát hiện, Margreta không có cái khả năng lặn khỏi tầm nhìn như của Sunny. Chị phải liên tục bổ sung thuốc men, điều đó có nghĩa là chị phải thỉnh thoảng đi gặp bác sĩ để ông ta có thể viết một đơn thuốc mới. Nếu chị phải tìm một bác sĩ mới, có nghĩa là phải kiểm tra lại, cũng có nghĩa là mất khá nhiều tiền.

Điều đó có nghĩa là Sunny không bao giờ gặp được chị gái của cô. Sẽ an toàn hơn nếu họ không đi cùng nhau, trong trường hợp ai đó đang tìm kiếm chị em họ. Cô thậm chí không có số điện thoại của Margreta. Margreta gọi vào điện thoại di động của Sunny một lần một tuần vào một giờ hẹn trước, luôn luôn từ những số điện thoại trả tiền khác nhau. Bằng cách đó, nếu Sunny bị theo dõi, cô sẽ không có thông tin nào để những người theo dõi cô có thể nắm được bằng bất kì cách nào, thậm chí là dùng thuốc.

Cô có 4 ngày cho đến khi Margreta gọi, Sunny nghĩ. Nếu cô không trả lời điện thoại, hoặc nếu Margreta không gọi, vậy thì mỗi người sẽ phải kết luận là người kia đã bị tóm. Nếu Sunny không trả lời điện thoại, Margreta sẽ chạy trốn khỏi chỗ ẩn náu an toàn của chị ấy, bởi vì nếu cuộc điện thoại bị ghi lại thì vị trí của chị ấy có thể bị thu hẹp tới thành phố cụ thể. Sunny không thể chịu đựng được ý nghĩ chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo, Margreta, trong nỗi đau buồn và giận dữ của chị ấy, có thể sẽ bỏ mặc sự thận trọng trong mong muốn trả thù.

Bốn ngày. Vấn đề phải là một đường dẫn nhiên liệu bị tắc. Nó phải là như vậy.

Chương 6

Nhớ lời cảnh báo của Chance, Sunny không lang thang đi xa. Thực ra, chẳng có gì nhiều để mà nhìn, chỉ có đá cuội và đá tảng và những bụi cây xộc xệch, và cả những bức tường đá dựng đứng kia nữa. Sa mạc có một vẻ đẹp hoang dã và cô quạnh, nhưng cô sẽ đánh giá nó cao hơn khi không bị mắc kẹt ở trong đó. Khi mưa làm đầy dòng suối thì chỗ trú ẩn này có thể sẽ

nở bừng sắc màu, nhưng ở đây thì bao lâu mới mưa một lần chứ? Mỗi năm một lần ư?

Khi ngày trở nên ấm dần, các loài bò sát bắt đầu trở mình. Cô nhìn thấy một con thằn lằn màu nâu lao vào trong một kẽ nứt khi cô tới gần. Một con chim cô không biết tên nhào xuống bắt một chú côn trùng béo ngậy, rồi bay trở lại với tự do. Bức tường dốc đứng của hẻm núi chẳng có ý nghĩa gì với một chú chim, trong khi một trăm feet (300m) hoặc hơn nữa là độ cao cô không thể trèo qua được.

Cô bắt đầu thấy đói, và một cái liếc nhanh xuống đồng hồ báo cho cô biết cô đã đi vắn vợ trong hẻm núi được hơn một giờ rồi. Cái gì làm Chance mất thời gian đến vậy? Nếu có một chỗ bị tắc trong đường ống dẫn thì đến giờ anh phải tìm ra nó rồi chứ.

Cô bắt đầu quay trở lại chỗ cái máy bay. Cô có thể nhìn thấy Chance vẫn đang chọc ngoáy quanh cái động cơ, điều này có nghĩa là anh có thể đã chẳng tìm thấy gì hết. Một cơn ớn lạnh vì sợ hãi thúc vào cô, và cô cố đẩy nó đi. Cô từ chối việc lường trước khó khăn. Cô sẽ đối mặt với mọi chuyện khi nó xảy ra, và nếu Chance không thể sửa chiếc máy bay, thì họ sẽ phải tìm một cách nào đó khác để ra khỏi hẻm núi. Cô đã không khám phá ở xa hơn; có lẽ đầu bên kia của hẻm núi có đường ra, và họ chỉ cần đi bộ ra ngoài. Cô không biết họ đang ở cách thị trấn bao xa, nhưng cô sẵn sàng cố gắng. Bất kì điều gì cũng tốt hơn là ngồi một chỗ và chẳng làm gì cả.

Khi cô tới gần, Chance giơ một tay để ra hiệu là anh đã nhìn thấy cô, rồi quay trở lại với cái động cơ. Sunny để ánh mắt cô nấn ná một chút, ngưỡng mộ cái cách áo phông của anh bám chặt vào các cơ bắp ở lưng anh và vai anh. Chiếc quần jean vừa vặn của anh trông cũng không tệ, cô nghĩ, nhìn hông và đôi chân dài của anh.

Có cái gì đó di chuyển trong cát gần chỗ chân anh. Cô tưởng mình sắp xỉu. Tầm nhìn của cô mờ đi và hẹp lại cho đến khi tất cả những gì cô thấy là một con rắn đang ở gần bàn chân trái của anh một cách nguy hiểm. Tim cô thắt lại, đập thành thịch vào lồng ngực mạnh đến nỗi cô cảm thấy những tiếng thịch.

Cô không hề cảm thấy hay nhận biết sự di chuyển; thời gian như đặc quánh lại. Tất cả những gì cô biết là con rắn mỗi lúc mỗi to hơn, mỗi lúc

mỗi gần hơn. Chance nhìn quanh vào cô và bước lùi lại từ chỗ máy bay, gần như dẫm vào con rắn đang cuộn mình. Đầu con rắn lùi lại và bàn tay cô nắm chặt cơ thể nó, ấm áp và trơn mượt đáng kinh ngạc, và cô ném thứ kinh khủng đó ra xa nhất có thể. Nó nhanh chóng hiện hình trên nền đá xám xịt, rồi bay trên một bụi cây và rơi ra khỏi tầm nhìn.

“Anh có sao không? Nó đã cắn anh chưa? Có đau ở đâu không?”

Cô không thể thôi bập bẹ khi cô quỳ xuống đầu gối và bắt đầu đập đập hai chân anh, tìm những giọt máu, một vết rách nhỏ trên quần jean, hay bất cứ thứ gì chỉ ra rằng anh đã bị cắn.

“Tôi ổn. Tôi rất ổn. Sunny! Nó không cắn tôi.” Giọng anh vượt lên trên giọng cô, và anh kéo cô đứng lên, hơi lắc người cô một chút để lôi kéo sự chú ý. “Nhìn tôi này!” Sức mạnh lời nói của anh kéo ánh mắt cô về với anh và anh nói nhỏ nhẹ hơn, “Tôi ổn mà.”

“Anh chắc chứ?” Cô dường như không thể ngừng chạm vào anh, vỗ vào ngực anh, xoa xoa mặt anh, mặc dù theo lý cô đã biết là chẳng có cách nào con rắn có thể cắn anh ở tận trên ấy. Cô cũng không thể ngừng run. “Tôi ghét rắn,” cô nói bằng giọng run rẩy. “Chúng làm tôi chết khiếp. Tôi đã nhìn thấy nó – ngay ở dưới chân anh. Anh đã gần *dẫm* vào nó.”

“Xuyt,” anh lằm bằm, kéo cô lại với anh và khẽ đu đưa người cô từ trước ra sau. “Không sao mà. Không có chuyện gì xảy ra hết.”

Cô lấy tay giữ anh im lặng và chôn mặt mình vào ngực anh. Mùi của anh, đã trở nên quá quen thuộc với cô và bây giờ thêm cái mùi dầu mỡ dính vào, lại thành rất dễ chịu. Nhịp đập của tim anh điềm tĩnh, như thể anh không phải vừa suýt bị rắn cắn. *Anh* rất điềm tĩnh, cứng rắn như đá tảng, cơ thể anh chống đỡ cơ thể cô.

“Chúa ơi,” cô thì thầm. “Thật là kinh khủng!” Cô ngẩng đầu lên và nhìn vào anh, một biểu hiện kinh hoàng hiện trên mặt cô. “Á, tôi đã *chạm* vào nó!” Cô giật bàn tay ra khỏi người anh và giơ nó tránh xa người. “Để tôi đi, tôi phải rửa tay. Ngay bây giờ!”

Anh thả cô ra, và cô chạy lên con dốc tới chỗ chiếc lều, nơi có những bánh xà phòng. Tóm lấy một bánh, cô chà mạnh vào lòng bàn tay và những ngón tay mình. Chance khẽ cười khi anh đến đằng sau lưng cô.

“Có chuyện gì thế? Mấy con rắn không có rận đâu. Hơn nữa, hôm qua em vừa mới nói em không sợ chúng.”

“Tôi nói dối đấy. Và tôi không quan tâm chúng nó có cái gì, tôi không muốn bất cứ con nào ở bất kì chỗ nào gần tôi hết.” Hải lòng vì không còn tí vi trùng rắn nào còn dính trên bàn tay cô, cô thở ra một hơi dài, bình tĩnh.

“Thay vì nhào xuống như một con diều hâu,” anh nói nhẹ nhàng, “sao em không chỉ kêu lên cảnh báo tôi?”

Cô bắn cho anh một cái nhìn trống rỗng. “Tôi không thể.” Kêu gào chưa bao giờ xuất hiện trong đầu cô. Cả đời cô đã được dạy để không gào lên trong những giây phút căng thẳng hay hiểm nguy, bởi vì làm như thế cũng sẽ để lộ vị trí của cô. Người bình thường có thể gào thét và kêu ca, nhưng cô chưa bao giờ được phép làm người bình thường.

Anh đặt một ngón tay dưới cằm cô, nâng khuôn mặt cô lên trước ánh mặt trời. Anh quan sát cô trong một phút dài đặng đặng, một cái gì đó tằm tối di chuyển trong mắt anh; rồi anh kéo cô lại gần mình và cúi đầu xuống.

Miệng anh mãnh liệt và đói khát, lưỡi anh thúc giục. Cô yếu ớt chìm vào trong anh, bám lấy vai anh và hôn trả lại anh với cùng sự mãnh liệt như thế, cùng sự đói khát như thế. Nhiều hơn thế. Cô cảm thấy như thể cô luôn luôn chết đói, và chưa bao giờ được cho ăn. Cô uống từng ngụm cuộc sống từ miệng anh, và tìm kiếm nhiều hơn nữa.

Bàn tay anh ở khắp người cô, trên ngực cô, ở hông cô, nâng cô lên để khớp với chỗ phòng lên trên cơ thể anh. Ý thức được rằng anh muốn cô khiến cho cơ thể cô tràn ngập ham muốn sâu sắc được biết nhiều hơn, được cảm nhận tất cả mọi thứ mà cô vẫn luôn luôn khước từ bản thân. Cô không biết liệu cô có thể buộc mình tránh ra không, nhưng anh là người đã chấm dứt nụ hôn, ngẩng đầu lên và đứng đó với đôi mắt nhắm và khuôn mặt nhăn nhó.

“Chance?” cô rụt rè gọi.

Anh gầm gừ một từ khùng khiếp trong cổ họng. Rồi mở mắt ra và nhìn xuống cô. “Tôi không thể tin được là tôi lại dừng lại lần thứ hai,” anh nói với sự bối rối đơn sơ, giận dữ. “Chính xác thì , tôi *không* phải loại cao thượng gì đâu. Khốn nạn thật –” Anh im bật, thờ ơ. “Nó không phải là

do tắc đường ống dẫn. Chắc là cái bơm rồi. Chúng ta có những việc khác phải làm. Không thể phí phạm thêm tí ánh sáng ban ngày nào nữa.”

Margreta. Sunny cắn môi để ngăn một tiếng rên vì mất hết tinh thần. Cô nhìn chăm chăm vào anh, nhận thức về hoàn cảnh nguy hiểm của họ nằm đó như một tấm màn đen đúa ở giữa họ.

Cô vẫn chưa gắng hết sức. Cô có bốn ngày nữa. “Chúng ta có thể đi bộ ra không?”

“Trong sa mạc ư? Trong tháng Tám ư?” Anh nhìn lên viền hẻm núi. “Cứ cho là thậm chí chúng ta có ra khỏi đây được đi, chúng ta sẽ phải đi bộ suốt đêm và cố gắng tìm chỗ trú chân vào ban ngày. Đến giữa trưa, nhiệt độ có thể lên đến hơn 100 độ F (khoảng 37,5 độ C).”

Nhiệt độ rất có thể đã lên trên bảy mươi rồi, cô nghĩ; cô đang chết vì nóng ở trong chiếc áo len dày, hay có thể đó chỉ là do ham muốn kì cục, vì cô đã không để ý thấy trời nóng như thế nào cho đến tận lúc này. Cô kéo cái áo len ra và vứt nó lên trên cái túi đeo. “Chúng ta cần phải làm gì?”

Đôi mắt anh ánh lên màu vàng vì ngưỡng mộ, và anh ôm lấy eo cô. “Tôi sẽ trinh sát. Chúng ta không thể đi ra từ phía bên này của hẻm núi, nhưng có thể có một đường ở xa phía dưới kia.”

“Anh muốn tôi làm gì?”

“Tìm mấy cái gậy, lá cây, bất cứ cái gì cháy được. Em cầm được bao nhiêu thì gom bấy nhiêu.”

Anh bỏ đi theo hướng khi nãy cô đã đi, và cô đi theo hướng ngược lại. Những bụi cây mọc rậm rạp hơn ở phía trong hẻm núi, và cô sẽ tìm thấy nhiều củ hơn ở đó. Cô không thích nghĩ về nguồn cung hạn chế có thể có, hay về chuyện họ có thể phải ở đây rất, rất lâu. Nếu họ không thể ra khỏi hẻm núi, họ sẽ dần dần dùng hết những thứ sơ sài mà họ có và chết.

Anh ghét phải nói dối cô ta. Khuôn mặt Chance nhăn nhó khi anh đi dọc theo hẻm núi. Anh đã nói dối bọn khủng bố, bọn lưu manh và bọn trùm sò của những tổ chức như thế mà không thèm chớp mắt, nhưng nói dối với Sunny ngày càng trở nên khó khăn hơn. Anh đã chôn dấu kĩ càng tính cách trung thực cốt lõi ở sâu thẳm trong con người anh, đó là một phần của anh mà anh chỉ chia sẻ với gia đình, nhưng Sunny đang tiến gần đến anh. Cô ta không giống những gì anh đã trông đợi. Anh ngày càng nghi ngờ nhiều hơn

là cô không hề làm việc với cha cô ta. Cô ta quá...*hào hiệp* là từ ngữ đập vào đầu anh. Những tên khủng bố không hào hiệp. Theo ý anh, chúng hoặc là điên hoặc là vô luân. Sunny không có cả hai thứ đó.

Anh bị rúng động vì cái cảnh với con rắn nhiều hơn anh đã để cho cô ta thấy. Không phải vì bản thân con rắn – anh đang đi ủng, và vì anh đã không nghe thấy tiếng rung anh không nghĩ con rắn có độc – nhưng bởi phản ứng của cô ta. Anh sẽ không bao giờ quên hình ảnh của cô ta lúc đó, lao tới như một thiên thần báo thù, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy và tuyệt đối tập trung. Chính cô ta đã thừa nhận cô ta sợ rắn, nhưng cô ta vẫn không hề do dự. Cô ta phải có lòng can đảm như thế nào để dùng tay không cầm vào con rắn ấy?

Rồi đến cái cách cô ta đập đập vào người anh, tìm vết rắn cắn. Trừ những người đặc biệt, hay là trong lúc quan hệ tình dục, anh luôn phải đấu tranh để chịu đựng việc bị đụng chạm. Anh đã học cách làm sao để chấp nhận tình yêu mến của gia đình anh, bởi vì Mẹ và Maris sẽ *không* để anh được yên. Anh thích chơi với lũ cháu trai – và đứa cháu gái - một cách không biết xấu hổ, nhưng gia đình anh đã là ngoại lệ duy nhất. Cho đến bây giờ. Cho đến khi gặp Sunny. Anh không những không thấy phiền, mà trong một thoáng, đã cho phép bản thân được hưởng thụ sự xa xỉ thuần túy của việc cảm nhận bàn tay cô ta trên hai chân anh, trên ngực anh. Và đó là thậm chí còn chưa bắt đầu so sánh với việc anh đã thích thú thế nào được ngủ cùng với cô ta, cảm nhận những đường cong ngọt ngào ấy dọc theo cơ thể mình. Bàn tay anh nắm lại khi anh nhớ đến cảm giác của ngực cô trong lòng bàn tay anh, sự đàn hồi tuyệt vời vừa mềm mại lại vừa rắn chắc ấy. Anh khao khát cảm nhận làn da trần của cô ta, và nếm vị của cô ta. Anh muốn lột trần cô ta ra và kéo cô ta xuống bên dưới cho một cuộc hoan lạc mãnh liệt kéo dài, và anh muốn làm việc đó ngay dưới ánh sáng ban ngày để anh có thể nhìn thấy đôi mắt sáng của cô ta bừng lên niềm sung sướng.

Nếu cô ta không phải là người như vậy anh sẽ đem cô ta đến miền nam nước Pháp, có lẽ, hay là một hòn đảo ở Ca-ri-bê, bất cứ nơi nào mà họ có thể nằm trần truồng trên bãi biển và làm tình dưới ánh mặt trời, hay trong một căn phòng tranh tối tranh sáng với những tia nắng lọt qua màn cửa. Thay vì vậy, anh phải tiếp tục lừa dối cô ta, bởi vì cho dù cô ta có làm việc

với cha cô hay không cũng không thể thay đổi thực tế cô ta chính là chìa khóa để xác định vị trí của lão ta.

Anh không thể thay đổi kế hoạch bây giờ được. Anh không thể đột nhiên “sửa” được cái máy bay. Anh tạ ơn Chúa vì cô ta không biết chút gì về máy bay, bởi vì nếu không thì cô ta sẽ không bao giờ tin vào câu chuyện cái bơm nhiên liệu hỏng; một chiếc Skyland có bơm nhiên liệu dự phòng, cho chính những trường hợp thế này. Không, anh phải chơi trò chơi này như anh đã lên kế hoạch, bởi vì mục tiêu quá quan trọng để từ bỏ, và anh không thể mạo hiểm bỏ qua khả năng rút cục thì cô ta cũng ngập trong bùn đến tận đôi tai xinh đẹp của cô ta.

Anh và Zane đã lên kế hoạch cho vụ này hết sức tỉ mỉ và cẩn trọng. Tình huống phải có khả năng sống sót nhưng rất ảm đạm, để không có gì gây ra sự nghi ngờ nơi cô ta. Sẽ có thức ăn, nhưng không dễ dàng lấy được. Sẽ có nước, nhưng không nhiều. Anh đã không mang theo bất kì đồ dự phòng nào có thể khiến cô ta tự hỏi tại sao anh lại có chúng, nghĩa là anh đã giới hạn mình ở một cái chần, một ít nước và một khẩu súng, cộng thêm những thứ được trông chờ có trên máy bay, như là pháo hiệu. Chết tiệt, cô ta còn được chuẩn bị nhiều hơn anh nhiều, và cái đó khiến anh bực bội. Cô ta cũng không thực sự sẵn sàng nói ra lý do vì sao cô ta vác theo một cái lều chết tiệt đi loanh quanh. Cô gái cũng có những bí mật của cô ta.

Anh đi đến đầu phía xa của hẻm núi và kiểm tra để đảm bảo không có gì đã thay đổi từ khi anh và Zane ở đây. Không có vết nứt bất ngờ nào trên bức tường, cho phép một đường ra ngoài. Dòng nước nhỏ vẫn chảy xuống tảng đá. Anh nhìn thấy những dấu vết của thỏ, chim, những thứ họ có thể ăn. Mặc dù bắn chúng thì rất dễ; anh vẫn phải làm vài cái bẫy, để dành đạn được cho những trường hợp khẩn cấp.

Tất cả mọi thứ đều đúng như anh lần trước anh thấy. Kế hoạch đang tiến triển. Sự hấp dẫn thế xác giữa họ rất mạnh; cô ta không thể khước từ anh lâu hơn nữa, có lẽ là không thể khước từ được chút nào. Chắc chắn là lúc này cô ta đã không hề làm gì để dừng lại. Và sau khi anh đã là người tình của cô ta – à, phụ nữ rất dễ bị mù mị vì niềm vui tình dục, những mối liên kết về mặt thế xác. Anh đã biết đến sức mạnh của tình dục, đã biết làm thế nào để sử dụng nó khiến cô ta tin tưởng anh. Anh ước anh có thể tin tưởng

cô ta – sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh có thể - nhưng anh biết quá nhiều về khả năng tàn nhẫn của một linh hồn con người, và anh biết một khuôn mặt xinh xắn không nhất thiết phải có một con người tốt đẹp ẩn sau nó.

Khi anh ước lượng được đủ thời gian cho anh hoàn thành trình sát hẻm núi, anh đi bộ trở lại. Anh thấy cô ta vẫn còn đang thu nhặt củi, đi tới đi lui giữa những bụi cây và một đống củi chất ngay cạnh lều. Cô ta nhìn lên khi anh đến gần hơn, hi vọng lóe lên trên mặt cô.

Anh lắc đầu. “Đây là một hẻm núi kín. Không có đường nào ra,” anh nói cộc lốc. “Tin tốt là, có nước ở đâu bên kia.”

Cô ta nuốt nước bọt. Đôi mắt cô ta mở lớn vì nỗi thất vọng gần như che phủ khuôn mặt cô. “Chúng ta cũng không thể trèo ra?”

“Nó dốc đứng.” Anh chống tay ngang hông, nhìn quanh. “Chúng ta cần di chuyển đến gần nguồn nước hơn cho tiện. Có một tảng đá nhô ra sẽ giúp ta tránh được ánh sáng mặt trời, và phần đất phía dưới nó thì mịn hơn, nên sẽ dễ chịu hơn.”

Hoặc là dễ chịu hết mức họ có thể, khi ngủ trong cái lều bé tí ấy.

Cô ta gạt đầu không nói gì và bắt đầu gấp cái lều. Cô ta làm việc ấy một cách nhanh nhẹn, không để phí một giây, nhưng anh nhìn thấy cô ta đang đấu tranh để kiềm chế. Anh vuốt cánh tay cô, cảm thấy làn da mịn màng, mềm mại của cô, nóng và hơi ẩm vì mồ hôi. “Chúng ta sẽ ổn thôi,” anh trấn an cô. “Chỉ phải chống đỡ cho đến khi có ai đó nhìn thấy khói và đến để điều tra.”

“Chúng ta đang ở nơi hoang vu,” cô ta run run nói. “Chính anh đã nói thế. Và tôi chỉ có bốn ngày đến khi –“

“Đến khi cái gì?” anh hỏi, khi cô ta dừng lời.

“Không có gì. Không thành vấn đề.” Cô ta nhìn trống rỗng lên trời, vào khoảng không trong xanh đang ngày càng trắng hơn vì vàng dương nóng bóng đã lên cao.

Bốn ngày cho đến cái gì? Anh tự hỏi. Điều gì sắp xảy ra? Có phải một vụ khủng bố đã được lên kế hoạch không? Liệu nó có diễn ra mà không cần cô ta không?

Góc khuất của hẻm núi dài khoảng nửa dặm, và nó có nhiều bóng râm hơn chỗ họ đã hạ cánh. Họ nhanh chóng làm việc, thu dọn chỗ cắm trại, với

Chance cầm những thứ nặng nhất. Sunny cố giữ đầu óc trống rỗng, không nghĩ về Margreta, hoàn toàn tập trung vào nhiệm vụ trước mắt.

Đã đến trưa, mặt trời trắng lóa ở ngay trên đỉnh đầu họ. Cái nóng thiêu đốt, bóng râm bên dưới tảng đá chìa ra mời gọi đến nỗi cô thở dài vui sướng khi họ có được chỗ trú ẩn này. Tảng đá rộng hơn cô đã tưởng, khoảng mười hai feet chiều rộng và đủ sâu, có thể là tám feet, nên mặt trời sẽ không bao giờ thâm nhập được vào đây. Tảng đá tạo thành một góc cao khoảng bốn feet ở phía trong cùng, nhưng ở ngoài đủ cao để Chance có thể đứng thẳng mà không bị cụng đầu.

“Tôi sẽ chờ cho đến khi trời mát hơn để lấy những thứ còn lại,” anh nói. “Tôi không biết em thế nào, chứ tôi thì chết đói rồi. Hãy ăn nốt nửa thanh dinh dưỡng của em bây giờ đi, và tôi sẽ cố bắt một con thỏ cho bữa tối.”

Cô đã hồi sức đủ để bắn cho anh cái nhìn chế nhạo làm cụt hứng. “Anh ăn cả Peter Đuôi nhồi bông * (*Peter Cottontail là nhân vật chính trong serie truyện dành cho thiếu nhi của Beatrix Potter, kể về những chú thỏ mặc quần áo của con người. Peter mặc áo khoác màu xanh sáng và đi giày gỗ*)?”

“Tôi sẽ ăn cả con Thỏ ngày Lễ phục sinh (*Easter Bunny là một con thỏ mang quà và kẹo cho trẻ em vào ngày Lễ phục sinh, gần giống như ông già Noel*) ngay bây giờ, nếu tôi có thể bắt được nó.”

Anh đang cố để làm cô cười. Cô ghi nhận cố gắng của anh, nhưng cô không thể dễ dàng gạt bỏ nỗi thất vọng đã chiếm lấy cô khi tia hi vọng cuối cùng về việc nhanh chóng thoát ra khỏi đây đã bị sụp đổ.

Cô chẳng thấy muốn ăn, nhưng cô vẫn lôi ra một trong những thanh dinh dưỡng và bẻ đôi nó, mặc dù cô giấu thực tế là “nửa” của Chance to hơn nửa của cô. Anh to lớn hơn; anh cần nhiều hơn. Họ đứng ăn khẩu phần khổ hạnh của mình, nhìn đăm đăm ra những tảng đá cuội của hẻm núi. “Hãy uống bao nhiêu nước mà em muốn,” anh giục. “Cái nóng làm em mất nước ngay cả khi ở trong bóng râm.”

Cô ngoan ngoãn uống một chai nước; cô cần nó để nuốt trôi được thanh dinh dưỡng. Mỗi một miếng lại như phình to hơn trong miệng cô, khiến cô khó mà nuốt được. Cô phải viện đến cách chỉ cần những mẫu nhỏ tí mới nuốt trôi được.

Sau khi họ ăn xong, Chance làm một vòng tròn nhỏ bằng các viên đá, chắt vào đó vài cây củi và lá cây, cả tươi cả khô, và nhóm một ngọn lửa. Rất nhanh một cột khói mỏng đã bay lên trên hẻm núi. Anh chỉ tốn không tới năm phút để làm những việc đó, nhưng khi anh quay lại dưới tảng đá thì cái áo của anh đã ướt đẫm mồ hôi.

Cô đưa cho anh chai nước, và anh uống một ngụm lớn, cùng lúc ấy vươn cánh tay mạnh mẽ ra vòng quanh eo cô. Anh kéo cô lại gần và đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, không làm gì hơn, chỉ ôm cô an ủi. Cô đặt cánh tay quanh anh và bám lấy, tuyệt vọng cần đến sức mạnh của anh ngay bây giờ. Cô đã không có bất kì ai để dựa vào trong một khoảng thời gian dài; cô đã luôn luôn phải là người mạnh mẽ. Cô đã cố hết sức để lường trước mọi chuyện, lên kế hoạch cho mỗi một rắc rối có thể lường được, nhưng cô đã không hề nghĩ đến chuyện này, và bây giờ cô không có bất kì ý tưởng nào là phải làm gì.

“Tôi phải nghĩ ra cái gì đó,” cô nói to lên.

“Xuyt. Tất cả những gì chúng ta phải làm là sống sót. Đó là điều quan trọng nhất.”

Anh nói đúng, tất nhiên. Cô không thể làm bất kể việc gì cho Margreta lúc này. Cái hẻm núi chết tiệt này đã cứu mạng họ ngày hôm qua, nhưng nó đã trở thành một cái nhà tù mà cô không thể thoát ra. Cô phải tham gia ván bài đã được dành cho cô và không để cho sự tuyệt vọng hủy hoại sức mạnh của cô. Cô phải hi vọng rằng Margreta sẽ không làm điều gì ngu ngốc, chỉ đi ở ẩn ở đâu đó. Còn việc làm sao để cô có thể tìm được chị ấy lần nữa thì cô không biết; nhưng cô có thể đối mặt với chuyện đó chỉ cần biết rằng chị gái cô vẫn còn sống và an toàn ở đâu đó.

“Em có những người thân sẽ lo lắng cho em không?” anh hỏi. Chúa ơi, nó đánh thẳng vào tâm can! Cô lắc đầu. Cô có gia đình, nhưng Margreta sẽ không lo lắng; chị ấy sẽ chỉ ước đoán điều tồi tệ nhất.

“Anh thì sao?” cô hỏi, nhận ra rằng cô đã gần như yêu người đàn ông này rồi mà vẫn chẳng biết điều gì về anh ta cả.

Anh lắc đầu. “Nào, hãy ngồi xuống đã.” Chẳng có gì để ngồi, họ chỉ ngồi bệt luôn xuống đất. “Chiều nay tôi sẽ mang hai cái ghế ra khỏi máy bay, nên chúng ta sẽ thấy thoải mái hơn,” anh nói. “Để trả lời cho câu hỏi của em,

không, tôi không có ai hết. Bố mẹ tôi đã qua đời, và tôi không có anh chị em nào cả. Có một ông chú ở đâu đó, bên nhà nội, và mẹ tôi có mấy người anh chị em họ, nhưng chúng tôi chưa bao giờ giữ liên lạc.”

“Thật là buồn. Gia đình thì nên ở cùng nhau.” *Nếu họ có thể*, cô âm thầm thêm vào. “Anh lớn lên ở đâu?”

“Khắp mọi nơi. Bố tôi thực sự không có khả năng giữ nổi một công việc. Bố mẹ em thì sao?”

Cô im lặng một chút, rồi thở dài. “Tôi là con nuôi. Họ là những người tốt. Tôi vẫn còn nhớ họ.” Cô lấy ngón tay vẽ một hình gì đó trên đất. “Khi chúng ta không xuất hiện ở Seattle tối qua, liệu có ai báo cho FAA (*cục hàng không liên bang*) không?”

“Có thể họ đang trên đường tìm kiếm rồi. Vấn đề là, đầu tiên họ sẽ rà soát khu vực mà đáng lẽ chúng ta sẽ ở đó khi tôi thông báo hành trình bay.”

“Chúng ta bị chệch đường à?” cô uể oải hỏi. Chuyện này ngày càng tệ hại hơn.

“Chúng ta bị chệch đường trong lúc tìm chỗ hạ cánh. Nhưng nếu bất kì ai đang tìm kiếm khu vực này, dần dần anh ta sẽ nhìn thấy khói của chúng ta. Chúng ta chỉ phải giữ cho ngọn lửa cháy suốt cả ngày.”

“Họ sẽ tìm kiếm bao lâu? Trước khi hủy bỏ việc tìm kiếm?”

Anh im lặng, đôi mắt màu vàng nheo lại khi quan sát bầu trời. “Họ sẽ tìm trong khoảng thời gian mà họ nghĩ chúng ta có thể còn sống.”

“Nhưng nếu họ nghĩ chúng ta bị rớt máy bay –“

“Dần dần họ sẽ thôi không tìm nữa,” anh khẽ nói. “Có thể là một tuần, hoặc lâu hơn một chút, nhưng họ sẽ thôi.”

“Tức là nếu không ai tìm thấy chúng ta trong vòng, xem nào, mười ngày –“ cô không thể nói tiếp.

“Chúng ta không từ bỏ. Luôn luôn có cơ may là một chiếc máy bay tư nhân sẽ bay ngang qua đây.”

Anh không nói rằng cơ may đó là rất nhỏ, nhưng anh không cần phải nói. Cô đã tự mình nhìn thấy cái khu vực hoang vu mà họ đã bay qua, và cô biết cái hẻm núi này bé và dễ bị bỏ qua như thế nào.

Cô kéo đầu gối lên và vòng hay cánh tay quanh chân, buồn bã nhìn vào từng cuộn khói xám lừ đừ bốc lên. “Tôi đã từng ước tôi có thể đi đến nơi

nào đó không ai tìm thấy tôi được. Tôi đã không nhận ra là ở đó sẽ không có phục vụ phòng.”

Anh cười khúc khích khi chống một bên khuỷu tay để nằm xuống và duỗi cặp chân dài ra. “Chẳng có gì làm em buồn lâu được, phải không?”

“Tôi cố không để nó xảy ra. Tình trạng của chúng ta không tốt lành gì, nhưng chúng ta còn sống. Chúng ta có thức ăn, có nước và một chỗ trú. Mọi thứ có thể còn tệ hơn.”

“Chúng ta cũng có trò tiêu khiển nữa. Tôi có một bộ bài trên máy bay. Chúng ta có thể chơi poker (*xì phé*).”

“Anh có ăn gian không?”

“Không cần thiết,” anh nói lè nhè.

“Chà, tôi thì có, vì thế tôi cho anh một lời cảnh cáo công bằng.”

“Ghi nhận cảnh báo. Em biết điều gì xảy ra cho những tay bạc gian, phải không?”

“Họ thắng à?”

“Không nếu như họ bị bắt.”

“Nếu họ đủ giỏi, thì sẽ không bị bắt.”

Anh xoắn một ngón tay vào tóc cô và kéo nhẹ. “Ừ, nhưng nếu họ bị bắt thì họ gặp rắc rối lớn đấy. Em có thể coi đó là lời cảnh báo của tôi.”

“Tôi sẽ cẩn thận,” cô hứa. Một cái ngáp dài khiến cô ngạc nhiên. “Sao tôi có thể buồn ngủ được? Tôi đã ngủ khá nhiều đêm qua.”

“Tại sức nóng. Sao em không ngủ trưa một lát? Tôi sẽ canh ngọn lửa.”

“Sao anh không buồn ngủ?”

Anh nhún vai. “Tôi quen rồi.”

Cô thực sự rất buồn ngủ, và chẳng còn việc gì khác để làm. Cô không cảm thấy muốn dựng lều, vì thế cô kéo cái túi của cô xuống dưới và dựa lưng vào nó. Chance khẽ khàng ném cái áo len vào trong đui cô. Bắt chước anh, cô cuộn cái áo lại và đặt nó dưới đầu. Cô đã lơ mơ ngủ chỉ trong vòng vài phút. Đó không phải là một giấc ngủ an lành, nó là một trong những giấc ngủ trưa không sâu mà trong đó cô vẫn nhận thức được cái nóng, nhận thức được Chance đi loanh quanh, và những lo lắng của cô về Margreta. Mặc dù thế những cơn bấp của cô cảm giác nặng nề và yếu ớt, và việc hoàn toàn thức dậy quá rắc rối.

Vấn đề với những giấc ngủ ban chiều như thế là người ta sẽ thức dậy và cảm thấy lao đao lảo đảo. Quần áo của cô dính chặt vào người, chẳng có gì ngạc nhiên nếu xét đến nhiệt độ. Khi cô cuối cùng cũng ngáp và ngồi dậy, cô thấy mặt trời đã bắt đầu chuyển sang màu đỏ chói khi nó lặn xuống, và mặc dù nhiệt độ vẫn còn cao, cái nóng đã bớt vẻ gay gắt.

Chance đang ngồi xếp bằng, những ngón tay dài, rám nắng của anh im lặng đan mấy cây gậy và sợi dây làm thành một cái lồng. Có cái gì đó trong cách anh ngồi đó trong bóng tối của tảng đá chìa ra, sự tập trung hoàn toàn ở trên cái bẫy mà anh đang làm trong khi ánh sáng phản chiếu từ cát bên ngoài đang nhảy múa trên hai gò má cao của anh, cái gì đó khiến đầu óc cô chợt nhận ra. “Anh là người lai dân bản địa, phải không?”

“Anh-điêng,” anh lơ đãng sửa lại. “Tất cả mọi người sinh ra ở đây đều là dân bản địa Châu Mỹ, hoặc tương tự như thế, bố luôn nói với tôi như vậy.” Anh nhìn lên và dành cho cô một nụ cười nhăn nhó. “Tất nhiên, ‘Anh-điêng’ cũng không chính xác lắm. Phần lớn tên gọi đều không đúng. Nhưng, ừ, tôi là con lai.”

“Và là cựu quân nhân.” Cô không biết tại sao cô lại nói thế. Có lẽ đó là vì sự im lặng khi anh làm cái bẫy. Cô không ngu ngốc đến mức đổ thừa cái đó cho bất kì cái gì gọi là những kĩ năng của thổ dân Châu Mỹ, không phải trong những ngày này và thời đại này, nhưng có cái gì đó trong cách anh làm việc chứng tỏ anh đã qua huấn luyện sinh tồn.

Anh nhìn cô ngạc nhiên. “Sao em biết?”

Cô lắc đầu. “Chỉ là đoán thôi. Cái cách anh sử dụng khẩu súng, như thể anh rất thoải mái với nó. Việc mà anh đang làm bây giờ. Và anh dùng từ ‘trình sát’.”

“Rất nhiều người quen với vũ khí, đặc biệt người làm việc ở ngoài, những người đó cũng sẽ biết cách làm bẫy.”

“Kết thúc bằng cách dùng từ của anh,” cô nói, và nhoèn cười. “Anh đã nói ‘vũ khí’ thay vì chỉ là ‘súng ống’, cách mà phần lớn mọi người – những người làm việc bên ngoài – sẽ nói.”

Một lần nữa cô lại được thưởng với nụ cười nhăn nhó lóe sáng ấy. “Okay, đúng là tôi đã có một khoảng thời gian mặc quân phục.”

“Đơn vị nào?”

“Quân đội. Biệt kích.”

Chà, điều đó chắc chắn giải thích được những kỹ năng sinh tồn. Cô không biết nhiều về Biệt kích, hay bất kì một chủng quân nào, nhưng cô biết họ là những người tinh anh.

Anh đặt cái bẫy đã hoàn thành sang một bên và bắt đầu làm việc với một cái nữa. Sunny nhìn anh một chốc, cảm thấy vô dụng. Cô sẽ cản trở nhiều hơn là giúp đỡ trong việc làm bẫy. Cô thở dài khi phủi bụi đất trên váy của cô. Chết tiệt, chỉ bị mắc kẹt có một ngày thôi mà giờ cô đã thế này, rập khuôn cái thói quen thông thường của giới tính cô. Cô ngoan ngoãn đầu hàng. “Có đủ nước cho tôi giặt quần áo cho chúng ta không? Tôi đã mặc bộ này hai ngày rồi, thế là đủ.”

“Có đủ nước, chỉ là không có cái gì để đựng thôi.”

Anh duỗi chân và đứng dậy rất uyển chuyển. “Tôi sẽ dẫn đường.”

Anh dẫn đường ra khỏi chỗ tảng đá chĩa. Cô trèo qua những phiến đá nhờ anh đẩy đằng sau, cảm thấy cái nóng thiêu một bên giày và cố không chạm tay vào đá. Khi họ đi đến chỗ nhiều bóng râm hơn, sự nhẹ nhõm gần như có thể sờ thấy được.

“Đây này.” Anh chỉ về dòng nước nhỏ chảy trên bề mặt của tường đá. Những bụi cây ở đây rậm hơn, vì có nước, và nhiệt độ giảm để đến hai mươi độ. Gần như là một ảo giác, nhưng vì sự đối lập này, khoảng màu xanh thực sự có tác dụng giảm nhiệt. Sunny thở dài khi cô nhìn vào mạch nước. Lấy đầy nước vào các bình của họ thì quá dễ. Tắm rửa cũng dễ. Nhưng giặt quần áo thì – chà, nó lại là chuyện khác. Không có một cái vũng nước để dìm quần áo, thậm chí một cái vũng nhỏ cũng không. Dòng nước ngay lập tức biến mất vào mặt đất khô khan, khao khát. Chỗ đất đó ẩm, nhưng không đọng nước.

Việc duy nhất cô cố thể làm là lấy đầy bình nước hết lần này đến lần khác, và giữ bụi đất khỏi quần áo. “Việc này sẽ không bao giờ xong,” cô càu nhàu.

Một nụ cười chọc tức kiêu đàn ông hiện trên mặt anh khi anh kéo cái áo phông khỏi đầu và đưa nó cho cô. “Chúng ta chính xác là không bị thúc ép về mặt thời gian, phải không?”

Suýt nữa thì cô ném cái áo vào anh và bảo anh mặc nó vào, nhưng không phải vì lời nhận xét của anh. Cô không phải loại cả thẹn ngu ngốc, cô đã nhìn thấy những bộ ngực trần nhiều không đếm xuể, nhưng trước đây cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ ngực trần *của anh*. Anh rất mượt mà, đầy cơ bắp mạnh mẽ, với bắp thịt trông như là thép nguội và một cái bụng sáu ngăn cứng chắc. Một mảng lông đen phủ từ đầu tí nhỏ xíu màu nâu ở bên này cho đến bên kia. Cô muốn chạm vào anh. Bàn tay cô thực sự khao khát cảm giác làn da anh, cô phải siết chặt những ngón tay trên cái áo của anh.

Nụ cười phai đi, đôi mắt anh sẫm lại. Anh chạm vào khuôn mặt cô, ngón tay anh vòng dưới cằm cô và nâng nó lên. Khuôn mặt anh cứng rắn với ham muốn đàn ông thuần túy. “Em biết chuyện sẽ xảy ra giữa hai ta, phải không?” Giọng anh trầm và thô ráp.

“Vâng.” Khó lắm cô mới nói được một tiếng thì thào. Cổ họng cô nghẹt lại, cơ thể cô phản ứng với sự đụng chạm của anh, ý định của anh.

“Em có muốn không?”

Nhiều đến nỗi cô thấy đau vì nó, cô nghĩ. Cô nhìn vào đôi mắt màu nâu vàng đỏ và run rẩy vì sự quyết liệt của hành động mà cô đang làm.

“Có,” cô nói.

Chương 7

Cô đã sống cả cuộc đời mình mà chưa từng được sống chút nào, Sunny nghĩ khi cô máy móc giặt quần áo cho anh và trải chúng lên những tảng đá nóng để phơi khô. Cô và Chance có thể không bao giờ sống sót ra khỏi cái hẻm núi này, và cho dù là có đi chẳng nữa, thì nó cũng phải mất một thời gian dài. Hàng tuần, có lẽ là hàng tháng, hoặc lâu hơn nữa. Bất kể là Margareta có làm gì đi nữa, thì chị ấy sẽ nóng lòng vì hoàn thành nó, và chẳng có một việc chết tiệt nào Sunny có thể làm với tình huống này. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô, cô đã phải nghĩ chỉ cho bản thân mình và những việc mà cô muốn. Điều đó thật đơn giản; điều cô muốn là Chance.

Cô phải đối mặt rất nhiều với thực tế. Cô làm rất tốt chuyện đó; cô đã làm nó trong toàn bộ quãng đời của mình. Thực tế đang rành rành trước mặt cô đó là họ rất có thể chết ở đây trong cái hẻm núi nhỏ này. Nếu họ không sống sót, cô không muốn chết mà vẫn còn khư khư bám lấy những lý do để không bị dính dáng đến ai, trong khi lịch sự một cách đúng đắn và hợp lẽ

chẳng có ý nghĩa sâu sắc gì ở đây cả. Cô đã dính với anh, trong một trận chiến vì chính cuộc sống của họ. Cô chắc chắn không muốn chết mà không biết rằng được anh yêu là như thế nào, để được cảm thấy anh ở bên trong cô và giữ anh thật gần, và để nói với anh là cô yêu anh. Cô có cả một thế giới tình yêu đang bị kiềm chế bên trong cô, đang khô cạn dần bởi vì cô đã không có ai để trao nó, nhưng giờ đây cô có cơ hội này, và cô sẽ không bỏ phí.

Một phân tích tâm lý nói rằng đó chỉ là một biểu hiện của trạng thái gần gũi: Một loại hấp dẫn “ngả theo chiều gió”, hoặc là hội chứng Adam và Eva. Đó có thể là một phần trong đó, về phía anh. Nếu cô phải đoán, Sunny sẽ nói rằng Chance đã quen với việc làm tình bất kể lúc nào anh muốn. Anh có vẻ ngoài như thế, một sự liều lĩnh gợi cảm đến tận xương tủy có thể lôi kéo phụ nữ như những con thiêu thân. Cô hiện tại là con thiêu thân duy nhất sẵn sàng.

Nhưng không chỉ là như vậy. Anh đã hấp dẫn được cô từ trước đó, ngay khi cô gặp anh. Nếu họ đã tới Seattle mà không gặp rắc rối, cô có lẽ sẽ đủ mạnh mẽ để từ chối lời mời của anh và bước đi khỏi anh. Cô sẽ không bao giờ cho phép bản thân mình làm quen với anh. Có lẽ họ mới chỉ gặp nhau 24 giờ trước đó, nhưng những giờ đồng hồ đó còn căng thẳng hơn bất kỳ việc nào khác mà cô từng biết. Cô tưởng tượng ra nó như thể họ đã cùng nhau bước vào một trận chiến; sự nguy hiểm mà họ đã phải đối mặt, và vẫn đang phải đối mặt, đã tạo nên một sợi dây liên kết giữa họ như những người lính trong một cuộc chiến tranh. Cô đã biết được nhiều thứ về anh mà trong một tình huống thông thường sẽ mất đến vài tuần lễ, những tuần lễ mà cô sẽ không bao giờ cho phép xảy ra. Trong tất cả những thứ mà cô đã biết về anh trong 24 tiếng đồng hồ đó, không có một điều nào mà cô không thích. Anh là một người đàn ông sẵn sàng bước lên phía trước và nhận lấy sự nguy hiểm, đặt hết tâm trí vào, nếu không anh cũng không chặn cái tên đạn ở sân bay lại. Anh bình tĩnh trong mọi cuộc khủng hoảng, độc lập và có năng lực, và anh quan tâm đến cô hơn bất cứ người nào mà cô biết. Trên những điều đó, anh quá gợi cảm đến nỗi anh khiến cô thèm thường

Hầu hết những người đàn ông, sau khi nghe những điều tương tự như cô đã nói với anh, sẽ ngay lập tức tiến tới tình dục. Chance thì không. Thay vì

thế, anh hôn cô rất ngọt ngào và nói, “Anh sẽ lấy những thứ còn lại từ máy bay, như thế anh có thể thay đồ và đưa đồ bẩn cho em giặt.”

“Được, cảm ơn,” cô đã cố gắng để nói thế. Anh nháy mắt với cô. “Bất cứ lúc nào.” Anh là một người có thể bỏ qua sự ham muốn của bản thân để để tâm tới công việc. Vì thế cô ở đây, giặt đồ lót cho anh. Việc này không phải là việc lãng mạn nhất trên thế giới, nhưng bây giờ nó là một công việc thân mật làm gia tăng mối liên kết giữa họ. Anh đang làm việc để kiếm thức ăn cho cô; cô đang làm việc để giữ quần áo của anh được sạch sẽ.

Đến lúc này, Chance là mọi thứ vững chắc và đáng tin. Như thế tại sao cô lại luôn cảm thấy về nguy hiểm ở anh? Đó có phải là thứ mà sự huấn luyện quân đội đã mang lại cho anh *bất kể* là anh đang làm gì? Cô chưa bao giờ gặp ai khác là một biệt kích, vì thế cô không có cách nào để so sánh. Cô chỉ hài lòng với sự huấn luyện đó, nếu việc đó giúp cho họ sống sót.

Sau khi quần áo của anh sạch sẽ đến mức có thể được, cô ngập ngừng khoảng một giây trước khi cởi bỏ quần áo của mình, để nó trượt xuống làn da của cô. Cô không thể chịu đựng được đồng quần áo dơ bẩn của mình thêm phút nào nữa. Không khí sa mạc nóng bỏng rửa sạch làn da trần của cô, một sự vuốt ve ấm áp, tươi tắn ở phía sau đầu gối, chỗ thắt lưng của cô, làm núm vú cô bị se lại thành một núm nhỏ dựng đứng. Cô chưa bao giờ khóa thân ở ngoài trời, và cô cảm thấy hoàn toàn suy đồi. Giả sử như Chance nhìn thấy cô? Nếu anh mất tự chủ bởi sự khao khát do trông thấy cơ thể trần truồng của cô, dù sao đi nữa, chẳng có gì sẽ xảy ra mà không xảy ra. Nó không có vẻ như anh sẽ mất tự chủ, cô nhăn nhó nghĩ, tự cười bản thân mình, những đường cong của cô còn xa sự khêu gợi lắm. Mặc dù vậy, nếu một người đàn ông đối mặt với một phụ nữ khóa thân, ở ngay đây - điều đó cũng có thể xảy ra.

Cô đổ một bình nước lên người, rồi xúc một vốc cát đầy trong tay và bắt đầu kì cọ. Tắm bằng cát mất vài lần lấy nước vào chai. Khi cô tắm xong, cô cảm thấy vô cùng khỏe khoắn và da dẻ cô mềm mại như em bé. Có lẽ ngành công nghiệp dưỡng da nên dừng việc nghiền nhỏ vỏ sò và đá để tẩy da chết, cô nghĩ, và chỉ cần có cát.

Khỏa thân và ướt át, cô cảm thấy một làn gió nhẹ khuấy trộn không khí nóng bỏng, làm cô mát mẻ cho đến khi cô thực sự thoải mái. Cô không có

một cái khăn tắm, vì thế cô để mình khô một cách tự nhiên trong khi cô giặt quần áo của mình, rồi nhanh chóng mặc vào cái quần bò màu sáng và cái áo phông màu xanh mà cô luôn mang theo. Chúng là màu của đất, những màu sắc trộn lẫn hài hòa với cây cối và sẽ khiến việc nhìn thấy cô khó khăn hơn nếu cô phải xuất hiện trong vùng quê. Cô sẽ phải chọn lựa quần áo thực sự có màu sắc ngụy trang, nếu điều đó không làm cô được chú ý hơn ở đám đông. Áo ngực của cô bị ướt bởi vì kì cọ, vì thế cô không mặc nó vào lại, và vải cotton mềm mại của chiếc áo phông dính vào ngực cô, để lộ ra rõ hình dạng và sự nảy nẹ của chúng khi cô bước đi, và hai cái đỉnh nhỏ của núm vú. Cô tự hỏi là liệu Chance có chú ý đến không.

“Này,” anh nói từ phía sau cô, giọng anh trầm và mềm mại.

Bị giặt mình, cô xoay người lại nhìn anh. Nó như thể là cô đã gọi hồn anh từ trong những ý nghĩ của mình. Anh đứng bất động khoảng 10 mét cách đó, đôi mắt anh nheo lại, vẻ mặt anh tập trung. Cái nhìn màu whisky của anh thẳng tới ngực cô.Ồ, anh chắc chắn đã chú ý.

Núm vú cô thậm chí còn cứng hơn, như thể anh đã chạm vào chúng.

Cô nuốt khan, cố gắng điều khiển sự nhức nhối lỗ bịch vì hồi hộp của mình. Suy cho cùng thì, anh đã chạm vào ngực cô, và cô đã cho phép anh làm hơn thế. “Anh ở đây bao lâu rồi?”

“Một lúc rồi.” Ánh mắt anh nặng nề, giọng anh có một chút dữ dội. “Anh đợi mãi cho em quay lại, nhưng em đã không làm thế. Tuy nhiên, anh đã được thưởng thức hình ảnh đẹp.” Hơi thở của cô giặt lại. “Cảm ơn.”

“Em có cái móng nhỏ xinh xắn nhất mà anh từng thấy.” Dòng chất lỏng nóng chảy xuyên qua cô. “Anh đấy, một người nói chuyện ngọt ngào,” cô nói, thậm chí là không có chút đùa giỡn. “Khi nào thì em sẽ có được màn trình diễn cho thị giác?”

“Bất kì lúc nào, em yêu.” Giọng anh mơ hồ với lời hứa hẹn hấp dẫn. “Bất kì lúc nào.” Rồi anh cười buồn bã. “Bất kì lúc nào nhưng không phải lúc này. Chúng ta cần chuyển chỗ quần áo này để anh có thể đặt một cái bẫy ở đây. Vì đây là nơi có nước, nên đây sẽ là nơi thú săn sẽ tới. Anh sẽ đặt những cái bẫy bây giờ và cố gắng bắt thứ gì đó cho bữa tối, rồi rửa ráy sau khi anh làm sạch bất cứ thứ gì chúng ta bắt được - nếu chúng ta bắt được cái gì đó.”

Anh chính xác đã không bị sự ham muốn quét sạch, nhưng đó lại là sự kiên định để đảm bảo, khả năng giữ anh thẳng hướng với những vấn đề ưu tiên. Trong tình huống này, cô không muốn Gonad Tên mọi rợ (*một kiểu idiom như kiểu Chí Phèo*); cô muốn một người đàn ông mà cô có thể dựa dẫm để làm những việc thông minh.

Anh bắt đầu thu nhặt những quần áo ướt khỏi những tảng đá, và Sunny cũng di chuyển để giúp anh. “Để em đoán nhé,” cô nói. “Những cái quần áo này vẫn có mùi giống như con người.”

“Điều đó, cộng thêm là chúng có hơi khác biệt. Những loại thú hoang thường nhát bất cứ lúc nào có những vật mới xâm lấn lãnh thổ của chúng.”

Khi họ bước lại chỗ tảng đá nhô ra cô hỏi, “Bình thường phải mất bao lâu để bắt được cái gì đó trong bẫy?”

Anh nhún vai. “Chẳng có gì ‘bình thường’ với chuyện đó. Anh đã từng tóm được thú hoang chỉ trong vòng có 10 phút từ lúc đặt bẫy. Đôi khi mất vài ngày.”

Cô chính xác là không trông đợi được ăn Peter Đuôi nhồi bông, nhưng cô cũng chẳng muốn ăn thêm một thanh thức ăn dinh dưỡng nào nữa. Sẽ rất tuyệt nếu một con gà to béo nào đó bị lạc trên sa mạc và vô tình đi vào cái bẫy của họ. Cô không nghĩ đến việc ăn một con gà. Sau một lúc suy nghĩ đầy mơ ước cô đành chấp nhận thờ - tức là nếu họ may mắn. Họ sẽ ăn bất cứ thứ gì Chance có thể bắt được.

Khi họ về tới “nhà,” được tạo ra bởi tảng đá nhô ra, họ trải quần áo lên những tảng đá nóng rẫy khác nhau. Những thứ đầu tiên cô giặt đã hầu như khô, cái nóng khô khan của sa mạc đã có tác dụng giống như một cái máy sấy quần áo bằng điện.

Khi họ làm xong, Chance thu lấy hai cái bẫy tự làm của anh và kiểm tra chúng một lần cuối. Sunny quan sát anh, nhìn thấy cùng sự mãnh liệt trong đôi mắt và cơ thể anh mà cô đã chú ý từ trước. “Anh đang thưởng thức nó, phải không?” cô hỏi, chỉ hơi ngạc nhiên. Xét cho cùng đó là điểm cơ bản trong bản chất nguyên thủy của một người.

Anh không nhìn vào cô, nhưng một nụ cười khẽ giặt ở khóe môi anh. “Anh đoán anh không làm những thứ này rồi tung lên. Chúng ta sống sót. Chúng ta có thức ăn, nước uống và chỗ trú. Anh ở một mình với một người

phu nữ mà anh đã muốn ngay từ phút đầu gặp gỡ.” Anh giơ ra một thanh kẹo Baby Ruth hấp dẫn kinh khủng từ túi và mở giấy gói, rồi véo thành những mẫu nhỏ và đặt vào trong những cái bẫy.

Sunny ngay lập tức hướng sự chú ý tới đó. “Anh đang dùng một thanh kẹo làm môi nhử à?” cô hỏi bằng giọng bị xúc phạm. “Đưa nó đây cho em! Anh có thể dùng thanh thức ăn dinh dưỡng của em cho vào bẫy.”

Anh cười và tránh cô khi cô cố gắng giật phần còn lại của thanh kẹo. “Thanh thức ăn dinh dưỡng không phải là một món môi ngon. Chẳng có con thỏ tự trọng nào sẽ đụng vào nó cả.”

“Thế anh đã giấu thanh Baby Ruth đó bao lâu rồi?”

“Anh không giấu nó. Anh tìm thấy nó trên máy bay khi anh lấy những thứ đồ còn lại. Bên cạnh đó nó đã bị cháy vì ở trong máy bay cả ngày.”

“Bị cháy, bị nhão,” cô chế giễu. “Nó không phải là một dạng sô cô la chắc.”

“Á à.” Anh gật đầu, vẫn cười. “Em là một người trong số đó.”

“Một người trong số những cái gì cơ?”

“Loại nghiện sô cô la.”

“Em không phải,” cô phản đối, hất cằm về phía anh. “Em là một người hảo ngọt.”

“Vậy thì tại sao em lại không gói theo thứ gì đó ngọt ngọt trong cái túi sống sót khẩn khiếp của em, thay vì những thứ ăn như cỏ khô.”

Cô nhăn nhó với anh. “Bởi vì cái đó là dùng để sống. Nếu em cất giấu kẹo, em sẽ ăn hết nó ngay ngày đầu tiên, sau đó em sẽ gặp phiền phức.”

Cái nhìn màu vàng nâu hướng vào cô, chỉ trích như cú đánh bằng roi da. “Khi nào em sẽ nói với anh là tại sao em lại gói ghém những thứ đồ để sống sót đó cho một chuyến bay qua đêm tới Seattle?” Anh vẫn giữ giọng nhẹ nhàng, nhưng cô cảm thấy sự thay đổi tâm trạng. Anh nghiêm túc khủng khiếp với chuyện này, và cô tự hỏi tại sao. Chuyện cô kéo lê cái túi đó tới bất cứ nơi nào cô đến thì liên quan gì với anh chứ? Cô có thể hiểu tại sao anh tò mò, nhưng không phải khăng khăng như thế.

“Em mắc chứng hoang tưởng,” cô nói, phù hợp với giọng anh trong sự nhẹ nhàng. “Em luôn chắc rằng sẽ có việc khẩn cấp nào đó, và em sẽ thật kinh khủng khi không được chuẩn bị trước.”

Đôi mắt anh tối lại và lạnh lùng. “Ngớ ngẩn. Đừng có có cuốn anh đi bằng những lời nói dối đó.”

Sunny có lẽ đã tử tế để hầu như dẫn đến một sai lầm, nhưng cô không lùi lại. “Em đã cố để lịch sự và từ chối nói với anh rằng nó không phải việc của anh.”

Với sự ngạc nhiên của cô, anh bình thản. “Thế còn tốt hơn.”

“Chuyện gì cơ? Trở nên khiếm nhã á?”

“Thành thật,” anh sửa lại. “Nếu có những thứ em không muốn nói với anh, được thôi. Anh không thích điều đó, nhưng tối thiểu thì nó là sự thật. Xem xét tới tình huống của chúng ta, chúng ta cần có thể tin tưởng lẫn nhau, và điều đó đòi hỏi phải thật thà. Chúng ta phải đứng dậy đối mặt với nhau, thậm chí khi sự thật không phải tất cả đều ngọt ngào và sáng sủa.”

Cô bắt chéo hai tay và nheo mắt lại, gửi cho anh một cái nhìn “Em không thèm tin những gì anh nói.”. “Thậm chí khi anh chỉ là tò mò? Em không nghĩ thế.” Cô khụt khịt. “Anh đang cố làm rối trí em để moi hết ruột gan em ra.”

“Nó đang tiến triển chứ?”

“Em đã cảm thấy một sự tội lỗi ray rứt ngăn ngủi, nhưng rồi lý trí đã đá bung nó đi.”

Cô cảm thấy anh cố gắng chống lại nó, nhưng một nụ cười hiện lên trên mắt anh, rồi chuyển xuống chỗ cong nơi khóe miệng đẹp đẽ đó. Anh lắc đầu. “Em đang đẩy anh vào rất nhiều phiền toái,” anh nói một cách thân thiện khi anh cầm những cái bẫy lên và bắt đầu lùi lại tới cái hố nước nhỏ của họ, nếu như một tia nước có thể được gọi là một cái hố.

“Tại sao thế?” cô gọi từ phía sau anh.

“Bởi vì anh e là anh sẽ yêu em mất thôi,” anh nói qua vai khi anh bước lại gần chỗ ngoặt của vách núi và biến mất khỏi tầm mắt.

Hai chân Sunny đột nhiên yếu ớt; đầu gối cô thực sự run lên, và cô đưa tay ra để chống tay vào tường. Có phải anh đã thực sự nói điều đó? Ý anh là gì? Liệu một người đàn ông có thừa nhận điều gì tương tự thế nếu anh ta đã không có cảm xúc?

Trái tim cô đập thành thịch như thế cô đang chạy. Cô có thể gặp phải nhiều chuyện mà hầu hết mọi người không bao giờ nghĩ phải làm, như là

chạy trốn để sống sót, nhưng khi một mối quan hệ lãng mạn kéo đến cô lại là một kẻ khờ khạo trong rừng - hoặc trong sa mạc, để trở nên đúng đắn. Cô đã không bao giờ để một người đàn ông lại gần mình đủ để trở thành vấn đề với cô, bởi vì cô phải tự do biến mất mà không có một giây phút để ý hay hối hận. Nhưng lúc này cô không thể biến mất; cô không thể đi bất cứ đâu. Lần này cô gặp nhiều rắc rối hơn Chance, bởi cô đã yêu - yêu một cách kinh khủng, hoàn toàn, không dừng lại được.

Cảm giác là hỗn hợp trong bụng cô đang thắt lại giữa ngất ngây và khiếp sợ. Điều cuối cùng cô muốn làm là yêu anh, nhưng đã quá muộn để lo lắng đến chuyện đó lúc này. Chuyện gì đó đã bắt đầu đã hoàn toàn bùng nổ khi anh *đã không* làm tình với cô sau khi cô nói là anh có thể. Điều gì đó rất cơ bản và bản năng đã nhận ra anh như là người bạn đời của cô. Anh là mọi thứ mà cô đã từng mong mỏi ở một người đàn ông, mọi thứ cô đã từng mơ ước trong những suy nghĩ hình thành dang dở mà cô không bao giờ để chúng xuất hiện hoàn toàn trong ý thức của mình, bởi vì cô biết rằng cuộc sống đó không dành cho cô.

Nhưng những tình huống đó giữ được sự thống trị trên mặt đất, không phải dưới này trong cái hố ngập nắng mà họ là hai người duy nhất sống. Cô cảm thấy non nớt bên trong, như thể tất cả những sự kết thúc và cảm xúc sợ hãi đã lột bỏ vòng bảo vệ của chúng, bỏ lại sự mong manh dễ vỡ với những cảm giác của cô mà trước đó cô luôn có thể giữ để không cho ai tới gần. Những cảm xúc đó vẫn quét qua cô trong những đợt sóng vui vẻ, giữ sạch cô khỏi sự đe dọa không rõ. Cô rất muốn bảo vệ bản thân, nhưng tất cả những lá chắn cô đã sử dụng bao nhiêu năm qua đột nhiên vô dụng.

Tối nay họ sẽ trở thành người tình, và bức tường bảo vệ cuối cùng chắc chắn sẽ bị phá hủy. Tình dục không chỉ là tình dục với cô; nó là một sự ràng buộc, một sự dâng hiến của bản thân, đó sẽ là một phần của cô trong suốt phần đời còn lại.

Cô không ngây thơ với những thứ khác ngoài làm tình với anh có thể có ý nghĩa gì. Cô không có biện pháp tránh thai nào cả, và trong khi anh có thể có vài cái bao cao su, họ có thể nhanh chóng sử dụng hết. Bất nước đã đổ đi thì không thể lấy lại được, và một khi họ đã làm tình họ không thể quay lại mối quan hệ trong sạch. Cô sẽ làm gì nếu cô có mang và họ không được

cứu? Cô phải giữ lấy hy vọng là họ sẽ không ở đây mãi mãi, nhưng một phần nhỏ lý lẽ nói với cô rằng có thể họ sẽ không được tìm thấy. Cô sẽ làm gì nếu thậm chí là họ *được* cứu thoát? Một đứa bé là một phiền phức lớn. Làm sao cô có thể bảo vệ nó? Bằng cách nào đó cô không thể thấy bản thân mình và Chance và một đứa trẻ tạo thành một gia đình nhỏ bé như bao người Mỹ; cô có thể vẫn chạy trốn, bởi vì đó là cách duy nhất để được an toàn.

Giữ khoảng cách với anh, giữ lại sự thuần khiết, là điều duy nhất an toàn, đúng mực nên làm. Thật không may, cô có vẻ không giữ được sự thuần khiết của mình thêm chút nào nữa. Cô cảm thấy như thể những đợt sóng đó mang cô đi quá xa khỏi bờ để cô có thể quay lại lúc này. Dù tốt hay xấu, tất cả những gì cô có thể làm là xuôi theo dòng đến chỗ nó đưa cô tới.

Mặc dù vậy, cô vẫn thử. Cô thử nói với mình là thật thiếu trách nhiệm một cách ngu ngốc khi mạo hiểm mang bầu dưới bất kì hoàn cảnh nào, nhưng đặc biệt là trong hoàn cảnh *này*. Phải, những người phụ nữ trên khắp thế giới thai nghén và sinh đẻ trong những điều kiện nguyên thủy, nhưng vì bất cứ lý do gì, văn hóa, kinh tế hay thiếu sức mạnh trí tuệ, họ cũng không phải lựa chọn. Cô thì có. Tất cả những gì cô phải làm là nói “không” và lờ đi tất cả những bản năng phụ nữ đang kêu gào “vâng, vâng.”

Khi Chance quay lại cô vẫn đang đứng ở chỗ mà cô đã đứng khi anh rời đi, vẻ mặt cô căng thẳng. Anh ngay lập tức bị báo động, với lấy khẩu súng nhét trong cặp quần chỗ thắt lưng của anh. “Chuyện gì thế?”

“Giả sử em có thai thì sao?” cô hỏi thẳng thừng, ra dấu xung quanh họ với một cái vung tay. “Điều đó sẽ thật ngu ngốc.”

Anh trông ngạc nhiên. “Em không có gì tránh thai sao?”

“Không, và thậm chí nếu có, em cũng không có nguồn thuốc vô tận.”

Chance xoa cằm, cố nghĩ ra một cách mà không làm lộ sự nhúng tay của anh. Anh biết họ sẽ không ở đây lâu, chỉ cho đến khi cô đưa cho anh thông tin mà anh cần về cha cô, nhưng anh không thể nói với cô điều đó. Và thế quái nào mà cô lại không có vài thứ để tránh thai? Tất cả những nữ điệp viên mà anh biết đều dùng biện pháp tránh thai dài hạn, và tình huống của Sunny không có gì khác. “Anh có vài cái bao cao su,” cuối cùng anh nói.

Cô gượng cười với anh. “Bao nhiêu? Và chúng ta sẽ làm gì khi hết chúng?”

Điều cuối cùng anh muốn làm lúc nay là khiến cô chống đối. Quyết định đánh bạc một chút, mạo hiểm không thể làm tình với cô để đổi lại giữ được sự tin cậy của cô, anh vòng tay quanh cô và đặt đầu cô dựa vào ngực anh. Cô tạo cảm giác rất tuyệt trong tay anh, anh nghĩ, chắc chắn với cơ bắp và lại mềm mại ở những chỗ thích hợp. Anh không thể ngừng việc nghĩ về cái cách cô trông như thế nào lúc khỏa thân: cái lưng mảnh mai, duyên dáng và cái eo nhỏ, và đường cong hình trái tim và tuyệt đẹp của mông. Chân cô mảnh khảnh và bắp thịt mượt mà như anh nghĩ, và cái ý nghĩ chúng quấn quanh eo anh đã đẩy anh tới sự khuấy động hoàn toàn và ngay lập tức. Anh giữ cô thật gần không có cách nào cô có thể bỏ qua tình trạng của anh, nhưng anh không để mình lao vào cô; để cô nghĩ anh là một người lịch sự. Anh biết như thế tốt hơn, nhưng chủ yếu là cô không nghĩ thế.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô và nắm lấy cuộc chơi đó. “Chúng ta sẽ làm bất cứ chuyện gì em muốn,” anh nhẹ nhàng nói. “Anh muốn em - em biết điều đó mà. Anh có khoảng 3 tá bao cao su-“

Cô giật lại, nhìn chăm chăm vào anh. “Ba tá?” cô hỏi, hoảng hốt. “Anh mang theo ba tá bao cao su?”

Lại tiếp tục có gì đó thúc đẩy cô cười. Cô có thể có anh nhanh hơn bất kì người phụ nữ nào anh biết. “Anh vừa bổ sung dự trữ,” anh giải thích, giữ giọng mình nhẹ nhàng.

“Nhưng nó có hạn sử dụng mà, anh biết đấy!”

Anh cắn ở bên trong má mình – rất mạnh. “Phải, nhưng nó không nhanh hỏng như là sữa. Chúng sử dụng được trong vài năm.”

Cô nhìn anh ngờ vực. “VẬY 36 cái bao cao su anh sẽ dùng được bao lâu?”

Anh thở dài. “Hiển nhiên là nhiều hơn em nghĩ.”

“6 tháng?”

Anh tính nhanh. 6 tháng, 36 cái bao cao su .. anh có thể phải làm tình nhiều hơn một lần một tuần. Nếu anh có một mối quan hệ lâu dài, đó không là vấn đề, nhưng với một anh chàng độc thân không trói buộc...

“Xem này,” anh nói, để cho sự tức giận luồn vào trong cả suy nghĩ lẫn về mặt anh, “với em 3 tá có thể tồn tại trong 1 tuần.”

Cô trông hoảng hốt, và anh có thể thấy hành động nhảm tính của cô lúc này. Khi cô đã có câu trả lời và đôi mắt cô mở to, anh luồn tay vào tóc cô, khum tay đằng sau gáy cô và giữ cô đứng yên trong khi anh hôn cô, liên tục dùng mọi kỹ năng để khuấy động cô. Hai tay cô run rẩy đập vào ngực anh như thể cô muốn đẩy anh ra, nhưng chúng lại không nghe lời. Anh vuốt ve lưỡi mình trong miệng cô, từ từ và sâu, cảm thấy sự đụng chạm đáp lại của lưỡi cô và sự vội vã của đôi môi cô. Cô ngọt ngào, và hương vị tươi mới của cô là của người phụ nữ tinh khiết. Anh cảm thấy núm vú cô dựng đứng lên dưới lớp vải mỏng của chiếc áo phông, và đột nhiên anh muốn chạm vào chúng, cảm thấy chúng nhói lên trong lòng bàn tay anh. Anh đã đặt tay mình dưới áo cô hầu như trước khi những suy nghĩ hình thành. Ngực cô chắc và tròn trịa, làn da mát lạnh như lụa của cô nóng lên dưới sự đụng chạm của anh. Cô cong người trong tay anh, hai mắt nhắm lại, một tiếng rên rỉ khẽ trong cổ họng cô.

Anh chỉ định hôn cô vì sự tấn công đột ngột của cảm giác trách nhiệm của cô. Thay vì thế, sự ham muốn được chạm vào cô đã tới trong đầu anh như một thứ rượu whiskey lâu năm, và đột nhiên anh phải nhìn cô, nếm thử cô. Với một cử chỉ nhanh chóng anh kéo áo phông của cô lên, để lộ bờ ngực của cô, và ngả lưng cô qua tay anh để đôi gò răn chắc được dâng lên cho anh trong một bữa tiệc khoái cảm. Anh nghiêng mái tóc đen và bao bọc miệng mình quanh một núm vú căng cứng và ửng đỏ, liếm lưỡi quanh nó trước khi ấn nó vào trong vòm miệng của anh và mút. Anh nghe thấy âm thanh cô tạo ra lúc đó, tiếng kêu của một người phụ nữ ham muốn cao độ, một tiếng kêu hoang dại, dữ dội đi thẳng vào thắt lưng anh. Anh lờ mờ nhận ra móng tay cô đang cắm vào hai vai anh, nhưng sự đau đớn chỉ là chuyện nhỏ, và không gì so sánh được với sự khẩn cấp đang chiếm đoạt anh. Máu dồn lên tai anh, la hét trong tĩnh mạch. Anh muốn cô với sự mãnh liệt hoang dại đang dẫn anh đi với sự kích thích đột ngột, thúc giục anh nắm lấy thay vì sự quyến rũ.

Một cách dứt khoát anh tìm tới sự thoái thác tự chủ lạ lùng. Chỉ kinh nghiệm và rèn luyện của toàn bộ tuổi trưởng thành, sử dụng trong hào của

cuộc chiến bắn thiêu, vụng trộm, tiếp tục. mang cho anh sức mạnh để kiểm chế bản thân mình. Miễn cưỡng anh nói lỏng sự kìm kẹp của mình trên núm vú của cô, liếm một cách luyến tiếc cái búp hoa nhỏ bé đang cương lên. Cô run lên trong tay anh, rên rỉ, mái tóc vàng của cô đổ ra phía sau khi cô bị mắc một cách vô vọng trong vòng tay anh, và anh hầu như lại lạc trong đó.

Qui tha ma bắt tất cả những thứ đó đi, anh không thể đợi.

Nhanh chóng anh hạ xuống và lấy cái chăn từ mặt đất, rồi vòng tay phải của mình dưới đầu gối cô và nâng cô lên, mang cô ra chỗ có ánh mặt trời. Màu vàng rực rỡ của mặt trời đang hạ xuống hôn lên da thịt cô với sự huy hoàng huyền ảo, làm tăng thêm vẻ óng ánh của mái tóc cô. Ngực cô mìn màng, với đường gân mỏng manh màu xanh của những tĩnh mạch hiện lên qua làn da nhạt màu, và những núm vú nhỏ của cô màu hồng tươi, sáng lên một cách ẩm ướt, đang dựng đứng lên. “Chúa ơi, em thật đẹp,” anh nói bằng giọng trầm, dữ dội.

Anh để cô đứng, cô lắc lư, đôi mắt đáng yêu của cô mê mẩn với sự ham muốn. Anh trải cái chăn ra và với tay tới cô trước khi sự ham muốn nguội lạnh. Anh muốn cô thật cháy bỏng, sẵn sàng cho anh đến nỗi cô sẽ chống lại anh hoàn toàn.

Anh kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi đầu cô, ném nó xuống cái chăn, và móc những ngón tay của anh vào cạp quần jean của cô. Một tiếng tách nhanh chóng, một cái giật ở đầu khóa kéo, và chiếc quần jean trượt xuống bấp đùi cô.

Tay cô bám chặt vào cẳng tay anh. “Chance?” cô kêu lên không chắc chắn một cách kì lạ, một chút ngập ngừng. Nếu cô thay đổi ý định bây giờ -

Anh hôn cô, chậm và sâu, và vôn vôn núm vú cô. Cô lại rên rỉ nhẹ, nhắc ngón chân của cô ấn vào anh. Anh kéo quần jean của cô xuống đến mắt cá chân, vòng hai tay quanh cô và hạ cô xuống cái chăn.

Cô thở hổn hển, đầu cô ngả ra sau. “Ở đây? Bây giờ ư?”

“Anh không thể đợi.” Đó không hơn là một sự thực khó chịu. Anh không thể chờ được cho đến khi trời tối, cho đến khi họ lịch sự chui vào lều cùng nhau như thể họ đang diễn theo một kịch bản. Anh muốn cô bây giờ, trong ánh mặt trời, trần truồng, ẩm áp và hoàn toàn tự phát. Anh kéo quần cô xuống và tháo mắt cá chân cô khỏi mớ lộn xộn của quần jean và đồ lót.

Có vẻ như cô cũng không muốn đợi. Cô giật mạnh áo phông của anh, kéo nó lên. Một cách thiếu kiên nhẫn anh nắm chặt cái viền áo và giật mạnh cái áo ra khỏi đầu, rồi duỗi chân cô ra và nới lỏng sức nặng của anh xuống cô, ngồi vào khe chữ V giữa hai bắp đùi đang mở của cô.

Cô đã rất bình tĩnh, hai mắt cô mở ra khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Anh mò trong túi áo lấy chiếc bao cao su anh đã bỏ vào trước đó, rồi tự nâng mình lên đủ để cởi quần jean ra và kéo nó xuống. Anh đeo bao cao su với một hành động vội vã, thành thục. Khi anh quay trở lại cô, cô tựa tay lên vai anh như thể cô muốn giữ gìn chút khoảng cách nào đó giữa họ. Nhưng bất kì khoảng cách nào cũng là quá lớn; một tay anh túm lấy tay cô và kéo nó vòng qua đầu cô, đặt nó lên chần và vòng ngực cô dựa vào anh. Với tay kia anh với giữ chúng và dẫn cái vật dài cứng tới lối vào mềm mại, ẩm ướt của cơ thể cô.

Sunny run lên, vô vọng trong vòng kìm kẹp của anh. Cô không bao giờ cảm thấy bị tổn thương trước đó, hoặc sống động như thế. Sự đam mê của anh không kiềm chế được và không hề nhẹ nhàng, như cái cách mà cô đã hi vọng; nó thật dữ dội và náo động, vật lộn cô với sức mạnh của nó. Anh đặt cô nằm xuống, khiến cô thật nhỏ bé với cơ thể cơ bắp to lớn của anh, và cô run lên khi cô chờ đợi sự xuyên qua của cú đâm mạnh. Cô đã sẵn sàng cho anh, phải, quá sẵn sàng. Cô cong người với ham muốn; cô bị đốt cháy cùng nó. Cô muốn cầu xin anh nhanh lên, nhưng cô không thể khiến cô cất giọng. Anh nằm xuống, và cô cảm thấy sự chạm tới của những khớp ngón tay của anh ở giữa hai chân cô, rồi cái vật dài cứng rắn, nóng bỏng của anh lại ấn vào chỗ mở của cô.

Mọi thứ trong cô có vẻ bị co chặt lại, cuộn lại, tập trung vào cái sự xâm nhập thân mật đó. Chỗ da thịt mềm mại giữa hai chân cô bắt đầu cháy lên và đau nhói khi cái lực ép thẳng thừng đó kéo căng cô. Anh ấn mạnh hơn và lực ép đó trở nên đau đớn. Sự tuyệt vọng hoang dại tràn ngập cô. Cô muốn anh *bây giờ*, ở trong cô, thả lỏng sự đau đớn và căng thẳng, vuốt ve lưng cô trong sự ham muốn cháy bỏng.

Anh bắt đầu kéo lại, nhưng cô không thể để anh làm vậy, không thể chịu mất điều mà sự đụng chạm của anh đã hứa hẹn. Cô đã từ chối bản thân mình rất nhiều thứ, nhưng không phải thứ này, không phải *bây giờ*. Cô khóa

chân quanh anh và nâng hông lên, tự đắm vào một cách mãnh liệt, đẩy mạnh qua lớp bảo vệ của cơ thể cô.

Cô không thể giữ lại tiếng kêu khê thoát ra từ cổ họng cô. Sự choáng váng cướp đi sức mạnh cơ bắp của cô, và cô nằm rũ xuống cái chăn.

Chance di chuyển bao phủ cô, bờ vai rộng của anh che đi mặt trời. Anh là một người tóc đen, thân hình to lớn, hình dạng của anh nhòe đi bởi những giọt nước mắt của cô. Anh thì thầm một lời làm yên lòng nhẹ nhàng thậm chí khi anh thăm dò sâu hơn, và vẫn còn sâu hơn, cho đến khi cả cái vật dài đó nằm trong cô.

Anh thả hai tay cô ra để ôm cô bằng cả hai cánh tay. Sunny bám lấy hai vai anh, giữ chặt hết mức cô có thể, bởi vì không có sức mạnh của anh cô nghĩ cô có thể tan thành từng mảnh. Cô đã không nhận ra là nó sẽ quá đau đớn, đến mức anh sẽ cảm thấy quá chật và nóng bên trong cô, hoặc là đi quá sâu. Anh đang xâm chiếm khắp người cô, tiếp tục với cơ thể cô và đòi hỏi sự đáp lại của nó, thậm chí hơi thở của cô, nhịp tim của cô, dòng máu chảy qua mạch máu của cô.

Đầu tiên anh di chuyển nhẹ nhàng, chậm chạp, nghiêng người anh để anh ấn vào những chỗ mà cô muốn nhất. Anh làm mọi thứ cho cô bằng tay, vuốt ve cô để trở lại sự đam mê. Anh hôn cô, thông thả khám phá cô bằng lưỡi của anh Anh chạm vào núm vú của cô, mút chúng, gặm nhấm bên cổ của cô. Sự chú ý cẩn thận của anh dần dần dỗ dành cô trong sự đáp lại tới một hành động bản năng khi hông cô nâng lên và rơi xuống đúng lúc với những cú đâm vào của anh. Cô vẫn bám lấy vai anh, nhưng trong sự ham muốn hơn là tuyệt vọng. Một hơi nóng tràn ngập quét qua cô, và cô nghe thấy mình hỗn hển.

Anh kéo chân cô ra và đắm vào sâu hơn, mạnh hơn, nhanh hơn. Sự nhạy cảm bùng nổ trong cô, bất ngờ làm chấn động phần da thịt của cô. Cô quằn quại bên dưới anh, không thể giữ lại những tiếng kêu ngắn, nhọn dăng lên qua cổ họng đang thắt lại của cô. Nhịp đập thành thịch không để sự co thắt giảm đi, chúng tiếp tục làm cô rùng mình cho đến khi cô thốn thức, chống lại anh, ham muốn được giải tỏa, muốn nhiều hơn, và cuối cùng - khi cơ thể mạnh mẽ của anh cứng lại và bắt đầu rùng mình - không muốn gì nữa.

Chương 8

Một trinh nữ. Sunny Miller đã là *một trinh nữ*. Anh cố gắng suy nghĩ, khi anh chẳng thể nghĩ gì được cả, những trường hợp có thể xảy ra ở đây là gì, nhưng dường như không có điều gì là quan trọng ngay lúc này cả. Quan trọng hơn hết thảy lúc này là làm sao để xoa dịu một người phụ nữ mà lần đầu tiên của cô ấy là ở trên một chiếc chăn được trải trên nền đất cứng, giữa thanh thiên bạch nhật, với một người đàn ông thậm chí còn chẳng thêm cởi giày ra.

Anh nằm ngửa bên cạnh cô trên cái chăn. Cô đã xoay lưng lại anh, cuộn mình lại trong khi những cơn rung mình dễ nhận thấy làm rung cơ thể mảnh mai, trần trụi của cô. Di chuyển là cả một nỗ lực – *hít thở* là cả một nỗ lực – khi anh kéo cái bao cao su ra và rút nó đi. Anh đã đạt cực khoái điên cuồng đến nỗi anh cảm thấy choáng váng. Và nếu nó ảnh hưởng tới anh mạnh đến thế, với tất cả sự từng trải của anh, thì cô đang nghĩ gì? Cảm thấy gì? Cô có biết trước được sự đau đớn không, hay bị choáng vì nó?

Anh biết là cô cũng đã tới đỉnh. Cô cũng bị khuấy động y như anh; khi anh bắt đầu lùi lại vì nhận thức bàng hoàng đó, cô đã khóa chân cô quanh anh và tự mình đẩy vào. Anh đã nhìn thấy cơn chấn động trong mắt cô khi anh vào trong cô, cảm thấy sự phản ứng trong người cô. Và anh đã quan sát khuôn mặt cô khi anh thận trọng kích thích cô, giữ mình với sự kiềm chế thô bạo cho tới khi anh cảm nhận được sự co thắt hoang dã ở chỗ ấy của cô. Khi đó không gì có thể kéo anh lại nữa, và anh đã bùng nổ trong sự giải thoát ích kỷ của bản thân.

Một phụ nữ vẫn còn trong trắng ở tuổi hai mươi chín, cô chắc phải có những lý do rất mạnh mẽ để làm thế. Sunny đã tình nguyện, nhưng không dễ dàng, dâng hiến sự trong trắng của cô cho anh. Anh cảm thấy hèn mọn, và vinh dự, và anh sợ chết khiếp. Anh đã không nhẹ nhàng với cô, cả trong quá trình cũng như lúc cực đỉnh. Mới nhìn qua thì thấy thực tế cô cũng đã lên đỉnh sẽ làm mọi chuyện ổn thoả với cô, nhưng anh biết nhiều hơn thế. Cô không có kinh nghiệm để xử lý sự thô bạo nhục dục mà cơ thể và tình cảm của cô đã phải hứng chịu. Cô cần được ôm ấp, và trấn an, cho đến khi cô thôi không run rẩy và khôi phục được trạng thái cân bằng của mình.

Anh đặt một bàn tay lên cánh tay cô và kéo cô nằm ngửa. Cô không tích cực chống đối, nhưng cô cứng người lại, không hợp tác. Cô xanh xao, đôi

mắt cô long lanh không bình thường, như thể đang chống lại những giọt nước mắt. Anh nâng niu đầu cô trên cánh tay mình và nghiêng người sang với cô, dành cho cô sự chú ý và tiếp xúc mà anh biết là cô cần đến. Cô liếc nhanh về phía anh, rồi nhìn ra chỗ khác, hai má cô ửng hồng.

Anh mê mẩn vì sự e thẹn đó. Anh dịu dàng xoa bàn tay trên bụng trần của cô, vuốt ve bụng cô, trượt ngón tay lên ngực cô. Đường cong bên dưới của ngực cô mang dấu ấn của bộ râu chưa cạo của anh. Anh vuốt ve chúng bằng lưỡi mình, cẩn thận để không làm trầy da thêm nữa, và thầm nhắc mình phải cạo râu lúc tắm.

Cần phải nói điều gì đó, nhưng anh không biết nói gì. Anh đã nói theo ý mình vào mặt những tên du côn, những kẻ buôn ma túy và những quan chức chính phủ; anh có sở trường đặc biệt trong việc đưa ra những đánh giá nhanh như chớp về bất kì một con người hay tình huống cụ thể nào, rồi nói chính xác cái điều cần nói để đạt được phản ứng anh trông đợi. Nhưng từ giây phút anh nhìn thấy Sunny, ham muốn đã len lỏi vào sự thành thạo thông thường của anh. Không có bất kì công việc tiền trạm nào có thể trang bị cho anh chống lại tác động của đôi mắt long lanh và nụ cười rực rỡ của cô, hay nói với anh rằng anh sẽ bị vô hiệu hóa chỉ bằng khiếu hài hước. “Sunny” là một cái tên quá thích hợp cho cô.

Chỉ là bây giờ tia nắng của anh rất im lặng, gần như là khổ sở, như thể cô hối tiếc vì sự thân mật của họ. Và anh không thể chịu đựng được điều đó. Anh không đếm nổi số phụ nữ trong suốt những năm qua cố gắng bám lấy anh sau khi quan hệ tình dục và anh đã dẫn ra, cả về mặt tinh thần lẫn thể xác, nhưng anh không thể chịu được việc người phụ nữ duy nhất này lại không cố gắng ôm lấy anh. Vì một vài lý do nào đó, hoặc đơn giản là điều này quá nhiều hoặc còn quá sớm hay vì những lý do sâu sắc hơn, cô đang cố gắng giữ khoảng cách của cô với anh. Cô không cuộn tròn trong vòng tay anh, thờ dài thỏa mãn; mà cô đang rút lui lại sau một bức tường vô hình, bức tường đã ở đó ngay từ lúc đầu.

Mọi thứ trong anh phản đối cái ý nghĩ ấy. Một cơn giận hoang sơ, mang tính sở hữu quét qua anh. Cô là của anh, và anh sẽ không để cô đi. Cơ bắp của anh cứng lại trong một cơn sóng ham muốn khác, và anh trèo lên người cô, trượt vào trong sự bao bọc chặt chẽ, sưng phồng của cô. Cô hít mạnh

vào, cơn choáng váng do sự xâm nhập của anh kéo cô ra khỏi tình trạng phiền muộn. Cô đưa tay vào giữa họ và bấm móng tay vào ngực anh, nhưng cô không cố gắng đẩy anh ra. Đôi chân cô giơ lên gần như tự động, vòng quanh hông anh. Anh nắm lấy đùi cô và điều chỉnh chúng ở trên cao, vòng quanh eo anh. “Hãy làm quen với nó,” anh nói, gay gắt hơn ý định của anh. “Với anh. Với việc này. Với chúng ta. Bởi vì anh sẽ không để em tránh xa khỏi anh.”

Đôi môi cô run run, nhưng bây giờ anh đã có được sự chú ý hoàn toàn của cô. “Thậm chí là vì lợi ích của chính anh sao?” cô thì thầm, đau khổ làm giảm đi màu xanh trong mắt cô khiến chúng thành màu xám trống rỗng.

Anh bất động trong một phần giây, tự hỏi có phải cô đang nói đến cha cô không. “Đặc biệt là vì chuyện đó,” anh trả lời, và đặt mình vào nhiệm vụ ngọt ngào là khuấy động cô. Lần này hoàn toàn là để cho cô; anh tán tỉnh cô bằng một kỹ năng vượt trên cả kinh nghiệm tình dục thông thường. Sự huấn luyện đặc biệt trong nghệ thuật chiến đấu đã dạy anh làm sao để đánh què một người chỉ với một cú chạm, giết người chỉ với một cú đấm, nhưng nó cũng dạy anh tất cả những điểm nhạy cảm tinh tế trên cơ thể người để mang tới sự sung sướng. Khoeo chân và đùi non của cô, khớp đầu gối, đường cong bên dưới mông, tất cả đều nhận được sự chú ý thích đáng. Dần dần cô trở nên sống động bên dưới anh, sự ẩm ướt bên trong cô tăng lên nơi lỏng đường vào cho anh. Cô bắt đầu di chuyển cùng lúc với những cú đâm thông thả của anh, rướn người lên để gặp anh. Anh vuốt ve những dây thần kinh ở hõm thắt lưng của cô và được tưởng thưởng bằng một sự cong rướn đưa anh vào trong cô sâu hơn.

Cô thở dài, môi cô mở ra, đôi mắt nhắm lại. Hai má cô nóng rực; môi cô mọng đỏ. Anh nhìn thấy tất cả những dấu hiệu của sự kích thích ấy ở cô và thì thầm những lời khuyến khích. Đầu cô quay sang một phía, và hai núm vú cứng lại của cô cọ vào ngực anh. Hết sức nhẹ nhàng, anh cản đường cong êm ái giữa cổ và vai cô.

Cô kêu lên và bắt đầu lên đỉnh, cực khoái của cô khiến anh kinh ngạc. Của chính anh cũng vậy. Anh đã không định lên đỉnh, nhưng sự co thắt tuyệt vời ở bên trong và sự giải thoát của cơ thể cô đã mang niềm sung sướng ào qua anh, làm nổ tung sự kiềm chế.

Anh đã cố gắng dừng lại, cố gắng rút lui; cơ thể anh đơn giản là không tuân lệnh. Thay vào đó, anh đắm vào sâu hơn và rùng mình man dại khi hạt giống của anh phun từ trong anh vào độ sâu nóng bỏng, ẩm ướt của cô. Anh nghe thấy tiếng kêu trầm đục của chính mình; rồi cả thời gian và ý nghĩ đều dừng lại, và tất cả những gì còn lại của anh đổ ập xuống người cô trên tấm thân nặng nề.

Bóng tối trườn qua hẻm núi khi anh bao bọc cô trong cái chăn và mang cô trở lại chỗ trú trong tảng đá chìa. Tảng đá đã ngăn chặn mặt trời suốt cả ngày, nhưng nó cũng hấp thụ sức nóng của mặt trời nên vào ban đêm, khi nhiệt độ tụt xuống, cái khe nhỏ bé của họ khá là ấm áp so với bên ngoài. Sunny ngáp ngủ, mơ màng vì thỏa mãn, và tựa đầu trên vai anh. “Em có thể đi,” cô nói lơ mơ, mặc dù cô chẳng thực hiện nỗ lực nào để trượt chân xuống mặt đất.

“Này, anh đang ra dáng đại trượng phu ở đây đấy,” anh phản đối. “Đừng có mà làm hỏng nó.”

Cô ngửa đầu ra và nhìn vào anh. “Anh không phải đang diễn đấy chứ?”

“Không,” anh thừa nhận, và nhận được một tiếng cười khúc khích của cô.

Thời gian rời bỏ anh khi họ trôi vào trạng thái mơ ngủ sau khi thỏa mãn niềm đam mê. Mặt trời đã ở phía chân trời rất xa đến nỗi chỉ có phần đỉnh của hẻm núi là được chiếu sáng, màu đỏ và vàng và tím của núi đá bốc lửa trong ánh hoàng hôn, trong khi bầu trời chỉ còn lại một màu tím sẫm.

“Anh sẽ đi kiểm tra mấy cái bẫy trong khi vẫn còn vài phút ánh sáng,” anh nói khi đặt cô trên mặt đất. “Ngồi yên nhé. Anh sẽ không đi lâu.”

Sunny ngồi yên trong khoảng hai giây sau khi anh biến mất khỏi tầm nhìn, rồi lồm cồm bò dậy. Cô nhanh chóng rửa ráy và mặc đồ, cần sự bảo vệ của quần áo. Cô có cảm giác khó chịu là mọi chuyện sẽ không còn giống như trước khi Chance mang cô ra ngoài trời nữa. Cô đã sẵn sàng cho việc làm tình, nhưng không phải cho cú đột kích choáng ngợp vào tất cả các giác quan của cô. Cô đã hi vọng có niềm vui, và thay vào đó cô tìm được một thứ mạnh mẽ hơn nhiều đến mức cô không thể kiểm soát nổi.

Và quan trọng hơn cả, Chance đã hé lộ sự hung bạo của bản thân anh.

Cô đã vài lần thoáng nhìn thấy nó trước đây, trong những lúc mà cá tính của anh đánh bật sự kiềm chế của anh. Đáng lẽ cô phải nhận ra rồi mới phải; người ta không đặt một cánh cửa sắt ngoài một căn phòng trống không. Sự kiềm chế của anh đã cho cô cảm giác hiểm hoi, hào nhoáng của sự an toàn, và cô đã bị làm cho mù mịt đến nỗi cô lờ đi sức mạnh mà cánh cửa ấy đang che dấu, hay lờ đi việc gì sẽ xảy ra nếu nó có bao giờ bị đánh vỡ. Chiều nay, cô đã tìm ra.

Anh đã nói anh từng ở trong đội Biệt kích. Điều đó đáng lẽ phải nói với cô mọi thứ cô cần phải biết về con người anh. Cô chỉ có thể nghĩ rằng cô đã để cho tình huống căng thẳng, và nỗi lo lắng của cô cho Margreta làm cô không nhìn thấy bản chất thật sự của anh.

Một cơn rùng mình tràn xuống tận sống lưng cô, một phản ứng hoàn toàn vì khoái cảm khi cô nhớ lại một giờ - hay những giờ - dữ dội vừa qua trên cái chần. Cô đã trở nên bất lực, hoàn toàn bị bịt mắt vì phản ứng mạnh mẽ của cô. Cô đã biết ngay từ lúc đầu rằng cô phản ứng với anh hơn bất kì người đàn ông nào cô từng biết trước đây, nhưng cô vẫn không được chuẩn bị cho sự chấn động hoàn toàn của mọi giác quan của cô. Anh không phải là người duy nhất quen kiềm chế; cuộc sống của chính cô cũng phụ thuộc và sự kiềm chế của cô trong bất kì tình huống nào, và với Chance, cô phát hiện ra rằng cô không thể kiềm chế được cả anh lẫn bản thân cô.

Cô chưa từng sợ hãi hơn thế này trong suốt cuộc đời.

Cách cô cảm nhận về anh trước đây không là gì so với bây giờ. Nó không chỉ là tình dục, một quan hệ kích động và mạnh mẽ hơn rất nhiều so với cô từng tưởng tượng. Không, nó là về cái phần tính cách của anh đã hé lộ, phần mà anh đã cố dấu, chính nó đã kêu gọi cô mạnh mẽ đến nỗi chỉ có cái chết của chính cô mới có thể kết thúc được tình yêu cô dành cho anh. Chance là một trong những người đàn ông hiểm hoi, một chiến binh. Tất cả những mảnh nhỏ của anh mà cô cảm nhận được giờ đây đã tập hợp lại, tạo thành chân dung của một người đàn ông sẽ luôn luôn chứa chấp sự hoang dã và thô bạo bên trong con người anh, một người đàn ông sẵn sàng đặt bản thân vào hiểm nguy, bước vào lẫn ranh tử thần, để bảo vệ những điều anh yêu thương. Anh là một sự tương phản hoàn toàn với cha của cô, người mà trọn cuộc đời được dâng hiến hoàn toàn cho sự hủy diệt.

Sunny đã không được phép lựa chọn cho rất nhiều sự hi sinh trong cuộc đời cô. Mẹ của họ đã cho cô và Margreta làm con nuôi trong nỗ lực cứu họ, nhưng đã không thể hoàn toàn tách bà khỏi cuộc sống của hai cô con gái. Thay vào đó, bà đã dạy họ tất cả những kỹ năng học được một cách khó nhọc, dạy họ làm cách nào để trốn tránh, để biến mất – và, nếu cần thiết, làm thế nào để chiến đấu. Vì hoàn cảnh, Pamela Vickery Hauer đã trở thành một chuyên gia trong cuộc chiến tranh du kích của chính bà. Bất kể khi nào bà cho là an toàn bà sẽ ghé thăm, và gia đình Miller tốt bụng sẽ đi ra ngoài để cho bà thời gian với hai cô gái.

Khi Sunny mười sáu tuổi, vận may của Pamela cuối cùng cũng hết. Mạng lưới của cha cô rất rộng, và ông ta có dồi dào nguồn lực trong tay hơn rất nhiều so với người vợ chạy trốn của ông ta. Đương nhiên, chỉ là vấn đề thời gian trước khi ông ta tìm thấy bà. Và khi bà cuối cùng cũng bị dồn đến đường cùng, Pamela thà tự sát còn hơn là mạo hiểm để ông ta có thể ép bà khai ra vị trí của họ, hoặc bằng cách tra tấn hoặc ma túy.

Đó là di sản của Sunny, một cuộc đời sống trong bóng tối, và một bà mẹ can đảm đã tự sát nhằm bảo vệ các con mình. Không ai hỏi cô liệu đó có phải là một cuộc sống cô mong muốn hay không; đó là cuộc sống mà cô có, vì thế cô làm những việc tốt nhất cô có thể làm.

Sống xa Margreta cũng không phải là lựa chọn của cô; đó là quyết định của chị cô. Margreta lớn tuổi hơn; chị phải chiến đấu với những con quỷ riêng, phải đấu tranh trong cuộc chiến của chính chị, và chị chưa bao giờ hấp thu được những kỹ năng sống còn mà mẹ họ đã dạy như cách Sunny đã làm. Vậy là Sunny đã mất chị gái, và khi nhà Miller qua đời, đầu tiên là Hal rồi đến Eleanor, cô đã hoàn toàn trợ trợ. Những cuộc gọi của Margreta đến điện thoại di động của cô là mối quan hệ duy nhất cô có, và cô biết rằng Margreta định giữ nguyên tình trạng ấy.

Cô cũng không nghĩ cô có đủ sức mạnh để rời bỏ Chance. Đó là lý do tại sao cô sợ đến mức hoảng loạn, bởi vì sự tồn tại của chính cô là mối nguy cho cuộc sống của anh. Niềm an ủi duy nhất của cô là bởi vì anh là chính anh, anh rất cứng rắn và giỏi giang, thừa khả năng chăm sóc bản thân mình.

Cô hít một hơi dài, cố không dự đoán rắc rối. Nếu và khi họ ra khỏi hẻm núi này, cô sẽ quyết định phải làm gì.

Vì cô quá bồn chồn để ngồi yên, cô kiểm tra đồng quần áo cô đã giặt và thấy chúng gần như đã khô. Cô thu chúng từ những tảng đá khác nhau nơi họ đã trải chúng ra để phơi, và mặc dù công việc nội trợ đó chỉ tốn vài phút, tới khi cô trở lại tảng đá chìa thì chỉ còn vừa vịn đủ ánh sáng để nhìn đường.

Chance đã không mang đèn pin theo cùng, cô nhớ lại. Đó là một đêm không trăng; nếu anh không trở về trong vài phút nữa, anh sẽ không thể nào nhìn được đường. Ngọn lửa được giữ cháy âm ỉ suốt ngày, để tạo ra nhiều khói nhất có thể và dự trữ lượng củi quý giá của họ, nhưng bây giờ cô nhanh chóng thêm nhiều củi vào để thổi bùng lửa lên, vừa cho cô lại vừa để anh có điểm mốc là đồng lửa. Ngọn lửa lập lòe xuyên qua bóng tối trong hốc đá, tạo ra những cái bóng nhảy múa trên bức tường đá. Cô lục lọi trong đồng đồ đạc của họ cho đến khi tìm thấy cái đèn pin, để cầm sẵn trong tay phòng khi cô phải đi tìm anh.

Bóng tối hoàn toàn đột ngột phủ xuống, như thể Mẹ tự nhiên đã đánh rơi cái váy lót của bà trên mặt đất. Sunny ra phía cửa hốc đá. “Chance!” cô gọi, rồi dừng lại nghe ngóng.

Ban đêm không yên tĩnh. Có những tiếng sột soạt, những âm thanh nhỏ của sinh vật ăn đêm khi chúng bò ra ngoài thực hiện công cuộc đi săn của chúng. Một làn gió nhẹ lùa qua đám cây bụi, nghe như những khúc xương khô va đập vào nhau. Cô lắng nghe thật kỹ, nhưng không thấy tiếng gọi trả lời nào.

“Chance!” Cô kêu một lần nữa, lần này to hơn. Chẳng có gì. “Chết tiệt,” cô lẩm bẩm, và chiếu ánh sáng đèn pin về phía xa của hẻm núi nơi dòng nước sinh tồn của họ chảy rỉ rách xuống từ kẽ đá.

Cô bước đi thận trọng, kiểm tra nơi cô đặt bàn chân. Cô khó mà chịu được cuộc chạm trán thứ hai với một con rắn trong cùng một ngày. Khi bước đi cô đều đặn gọi tên anh, mỗi lúc mỗi câu tiết hơn. Sao anh lại không trả lời cô? Chắc chắn giờ anh có thể nghe thấy cô rồi; âm thanh vang xa trong không khí mỏng, khô ráo mà.

Một cánh tay cứng như thép tóm lấy eo cô và quay ngoắt cô lại với một cơ thể cũng cứng rắn như thế. Cô kêu lên hốt hoảng, âm thanh bị cắt ngang bởi một cái miệng ấm áp và mạnh mẽ. Đầu cô bị ngửa ra vì áp lực, và cô

phải tóm lấy vai anh để giữ thăng bằng. Anh rất từ tốn, trêu chọc cô với lưỡi anh, hôn cô cho đến khi sự căng thẳng rời bỏ cơ thể cô và cô cử động uyển chuyển áp vào cơ thể anh.

Khi anh ngẩng đầu lên hơi thở của anh đã hơi bị dồn dập. Sunny cảm thấy buộc phải phàn nàn về hành xử của anh với cô. “Anh làm em sợ,” cô tố cáo, mặc dù giọng cô nghe quyến rũ hơn là hờn dỗi.

“Em nhận được cái em đáng bị. Anh đã bảo em ngồi yên mà.” Anh hôn cô lần nữa, như là anh không ngăn nổi mình.

“Đây có phải là một phần của sự trừng phạt không?” cô lẩm bẩm khi anh ngược lên để lấy không khí.

“Ừm,” anh nói, và cô cảm thấy anh cười trên thái dương cô.

“VẬY HÃY TRỪNG PHẠT THÊM NỮA ĐI.”

Anh thực thi, và cô cảm thấy cơn nóng sốt kì diệu lại bắt đầu bùng lên lần nữa sâu bên trong cô. Khấp người cô đau nhức vì cuộc làm tình với anh trước đó; đáng lẽ cô không thể cảm thấy thậm chí chỉ một chút xíu ham muốn sớm như thế này, vậy mà cô vẫn thấy. Cô muốn cảm nhận tất cả sức mạnh của cơ thể sung mãn tuyệt vời nơi anh, đón anh vào trong cô và giữ anh thật chặt, cảm thấy anh run lên khi sự sung sướng chôn vùi anh y như nó đã chôn vùi cô.

Cuối cùng anh cũng kéo miệng mình ra khỏi miệng cô, nhưng cô có thể cảm nhận được trái tim anh đập vào người cô, cảm nhận được cái căng cứng trong quần jean của anh. “Xin em rủ lòng thương,” anh rì rầm nói. “Anh sẽ không có cơ hội được chết vì đói. Anh sẽ chết vì kiệt sức mất.”

Cái đói nhắc cô nhớ tới mấy cái bẫy, bởi vì cô cũng đang rất đói. “Anh có bắt được một con thỏ không?” cô hỏi, giọng cô tràn trề hi vọng.

“Không có thỏ, chỉ có một con chim gãy trơ xương.” Anh giơ cánh tay còn lại lên, và cô nhìn thấy anh đang cầm một con chim đã được làm sạch lông, trông hơi nhỏ so với một con gà bình thường.

“Nó không phải là Roadrunner (*gà lôi – một nhân vật hoạt hình nổi tiếng*) đúng không?”

“Em có chuyện gì với mấy con vật tưởng tượng thế? Không, nó không phải là Roadrunner. Hãy cố tỏ ra biết ơn thêm chút nữa đi.”

“Thế nó là cái gì?”

“Chim,” anh nói ngắn gọn. “Sau khi anh xiên nó và quay trên ngọn lửa một lúc, nó sẽ là chim quay. Đó mới là chuyện quan trọng.”

Dạ dày cô rộn lên. “Ừ, được rồi. Chẳng nào nó không phải là Roadrunner. Nó là nhân vật hoạt hình ưa thích của em đấy. Sau Bullwinkle.”

Anh bắt đầu cười. “Em xem những bộ phim hoạt hình cũ rích đó khi nào thế? Anh không nghĩ bây giờ chúng còn được chiếu ở bất kì đâu?”

“Ở trong mấy cái đĩa,” cô nói. “Em thuê chúng từ cửa hàng băng đĩa gần nhà.”

Anh nắm lấy tay cô, và họ bắt đầu đi trở lại chỗ cắm trại, tán gẫu và cười với nhau về những bộ phim hoạt hình yêu thích của họ. Cả hai đều đồng ý

rằng những sản phẩm hoạt hình bóng bẩy ngày nay không thể sánh được với những bộ phim hoạt hình ngày xưa về tính hài hước nguyên bản, bất kể những bộ phim hiện đại có thật đến mức nào đi nữa. Sunny chiếu ánh sáng đèn pin ngang qua con đường họ đi, canh chừng bọn rắn rết.

“Nhân thế, tại sao em lại gọi anh thế?” Chance đột ngột hỏi.

“Trời tối rồi, trong trường hợp anh chưa để ý thấy. Anh không mang theo đèn pin.”

Anh phát ra một âm thanh khẽ, hoài nghi. “Em đang tới để *giải cứu* anh?”

Cô cảm thấy hơi xấu hổ. Đương nhiên một cựu lính biệt kích có thể tìm được đường trở về trại của anh ta trong bóng tối. “Em đã không nghĩ,” cô thú nhận.

“Em nghĩ ngợi quá nhiều,” anh chỉnh lại, và ôm cô vào bên người anh.

Họ đi tới cái trại nhỏ xíu. Ngọn lửa cô nhóm vẫn còn đang liếm những lưỡi lửa quanh phần còn lại của mấy cây củi. Chance đặt con chim xuống một tảng đá, nhanh chóng tạo một cái xiên đơn sơ từ đồng củi và vót nhọn một đầu của một thanh củi khác bằng con dao bỏ túi của anh. Rất nhanh con chim bắt đầu nhỏ những giọt mỡ cháy xèo xèo xuống đồng lửa, làm chúng càng bốc cao hơn. Mùi thơm ngon lành của món thịt đang chín làm miệng cô chảy nước miếng.

Cô kéo một tảng đá nhẵn lại gần đồng lửa hơn và ngồi xuống, nhìn anh quay con chim. Cô đủ gần để cảm nhận được hơi nóng trên cánh tay; vào lúc mà trời đã lạnh như thế này, thật khó để nhớ lại rằng chỉ vài giờ ngắn ngủi trước đó nóng cháy da cháy thịt. Trước đây cô chỉ được đi cắm trại một lần, nhưng tình huống lúc đó không hề giống lúc này. Vì một lý do là cô đã phải ở một mình.

Ánh sáng ngọn lửa màu hổ phách chiếu sáng những góc cạnh của khuôn mặt anh. Cô thấy là anh đã rửa ráy trong khi anh đi; tóc anh vẫn còn hơi ẩm. Anh cũng đã cạo râu. Cô mỉm cười với mình.

Anh nhìn lên và thấy cô đang quan sát anh, và cả một biến thái hiểu, nhận biết nhục cảm phát ra giữa họ. “Em có ổn không?” anh dịu dàng hỏi.

“Em ổn.” Cô không hề biết khuôn mặt cô tỏa sáng như thế nào khi cô vòng cánh tay ôm hai chân và tựa cằm lên đầu gối.

“Em có bị chảy máu không?”

“Bây giờ thì không. Và cũng chỉ có một chút, vào lúc đầu thôi,” cô vội vã nói thêm khi ánh mắt anh nheo lại lo lắng.

Anh quay lại nhìn con chim, quan sát khi cần thận xoay nó. “Anh ước gì anh đã biết.”

Bây giờ cô lại ước gì anh đã không biết. Những lý do của việc cho đến bây giờ cô mới mất trinh tiết không phải là việc mà cô muốn phân tích. “Tại sao?” cô hỏi, thêm một chút lưu ý vào giọng nói của cô. “Anh sẽ tỏ ra cao thượng và dừng lại à?”

“Trời đất, không” anh nói. “Anh sẽ làm chuyện đó hơi khác một chút, đó là tất cả.”

Chà, chuyện có vẻ thú vị rồi. “Cái gì sẽ khác đi?”

“Mức độ. Thời gian.”

“Anh đã làm đủ lâu,” cô bảo đảm với anh, mỉm cười.

“Cả hai lần.”

“Anh đã có thể làm nó tốt hơn cho em.”

“Còn cho anh thì sao?”

Đôi mắt đen của anh lướt nhìn lên, và anh cho cô một nụ cười phiền muộn. “Em yêu, nếu nó còn tốt hơn nữa cho anh, thì tim anh nhảy ra ngoài mắt.”

“Em cũng thế.”

Anh xoay con chim một lần nữa. “Anh đã không dùng bao cao su ở lần thứ hai.”

“Em biết.” Bằng chứng của việc đó không thể nào bỏ qua được.

Ánh mắt họ gặp nhau và lại khóa vào nhau, và một lần nữa họ lại được kết nối bởi sự giao tiếp trong im lặng. Anh có thể đã làm cô có thai. Anh biết, và cô cũng biết.

“Thời gian thế nào?”

Cô đung đưa tay từ trước ra sau. “Ở ranh giới.” Cô tính toán là vận may ở bên họ, nhưng đó không phải là một sự mạo hiểm mà cô sẵn sàng chấp nhận lần nữa.

“Nếu chúng ta không bị chết tắc ở đây –” anh bắt đầu nói, rồi nhún vai.

“Thì sao?”

“Thì anh cũng không phiền.”

Ham muốn trào qua cô, và cô gần như muốn nhảy bổ vào anh ngay lúc đó. Cô nắm chặt lấy mình, theo nghĩa đen, và đấu tranh để ngồi yên. Hooc-môn đúng là những con quỷ xỏ lá, cô nghĩ, sẵn sàng hủy hoại lý lẽ thông thường của cô chỉ vì anh đã nói đến việc muốn làm cô có thai.

“Em cũng không,” cô thừa nhận, và muốn nhìn xem liệu anh có cùng phản ứng như cô không. Màu sắc bừng lên trên hai gò má như tạc của anh, và cơ ở quai hàm anh co lại. Bàn tay anh nắm chặt trên cái xiên đến khi những khớp ngón tay trắng bệch. Chà, nó tác động đến cả hai, cô nghĩ, thích thú với cuộc chiến của anh để ở nguyên vị nơi anh đang ngồi.

Khi anh cho là con chim đã chín, anh kéo một cái xiên ra và đá một hòn đá khác qua bên cạnh chỗ cô, rồi ngồi xuống đó. Với con dao bỏ túi anh cắt một tảng thịt và giơ ra cho cô. “Cẩn thận, đừng làm mình bị bỏng,” anh cảnh báo khi cô háo hức với tay ra lấy miếng thịt.

Cô tung hứng miếng thịt tới lui trong tay, thối phù phù để cho nó nguội. Khi có thể cầm được rồi, cô cắn miếng đầu tiên thăm dò. Vị giác của cô nổ tung với hương vị của gỗ và khói và thịt chim quay. “Ôi, ngon quá,” cô rên rỉ, nhai thật từ từ để thưởng từng chút vị ngon.

Chance cắt một miếng cho anh và cắn miếng đầu tiên, trông mãn nguyện y như cô với bữa ăn của họ. Họ nhai trong im lặng một lát. Anh cẩn thận chia đều chỗ thịt, cho đến khi cô buộc phải ngừng ăn từ rất lâu trước khi cô thực sự thỏa mãn. Anh to lớn hơn cô rất nhiều nên nếu họ ăn cùng lượng thức ăn như nhau, anh sẽ bị đói.

Tất nhiên anh biết việc cô đang làm. “Em lại chăm sóc anh lần nữa,” anh nhận xét. Em đang hủy hoại hình ảnh của anh đấy, em biết không? Anh mới là người phải chăm sóc em.”

“Anh to con hơn em nhiều. Anh cần ăn nhiều hơn.”

“Hãy để anh lo chuyện thức ăn, cưng à. Chúng ta sẽ không chết đói. Còn nhiều thú để bắt, và ngày mai anh sẽ tìm vài cái cây ăn được để thêm vào khẩu phần của chúng ta.”

“Chim chóc và cây bụi,” cô nói vui vẻ. “Thứ mà tất cả những con người thức thời ăn uống thời nay.”

Câu châm biếm của cô làm anh cười. Anh thuyết phục cô ăn thêm một ít thịt nữa, rồi họ ăn nốt một trong những thanh dinh dưỡng còn lại. Cái đói đã nguôi ngoai, họ bắt đầu chuẩn bị để đi ngủ.

Anh làm bờ cho đồng lửa trong khi cô chuẩn bị lều. Họ đánh răng và làm vệ sinh cá nhân lần cuối cùng, giống hết như các cặp vợ chồng già, cô hóm hỉnh nghĩ. “Nhà” của họ chẳng có gì nhiều, thực sự không hơn gì một hốc đá trong núi, nhưng những hoạt động chuẩn bị đi ngủ của họ làm cô cảm thấy rất có không khí gia đình – cho đến khi anh nói, “Em có muốn mặc áo sơ mi của anh đêm nay không? Nó sẽ giống một cái áo ngủ hơn là cái áo em đang mặc.”

Không có đến một ly thuận hóa nào trong cái cách anh đang nhìn cô. Nhịp tim của cô bắt đầu tăng tốc, và bây giờ cơn nóng quen thuộc lại trào qua cô. Đó là tất cả những gì anh phải làm, cô nghĩ; chỉ một cái nhìn và cô đã bị khuấy động. Anh đã đào tạo cơ thể cô rất giỏi trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi mà cô nằm dài bên dưới anh trên cái chăn. Bây giờ khi cô đã biết chính xác sẽ cảm thấy như thế nào khi mang cái cương cứng của anh ở trong cô, cô thêm thường cái cảm giác ấy. Cô muốn có cái đỉnh cao khoái lạc chấn động ấy, cho dù nó làm cô sợ hãi vì tính dữ dội của nó. Cô đã không nhận ra là cô sẽ cảm thấy như thế mình đang bay, như thế tâm hồn cô tách ra khỏi thể xác. Trong khoảng khắc vỡ lẽ tê liệt ấy, cô biết rằng không một người đàn ông nào khác trên đời này có thể làm điều đó cho cô, với cô. Anh là Người duy nhất cho cô, với chữ N hoa, viết to, được gạch dưới và in nghiêng. Người duy nhất. Cô sẽ không bao giờ lại được hoàn hảo một lần nữa nếu không có anh.

Chắc hẳn trông cô rất khổ sở, bởi vì đột nhiên anh đã đến bên cạnh cô, đỡ lấy cô với một cánh tay vòng qua eo khi anh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết dẫn cô vào trong lều. Anh có thể chu đáo, cô nhận ra, nhưng anh không có ý định chấp nhận bị từ chối.

Cô hắng giọng, tìm kiếm trạng thái cân bằng của mình. “Anh sẽ cần cái áo sơ mi để giữ ấm –“

“Em đang đùa, phải không?” anh cười với cô, khóe mắt anh nhăn lại. “Hay em tưởng tối nay thế là xong?”

Cô không thể không cười lại. “Cái đó chưa bao giờ ở trong đầu em. Em chỉ nghĩ là anh sẽ cần nó *sau đó*.”

“*Anh* không nghĩ vậy,” anh nói, hai bàn tay anh bận rộn cởi quần jean cho cô.

Cả hai đều trần truồng và vào trong lều trong thời gian kỉ lục. Anh tắt ngọn đèn pin để tiết kiệm pin, và bóng tối hoàn toàn bao quanh họ, cũng giống y như đêm hôm trước. Cô phát hiện ra là làm tình khi phải dựa hoàn toàn vào cảm giác bằng cách nào đó làm nổi trội những giác quan khác. Cô cảm nhận được những vết chai sạn trên bàn tay anh khi anh vuốt ve cô, mùi đàn ông say nồng trên da anh, những cơ bắp mạnh mẽ co lại dưới bàn tay khám phá của chính cô. Hương vị của anh tràn ngập trong cô; những nụ hôn của anh như một bữa đại tiệc. Cô say sưa trong đôi môi kiên quyết mượt mà của anh, viền răng sắc nhọn của anh; cô chà xát hai đầu tí của anh và cảm thấy chúng rúm lại dưới những ngón tay cô. Cô yêu cái tiếng rên khàn khàn anh phát ra khi cô đỡ lấy hai cái bao mềm, nặng nặng ở giữa chân anh, và cách mà chúng thắt lại thậm chí cả khi cô đang giữ chúng.

Cô bị sốc khi khép bàn tay trên vật cương cứng của anh. Làm thế quái nào mà cô có thể mang anh ở trong cô được? Cái gậy dài, dày đó kết thúc bằng một đầu tròn trơn nhẵn, đỉnh của nó ươn ướt vì dịch. Bị mê mẩn, cô cúi xuống cho đến khi có thể đặt nó trong miệng cô và liếm nó.

Anh chửi thề lớn tiếng và vật cô nằm ngửa ra, đảo ngược vị trí của họ. Diện tích chật hẹp trong cái lều bé tí hạn chế cử động của họ, nhưng anh đã xoay người cô thành công với sức mạnh uyển chuyển mọi khi.

Cô cười lớn, vô cùng ngạc nhiên trước điều kì diệu xảy ra giữa họ, và vòng cánh tay ôm lấy cổ anh khi anh hạ xuống trên người cô. “Anh không thích thế à?”

“Anh gần ra rồi,” anh gầm gừ. “Em nghĩ gì thế?”

“Em nghĩ em sẽ buộc anh phải làm tình với em lúc này. Em có thể phải chế ngự anh và trói anh lại, nhưng em nghĩ em làm được.”

“Anh rất tin tưởng chuyện đó. Hãy cho anh biết khi nào thì em định chế ngự anh, để anh có thể cởi quần áo trước.”

Lúc buổi trưa, bị bắt giữ trong dòng xoáy ân ái của anh, cô đã không thể tin được bây giờ cô sẽ thoải mái với anh đến như thế, hay họ có thể thỏa

mãn trong những lời trêu ghẹo gọi tình này. Cô không thể tin được đôi cô tự động tách ra một cách tự nhiên đến thế để ôm ấp hông anh, hay cảm giác thoải mái lúc ấy, như thể tạo hóa đã kiến tạo nên họ để vừa khít với nhau đúng như thế. Thực ra là tạo hóa đã làm như vậy, chỉ là cô không nhận ra cho đến tận bây giờ mà thôi.

Anh cho cô nếm thử mùi vị hành động của chính cô, khi hôn từ trên xuống dưới cơ thể cô cho đến khi tóc anh cọ vào phía trong đôi cô và cô khám phá ra một sự tra tấn ngọt ngào đến nỗi cô như vỡ vụn ra. Khi cô có thể hít thở lại, khi những đốm sáng đầy màu sắc ngừng lóe lên trong đôi mắt nhắm nghiền của cô, anh hôn bụng cô và đặt đầu mình lên cái gối mềm mại êm ái ấy. “Lạ Chúa, em thật dễ dàng,” anh thì thầm.

Cô cố gắng phát ra một âm thanh ghen ghen gần như một tiếng cười. “Em đoán thế. Dầu sao cũng chỉ cho anh thôi.”

“Chỉ mình anh.” Âm điệu trầm đục của sự sở hữu đầy nam tính và vinh quang ẩn dưới những từ ngữ. “Chỉ mình anh,” cô thì thầm tán đồng. Anh đeo một cái bao cao su vào và trượt vào chỗ giữa hai đôi cô. Cô kìm nén một tiếng kêu; cô đau và sưng phồng, và anh thì rất to. Anh khẽ di chuyển tới lui cho đến khi cô chấp nhận anh dễ dàng hơn và sự khó chịu mờ đi, nhưng dần dần những cú đâm của anh nhanh hơn, mạnh hơn. Thậm chí cả khi đó cô cũng cảm nhận được anh đang kìm nén bản thân để khỏi làm đau cô. Khi anh lên đỉnh, anh lùi lại để chỉ một nửa chiều dài của anh ở trong cô, và giữ mình ở đó trong khi những cơn rung động xé toạc thân thể to lớn của anh.

Sau đó, anh trùm chiếc áo thun của anh qua đầu cô, ngay lập tức hương thơm của anh bao bọc lấy cô. Chiếc áo rộng thùng thình dài gần đến đầu gối cô – hay có lẽ nó sẽ như thế nếu anh đã không xắn nó lại nơi eo của cô. Anh ôm ấp cô trong vòng tay anh, một bàn tay to lớn đặt trên hông trần của cô để giữ cô thật sát vào anh. Anh dùng cái áo len đã cuộn lại của cô làm gối, và cô dùng anh làm gối. Ôi, điều này thật quá tuyệt vời.

“Sunny có phải là tên thật của em không, hay là tên tắt?” anh hỏi trong lúc ngái ngủ, đôi môi anh chà xát vào tóc cô.

Ngay cả trong lúc thư giãn như thế này, thỏa mãn như thế này, một sự cảnh giác nhức nhối vẫn làm cô do dự. Cô chưa bao giờ nói cho bất kì ai

biết tên thật của cô. Mất một lúc cô mới nhớ ra là chẳng có gì khác biệt ở đây và vào lúc này nữa. “Đó là một tên tắt,” cô lầm bầm. “Tên thật của em là Sonia, nhưng em chưa bao giờ dùng nó. Sonia Ophelia Gabrielle.”

“Ôi trời.” Anh hôn cô. “Sunny rất hợp với em. Vậy là em bị gán những bốn cái tên hử?”

“Ừm. Mặc dù vậy em chưa bao giờ dùng tên đệm cả. Anh thì sao? Tên đệm của anh là gì?”

“Anh không có tên đệm nào cả. Chỉ là Chance thôi.”

“Thật sao? Anh không phải đang nói dối em vì nó là một cái tên gì đó kinh khủng, như kiểu Eustace (*Eustace là một cái tên hiếm đối với đàn ông, nhưng lại là một cái họ khá thông dụng của phụ nữ và đàn ông*) đó chứ?”

“Anh nói thật đấy.”

Cô chỉnh tư thế nằm dựa vào anh thoải mái hơn. “Em cho là như thế sẽ cân bằng. Em có bốn tên, anh có hai – cùng với nhau, mỗi người chúng ta có trung bình là ba tên.”

“Đúng vậy đấy.”

Cô có thể nghe thấy nụ cười trong giọng nói của anh bây giờ. Cô thường cho anh một cái véo nho nhỏ, lén lút khiến cho anh nhảy dựng lên. Công cuộc trả đũa của anh kết thúc, một lúc lâu sau đó, và phải dùng tới một cái bao cao su khác.

Sunny chìm vào giấc ngủ với ý thức rằng giờ đây cô đang rất hạnh phúc, với Chance, hơn bất cứ lúc nào khác trong đời cô.

Chương 9

Buổi sáng hôm sau những chiếc bẫy vẫn trống rỗng. Sunny cố không thất vọng. Sau một đêm bình yên và tràn đầy đam mê như vậy, ban ngày lẽ ra cũng phải tuyệt vời như vậy mới đúng. Một bữa sáng nóng hổi, tràn trề sẽ thật là hoàn hảo.

“Anh có thể bắn thứ gì đó không?” cô hỏi khi cô nhai một nửa thanh thức ăn dinh dưỡng vô vị. “Chúng ta còn lại tám thanh nữa.” Nếu họ ăn một người một thanh một ngày, có nghĩa là họ sẽ hết thức ăn trong vòng bốn ngày.

Ba ngày nữa, Margreta sẽ gọi điện.

Sunny đẩy những suy nghĩ đó đi. Cho dù thế nào thì việc họ ra khỏi đây kịp để cho cô trả lời cuộc gọi của Margreta cũng là chuyện mà cô không thể kiểm soát được. Thức ăn là vấn đề cấp bách hơn.

Chance nheo mắt lại khi anh quét qua viền xung quanh của hẻm núi, như thể tìm kiếm một đường thoát ra. “Anh có 15 viên đạn trong súng, không có đạn nạp thêm. Anh muốn giữ chúng cho những trường hợp khẩn cấp hơn vì chẳng biết là chúng ta sẽ ở đây bao lâu. Bên cạnh đó, một viên 9mm sẽ xé tan một con thỏ thành nhiều mảnh và sẽ chẳng còn lại to hơn một con chim cho chúng ta ăn. Đây là giả sử anh có thể bắn một con chim bằng một phát súng lục.”

Cô không lo lắng về tài thiện xạ của anh. Anh có thể giỏi hơn nhiều với một khẩu súng trường, nhưng với nền tảng quân nhân của anh, anh có thể còn hơn cả giỏi với việc dùng súng lục. Cô nhìn xuống dưới bàn tay mình. “Liệu một khẩu .38 có tốt hơn không?”

“Nó không quá mạnh, nhưng với một con thú nhỏ, ừ, nó sẽ khá hơn. Không thật tuyệt, nhưng tốt hơn - nhưng điểm đáng bàn là anh chỉ có một khẩu 9mm.”

“Em có một khẩu,” cô nhẹ nhàng nói.

Anh quay phắt đầu sang. Điều gì đó nguy hiểm lóe lên trong mắt anh. „Em vừa nói cái gì cơ?“

Cô hất đầu về phía cái túi. „Em có một khẩu .38.“

Anh nhìn vào hướng ánh mắt của cô chỉ, rồi quay lại nhìn cô. Vẻ mặt anh như đá. „Em có muốn nói với anh,“ anh nói rất khoan thai, „tại sao em lại tình cờ có một khẩu súng bên mình không? Em đã ở trên một chuyến bay thương mại. Làm thế nào mà em qua được máy quét?“

Cô không thích tiết lộ tất cả những bí mật của mình, không thậm chí là với Chance. Một cuộc sống luôn chạy trốn đã khiến sự cẩn trọng ăn sâu vào xương tủy cô, và cô đã cho anh biết nhiều về bản thân mình hơn bất cứ ai khác. Hơn nữa, họ lại đang ở cùng nhau. “Em có vài chỗ chứa đặc biệt.”

“Ở đâu?” anh ngắt lời. “Anh đã thấy em bỏ mọi thứ trong túi của em ra và chẳng có cái gì – à, khốn kiếp. Có thể là keo xịt tóc, đúng không?”

Một sự khó chịu chạy dọc xương sống cô. Tại sao anh lại giận dữ? Cho dù anh là một người khắt khe với những luật lệ và qui tắc, điều mà cô vẫn

ngghi ngờ, anh sẽ vui vẻ vì họ có thêm vũ khí, bất kể là họ có nó bằng cách nào. Cô ưỡn thẳng hai vai. “Và máy sấy tóc.”

Anh đứng trước cô như là một thiên thần báo oán, cầm anh cứng lại. “Em mang theo vũ khí trái phép trên máy bay bao lâu rồi?”

“Tất cả những lần em bay,” cô lạnh lùng nói, đứng dậy. Cô sẽ bị kết tội nếu cô để anh áp đảo cô như thể cô là một đứa trẻ cứng đầu. Anh vẫn áp đảo cô, chỉ là không nhiều. “Lần đầu tiên là khi em 16 tuổi.”

Cô bước về phía cái túi và bỏ những đồ thích hợp ra. Chance nghiêng người xuống và giật cái hộp keo xịt khỏi tay cô. Anh tháo hộp ra và kiểm tra vòi xịt, rồi để nó ra xa khỏi mình và ấn vào. Một lớp sương mù nhẹ bắn ra.

“Nó thực sự là keo xịt tóc,” cô nói. “Chỉ là không còn nhiều.” Cô cầm cái hộp và khéo léo vặn phía dưới ra. Một cái nòng súng ngắn trượt ra khỏi cái hộp vào tay cô. Đặt nó sang một bên, cô nhấc cái máy sấy tóc lên và tháo từng phần ra cũng với một cú xoay khéo léo, kiểm thêm những phần còn lại của khẩu súng. Cô lắp chúng với sự dễ dàng của một người đã làm việc này quá nhiều đến nỗi cô có thể lắp nó trong giấc ngủ, rồi lắp đạn vào ổ, đóng tách nó vào vị trí, quay ngược khẩu súng và đưa chuôi súng cho anh.

Anh cầm nó, bàn tay to lớn của anh hầu như nuốt trọn cái vũ khí nhỏ xíu. “Em làm cái *quái quỷ* gì với cái khẩu súng này?” Anh hỏi.

“Cũng như anh thôi, em đoán thế.” Cô bước ra xa khỏi anh và bỏ qua cái vẻ choáng váng lướt qua trên mặt anh. Quay lưng về phía anh cô nói, “Em mang nó để tự vệ. Tại sao anh lại mang súng?”

“Anh lái thuê máy bay cho rất nhiều người khác nhau, mà phần lớn là những người anh không biết. Đôi khi anh bay tới những khu vực bị cách ly. Và súng của anh được đăng kí.” Anh ném những lời đó vào cô như ném những tảng đá. “Thế còn của em?”

“Không,” cô nói, không muốn nói dối. “Nhưng em là một phụ nữ đơn độc đi lại một mình, mang theo những gói đồ có giá trị đủ để một người vận chuyển được thuê để đi giao chúng. Những người mà em đưa hàng đến cho họ là những người lạ mặt. Hãy nghĩ về chuyện đó. Em sẽ là một đứa ngốc

nếu em không mang theo thứ gì đó để phòng vệ.” Đó là sự thật, ở một chừng mực nào đó.

“Nếu lý do mang nó của em là hợp pháp, vậy thì tại sao em không có giấy phép?”

Cô cảm thấy như thể cô bị chắt vắn, và cô không thích điều này. Người tình dịu dàng, đùa cợt ban đêm đã biến mất, và thay vào đó là một người nói chuyện như là một công tố viên.

Cô không bao giờ làm đơn xin giấy phép để mang một khẩu súng kín đáo bởi vì cô không muốn bất kì những cuộc kiểm tra nhân thân nào trong hệ thống dữ liệu quốc gia, không muốn mang mình ra làm sự chú ý cho bất kì ai trong bộ máy chính quyền.

“Em có những lý do riêng,” cô đáp trả, giữ giọng của mình rất thận trọng.

“Và em không định nói cho anh biết những lý do đó là gì, đúng không?” Anh ném vào cô một cái nhìn hầu như đặc mùi axit sulfuric trong sự giận dữ và hùng dũng đi về phía những cái bẫy. Sự hùng dũng của anh, giống như mọi việc khác anh làm, hoàn toàn duyên dáng - và hoàn toàn yên lặng.”

“Thoát nợ, ngài Sunshine,” cô nói vào sau lưng anh. Đó là một cú đánh trả có vẻ trẻ con, nhưng cô cảm thấy khá hơn sau đó. Đôi khi một chút trẻ con lại là thứ cần để giải tỏa.

Chẳng có gì khá hơn để làm, cô bước về phía ngược lại, hướng tới cái máy bay, để lấy thêm cành cây và củi cho đồng lửa quan trọng. Nếu anh cố giữ khẩu súng của cô khi họ thoát ra khỏi đây - và họ sẽ ra khỏi đây, cô phải tiếp tục giữ hy vọng - thì sẽ xảy ra chiến tranh.

* * * * *

Chance kiểm tra lại khẩu súng trong tay. Nó không giống như bất cứ cái nào mà anh đã nhìn thấy trước đó vì một lý do đơn giản là nó không phải được làm ở bất cứ công xưởng nào. Một người làm súng, một người có tay nghề, đã làm làm thứ vũ khí này. Nó không có số hiệu, không tên, không có dấu hiệu xuất xứ hay thời gian sản xuất. Nó hoàn toàn không thể phát hiện được gì.

Anh không thể nghĩ được một lý do hợp lý nào để Sunny có nó, nhưng anh có thể nghĩ ra vài lý do tệ hại.

Sau ngày hôm qua, anh đã phần nào bị thuyết phục rằng cô vô tội, rằng cô không thể dính dáng đến cha cô. Anh thật ngu ngốc, nhưng anh đã đặt ngang hàng sự trinh tiết với danh dự. Chỉ bởi vì một người phụ nữ không ngủ lang chạ không có nghĩa cô ta là một người công dân tốt, thẳng thắn. Tất cả điều đó nghĩa là vì lý do nào đó, cô ta đã không có quan hệ tình dục.

Anh hiểu điều đó hơn. Anh đã quen thuộc với sự đen tối trong linh hồn con người hơn là sự tốt đẹp của nó, bởi vì anh phải lựa chọn sống trong cống rãnh. Chết tiệt, anh xuất thân từ cống rãnh, anh nên coi đó là nhà, và phần lớn thời gian anh đã như vậy. Sự đen tối của linh hồn chính anh luôn ở đây, ẩn giấu trong những lớp sâu hơn, và anh luôn luôn nhận ra nó. Anh thường làm theo cách của mình trong cái thế giới nguy hiểm mà anh đã chọn, đẽo gọt nó thành một thứ vũ khí được sử dụng để bảo vệ đất nước của anh và, đặc biệt, gia đình anh. Và trong những thời kì đặc biệt với quỷ dữ, với xấu xa lẫn lộn con người có thể đặt sự trừng phạt lên kẻ khác, anh nên biết rằng mái tóc vàng óng đó và đôi mắt sáng lấp lánh đó không nhất thiết là thuộc về một thiên thần. Shakespeare đã vô cùng đúng đắn khi ông cảnh báo thế giới trước những kẻ tội phạm tươi cười.

Đó chỉ là - *qui tha ma bắt nó đi*, Sunny gây ảnh hưởng bất lợi tới anh. Cô ta đã qua được những sự phòng thủ mà anh thề là không thể lay chuyển được, và cô ta đã làm việc đó thật dễ dàng họ đáng ra cũng không nên ở đây chút nào. Anh muốn cô ta, và vì thế anh đã hầu như thuyết phục mình là cô ta vô tội.

Hầu như. Có quá nhiều điều về cô ta mà không thể liệt kê thêm, và lúc này là một khẩu súng không bị phát hiện mà cô ta mang trái phép lên máy bay, cất giấu trong những chỗ chứa đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả. Những máy quét của sân bay sẽ hiện lên kim loại, nhưng nếu một người bảo vệ nghi ngờ đủ để kiểm tra, anh ta hay cô ta sẽ chỉ tìm những thứ đồ tạo kiểu bình thường của phụ nữ. Keo xịt tóc có thể thực sự xịt ra được, và anh cũng không nghi ngờ về cái máy sấy tóc.

Nếu như Sunny có thể mang một khẩu súng lên máy bay, vậy thì những kẻ khác cũng có thể. Anh lạnh người với ý nghĩ bao nhiêu vũ khí được vận chuyển bằng máy bay vào bất kì thời điểm nào. An ninh sân bay không phải

là công việc của anh, nhưng khốn khiếp nếu anh không đá vào vài cái mông vì chuyện này.

Anh dẹp sự tức giận sang một bên để anh có thể tập trung vào công việc được giao. Anh hi vọng anh đã không thổi bay nó vì mất kiểm chế với cô ta, nhưng sự vỡ mộng của anh quá sâu để anh có thể dẫn lại. Sự đam mê của buổi đêm mà họ đã ở cùng nhau có ý nghĩa hơn nhiều cuộc tranh cãi đầu tiên của họ. Sự thiếu kinh nghiệm của cô ta với đàn ông đã chống lại cô ta; cô sẽ dễ dàng bị lôi kéo, nơi mà một người dày dặn kinh nghiệm của những cuộc chiến tranh trên đệm sẽ phải cẩn thận và kém nhiệt tình hơn với việc làm tình của họ. Anh vẫn nắm tất cả những lá bài chiến thắng, anh sẽ sớm dùng chúng.

Anh bước tới một điểm đặc biệt trong hẻm núi và xác định vị trí của anh để cho anh ở chỗ tối nhất của bóng râm buổi sáng. Sunny không thể tóm được anh bất thành linh ở đây, và anh có một tầm nhìn rõ ràng đến một tảng đá xác định trên mép của hẻm núi. Anh lấy cái đèn laser ra khỏi túi, một cái ống bút chì mỏng dài khoảng 2 inch, khi ấn vào nó phát ra một luồng ánh sáng sáng bất thường.

Anh hướng nó vào tảng đá trên mép và bắt đầu ấn, gửi những gạch ánh sáng theo mã hiệu mà anh và Zane đã thống nhất từ lúc bắt đầu của kế hoạch. Hàng ngày anh phát tín hiệu cho Zane, để anh ấy biết mọi chuyện đều ổn thỏa và cũng để họ chưa nên được cứu lúc này.

Có một tia trả lời, tin nhắn đã được nhận. Bất kể là anh nhìn tảng đá đó kỹ lưỡng như thế nào, anh cũng chưa bao giờ thấy bất kỳ sự chuyển động nào, mặc dù anh biết Zane sẽ ngay lập tức thu mình lại. Bản thân anh đã cực kỳ giỏi trong việc di chuyển quanh quần mà không bị phát hiện, nhưng Zane thậm chí là còn bất thường so với một SEAL. Chẳng có ai khác trên trái đất mà Chance thà có ở bên cạnh trong một trận đánh ngoài Zane.

Nhiệm vụ hoàn tất, Chance tìm chỗ núp nào đó mà anh có thể trông thấy dòng nước. Vì những cái bẫy đã không kiếm được gì đêm qua, anh thực sự cần phải bắn thứ gì đó cho bữa tối. Anh sẵn sàng nhin đói để đạt được mục đích của mình - nhưng chỉ là nếu anh phải làm vậy. Nếu một con thỏ con chìa mặt ra, nó sẽ toi đời.

*****

Khi Sunny bước đi trong lòng hẻm núi, nhặt những thanh củi mà cô có thể tìm thấy, cô nhìn kỹ những bức tường đá, tìm kiếm một vết nứt có thể là tín hiệu giải thoát, một dấu vết của loài thú, bất cứ thứ gì có thể chỉ ra con đường tới sự giải thoát. Nếu họ tốt nhất là có thiết bị leo núi nào đó, cô buồn bã nghĩ. Một sợi dây thừng, những cái chèn, bất cứ thứ gì. Cô đã cố gắng lường trước bất kì cái gì có thể cần đến khi cô sắp xếp chiếc túi của mình, nhưng việc bị nhốt trong một hẻm núi như cái hộp bằng cách này hay cách khác đã không nảy ra trong đầu cô.

Điều quan trọng nhất là những bức tường dựng đứng. Thậm chí khi chúng có nghiêng một chút, thì góc độ cũng không nhiều hơn 90 độ là bao. Sự ăn mòn của gió và mưa, hàng triệu năm qua, đã cắt những đường rãnh trên đá trông giống như là những gợn sóng trên mặt nước. Dấu hiệu duy nhất mà hẻm núi không thay đổi được là thỉnh thoảng có một đồng đá vụn chỗ những tảng đá nhỏ bị vỡ ra và rơi xuống.

Cô đã bước qua một vài đồng đá nhỏ trước khi ánh sáng tiếp tục.

Một sự khấy động mong manh của hi vọng khiến dạ dày cô thắt lại khi cô khám phá ra một chõng đá rải rác. Nó trông như thể một một tảng đá lớn bị rơi xuống khỏi mép và bị vỡ do va chạm. Cô nhặt một viên đá cỡ nắm tay và chà xát ngón tay cái lên bề mặt, thấy nó sạn sạn, bề mặt giống như giấy nhám. Sa thạch, cô nghĩ. Nó có một màu hồng đáng yêu. Nó cũng mềm nữa.

Để chắc chắn, cô đập mạnh viên đá đó xuống một viên to hơn, và nó vỡ thành nhiều mảnh.

Phía này không ổn; nó quá dốc. Cô bước dọc theo bức tường, tìm kiếm trên viên và cố gắng tìm ra một chỗ mà bức tường nghiêng dù chỉ là một chút. Đó là tất cả những gì mà cô yêu cầu, chỉ là một chút nghiêng, đủ để góc nghiêng không quá kinh khủng.

Đây. Một trong những góc ngoặt ngược lại, và khi cô tìm đường qua những tảng đá và bụi cây để điều tra, cô nhìn thấy cơ hội mà cô đang tìm kiếm. Cô xoa bàn tay lên đá, đặc chí với bề ngoài giấy nhám dưới lòng bàn tay cô. Có thể, chỉ là có thể...

Cô chạy về chỗ cắm trại và lôi cái máy làm tóc xoắn ra khỏi túi. Chance đã không hỏi, nhưng súng không phải là thứ vũ khí duy nhất mà cô mang

theo. Nhanh chóng cô vặn cái vỏ sắt khỏi tay cầm và bỏ con dao từ bên trong ra. Đó là một lưỡi dao mảnh, làm để cắt hơn là chém, nhưng sắc và hầu như rất bền.

Ý tưởng của cô ở đâu đó giữa việc thử một cách không chắc chắn và chỉ than khóc một cách điên rồ, nhưng nó chỉ là một ý tưởng mà cô có, nó thậm chí còn xa vời với việc có thể. Ít nhất cô sẽ làm *một cái gì đó* hơn là chỉ chờ đợi quanh quẩn một cuộc giải cứu mà có thể sẽ không bao giờ xảy ra.

Cô cần găng tay để bảo vệ đôi tay mình, nhưng cô không có cái nào cả. Vội vàng cô mở cái cái hộp cấp cứu-khẩn cấp và lấy ra một cuộn băng gạc. Cô quấn băng quanh lòng bàn tay và đan quanh những ngón tay, rồi buộc lỏng chỗ cuối. Kết quả trông thật thô thiển nhưng có thể làm việc, cô nghĩ. Cô đã nhìn thấy găng tay mà những người leo núi đá mang, với những ngón tay là ngón cái của họ được để tự do, cái thứ đồ tạm thời tương tự cũng sẽ hoạt động như thế. Mặc dù vậy cô có thể bị bỏng rộp ở tay, nhưng đó là một cái giá quá nhỏ phải trả nếu họ có thể ra khỏi đây.

Dao ở trong tay, cô bước lại điểm cô đã chọn để công phá và cố gắng kiểm tra cách tốt nhất để thực hiện nó. Cô cần một viên đá khác, cô nhận ra, một viên mà không quá mềm. Bất cứ thứ gì bị vỡ vụn sẽ trở nên vô dụng. Cô lùng sục xung quanh và cuối cùng cũng tìm thấy một cục đá bị rỗ, màu nâu xám khoảng bằng quả bưởi, và đủ nặng để làm được việc đó.

Găm đầu nhọn của con dao vào phần đá mềm của bức tường, cô kẹp chặt viên đá nên tay phải và nện nó vào vào con dao, đóng lưỡi dao vào sâu hơn. Cô gạt lưỡi dao ra, di chuyển nó một chút sang bên phải và lại nện vào nó. Lần tiếp theo cô chọc con dao nghiêng sang góc phải so với cái lỗ ban đầu, và gõ xuống. Một mảng sa thạch vỡ ra, để lại một cái lỗ nhỏ trên tảng đá.

“Việc này có thể tiến triển,” Sunny nói to, và để tâm vào công việc. Cô để bản thân nghĩ xem sẽ mất bao lâu để đục những cái búa tay trên đá suốt chặng đường lên tới đỉnh, hoặc nếu nó thậm chí có thể. Cô sẽ thử làm mọi thứ để cô có thể ra khỏi cái hẻm núi này; đó là vì Margreta, và vì bản thân cô.

Khoảng 2 tiếng sau, tiếng phát súng nổ giòn, sắc vang lại qua hẻm núi, khiến cô giật mình đến nỗi cô gần như bị ngã. Cô bám lấy tảng đá, má cô ấn vào bề mặt xù xì. Tim cô đập thành thịch vì nguy cơ bị ngã trong gang tấc.

Cô không ở trên cao lắm, chỉ khoảng 10 feet, nhưng nền hẻm núi lởm chởm đầy đá, và bất cứ cú ngã nào chắc chắn cũng sẽ để lại nhiều vết thương.

Cô lau mồ hôi trên mặt. Nhiệt độ tăng lên từng phút, và đá trở nên ngày càng nóng hơn. Đứng với hai chân cô chêm trong những cái lỗ mà cô đã nện trên đá, cô phải nghiêng người vào phía trong dựa vào đá để chống đỡ, bởi vì cô phải để hai tay tự do để nắm dao và đá. Cô không thể gần như làm việc có hiệu quả lúc này, hoặc là sự va chạm mạnh khiến cô gai người từ độ cao.

Thở hổn hển, cô nghiêng đầu và vung vẩy viên đá một cách mò mẫm. Bởi vì cô phải tự ấn mình vào vách đá để giữ thăng bằng, cô không thể nhìn thấy đích. Đôi khi cô đập trúng mục tiêu và con dao cắm sâu vào đá; đôi khi cô đập trúng tay mình. Phải có cách tốt hơn để làm điều này, nhưng cô không thể nghĩ ra nó. Cô là một chuyên gia trong việc làm việc với thứ mà cô có; cô cũng có thể làm điều đó lần này. Tất cả những gì cô phải làm là cẩn thận và kiên nhẫn.

“Mình có thể làm được,” cô thì thầm.

Chance mang con thỏ đã được lột da và rửa sạch quay lại chỗ cắm trại. Anh cũng thấy một cây xương rồng hình quả lê có gai và cắt hai nhánh, bị đâm vài lần khi anh bỏ những cái gai. Lê có gai vừa có thể ăn được lại có chất dinh dưỡng; nó thường được rán lên, nhưng anh nghĩ nướng thì cũng vậy.

Tâm trạng của anh trùng xuống. Phải rồi, vì cô đã tiếp nhận anh. Anh đã không phá bỏ kế hoạch; mọi thứ vẫn đang vào guồng. Tất cả những gì anh phải làm là nhớ để không trở nên ngu ngốc bởi cái khuôn mặt chao ôi-quá-quyến-rũ mà cô đã trình ra cho cả thế giới, và kế hoạch sẽ tiến triển như anh đã trông đợi. Có lẽ anh không thể khiến cô yêu anh, nhưng anh có thể khiến cô nghĩ là cô có yêu, và đó là tất cả những gì anh cần. Một chút sự thật, một chút thông tin, và anh đang tiến hành công việc thuận lợi.

Anh bước xuống dưới tảng đá nhô ra, khoan khoái vì sự dễ chịu do bóng râm mang lại, và bỏ kính râm ra. Sunny không có ở đây. Anh quay xung quanh và xem xét những cái anh có thể nhìn thấy ở hẻm núi nhưng không thể thấy dấu vết của cô. Cái áo phông xanh và cái quần jean màu be của cô chính xác không hề nổi bật trên trên địa hình, anh nghĩ và đột nhiên nhận ra

quần áo của cô có tác dụng che chắn như thế nào. Có phải cô đã chọn chúng cho mục đích chính xác đó không? Cô chắc hẳn phải vậy, mọi thứ cô mang trong cái túi đó ăn khớp với việc sống sót, vì thế tại sao quần áo của cô lại có chút khác biệt cơ chứ?

“Sunny!” anh gọi. Giọng anh vọng lại, rồi tắt hẳn. Anh lắng nghe, nhưng không có câu trả lời.

Khốn khiếp, cô ta ở đâu vậy?

Lửa đã tắt ngóm, điều đó có nghĩa là cô đã không để ý đến nó một khoảng khá lâu. Anh cúi người xuống và thêm vào ít củi, rồi xiên con thỏ và để nó trên cái xiên, mục đích để nó tránh xa lũ côn trùng hơn là bất kì thứ gì khác. Lửa quá nhỏ để làm nó chín, nhưng khói hun qua thịt sẽ mang lại cho nó một mùi vị thơm ngon. Anh quấn cái nhánh lê có gai vào trong khăn tay và bước lại dưới chỗ nhô ra để giữ nó khỏi ánh mặt trời cho đến khi anh sẵn sàng để nấu chúng.

Thứ đầu tiên anh nhìn thấy là cái hộp cấp cứu khẩn cấp bị mở.

Sự cảnh báo đâm vào ruột gan anh. Giấy gói bị giật toạc ra khỏi cuộn gạch, băng giấy nằm trên nắp cái hộp, và nó cũng đã được dùng, bởi vì đoạn cuối còn lại nhiều hơn là bị dính lại trên cuộn.

Một chi tiết khác cũng đập vào mắt anh. Cái máy uốn tóc cũng đã bị tách đôi ra; hai nửa của nó nằm trên cát.

Anh hẳn học chữ thề. Mẹ kiếp, anh đáng lẽ phải nhớ ra cái máy uốn tóc và không nghĩ khẩu súng là vũ khí duy nhất mà cô ta có. Cô ta không thể giấu một khẩu súng khác trong cái máy uốn tóc, nhưng một con dao thì vừa vặn.

Anh không nhìn thấy chút máu nào, nhưng cô ta bằng cách nào đó phải bị thương. Cô ta ở cái chỗ chết tiệt nào vậy?

“Sunny!” Anh gào lên khi anh bước trở lại dưới mặt trời. Chỉ có sự im lặng đáp lại anh.

Anh nghiên cứu dưới mặt đất. Dấu chân cô ta ở khắp mọi nơi, tất nhiên rồi, nhưng anh nhìn thấy chỗ mà cô ta phải bước tới cái túi của cô, có lẽ là để lấy cái hộp cấp cứu khẩn cấp; rồi những dấu chân dẫn trở lại hẻm núi. Cô ta đã hướng tới cái máy bay.

Anh đã không nhận ra việc mình chạm tay vào khẩu súng. Anh đã quá quen với nó đến nỗi anh không chú ý tới sức nặng của nó trên tay anh khi anh theo những dấu vết của cô ta, mọi thứ trong sự chú tâm của anh là để tìm ra cô ta.

Nếu không phải nhờ những dấu vết, anh sẽ lạc mất cô. Cô ta hầu như ở rất xa phía cuối hẻm núi, qua chỗ máy bay nằm nung nóng dưới ánh mặt trời. Những bức tường đá bị đục bởi hàng trăm vết cắt, và cô ta đang bị nhét vào một trong số chúng, bám vào đá khoảng 12 feet so với mặt đất.

Sự ngạc nhiên, lo lắng, nhẹ nhõm và tức giận tất cả cuộn lẫn nhau trong ruột gan anh. Trong sự tức giận không nói lên lời anh quan sát cô ngửa đầu lên và đâm một cái lưỡi dao trông sắc nhọn vào đá mềm, rồi tiếp tục giữ mặt cô ấn lại vào vách đá nóng bỏng, dùng một viên đá khác để cố đập con dao sâu hơn. Cô đập vào tay thay vì con dao, và tiếng kêu đau đớn mà cô phát ra khiến lông mày anh nhướn lên.

Những dải băng gạc được cuốn quanh tay cô. Anh không biết liệu cô đã quấn chúng quanh tay bởi vì cô bị đau, hay là băng gạc có tác dụng để giữ hai bàn tay cô khỏi đau. Tất cả những gì anh biết là nếu cô ngã cô chắc chắn sẽ khiến mình bị thương trên những tảng đá, và anh thực sự, *thực sự* muốn phát vào mông cô.

Anh liên tục kiểm chế sự thôi thúc để la hét với cô. Điều cuối cùng anh muốn là làm cô bị giật mình ở cái độ cao mong manh đó. Thay vì thế anh nhét khẩu súng vào cặp quần chỗ thắt lưng và bước qua cho đến khi anh đứng dưới cô, vì thế anh có thể tóm được cô nếu cô ngã.

Anh buộc mình nói chuyện một cách bình tĩnh. “Sunny, anh đang ở ngay dưới em. Em có thể xuống không?”

Cô dừng lại với tay phải kéo lùi lại để giáng cú đập khác với viên đá. Cô không nhìn xuống anh. “Có lẽ,” cô nói. “Nó sẽ phải dễ dàng hơn là leo lên đây.”

Anh rõ ràng đã chắc chắn được việc mà cô đang làm, nhưng sự quan trọng tuyệt đối của công việc này, khả năng về thể chất của nó, làm anh choáng váng. Anh hỏi chỉ để khẳng định lại, “Em đang làm gì thế?”

“Em đang đục những chỗ búa tay trên đá, để chúng ta có thể leo ra khỏi đây.”

Cô nói một cách không lay chuyển, như thể cô cũng nhận ra tỉ lệ thành công.

Tay anh siết chặt thành năm đấm khi anh lấy lại bình tĩnh. Anh nhìn xuống bức tường cao ngất phía dưới, rồi nhìn sự kéo dài mở rộng phía trên cô. Mười hai feet cô đã trèo được chỉ vào khoảng một phần mười của khoảng cách cần thiết - và nó là phần mười dễ dàng nhất.

Anh đặt tay lên tảng đá và hầu như giật mạnh lại với sự bức xạ nhiệt từ nó. Một sự lo lắng mới giày vò anh. Anh không gào thét với cô theo cái cách mà anh muốn rằng đó là một ý tưởng ngu ngốc nhất mà anh từng nghe. Thay vì đó, anh nói, “Cứng à, đá quá nóng. Xuống đi trước khi em bị thiêu.”

Cô cười lớn, nhưng không có sự hài hước thường có. “Quá muộn rồi.”

Quý tha cái sự phình phờ đi. “Ném con dao xuống và ra khỏi cái vách đá quái quỷ này đi,” anh quát tháo bằng cách đột ngột ra lệnh.

Với sự ngạc nhiên của anh, cô ném con dao xuống, sau đó là hòn đá mà cô cầm trong tay phải, ném cả hai thứ xuống phía mà chúng sẽ không đáp xuống cạnh anh. Mọi cơ bắp trên cơ thể cô bị kéo căng ra với sự căng thẳng khi cô với tới những cái búa tay mà cô đã đục và bắt đầu việc leo xuống, cảm giác những ngón chân cô tới những lỗ đục. Anh đứng ngay ở bên dưới cô, chìa tay lên cho cô trong trường hợp cô bị ngã. Cơ bắp trên cánh tay mảnh khảnh của cô cuộn lại, và anh nhận thấy một lần nữa cô mạnh như thế nào. Một người không có được cái sức mạnh đó với việc tập chạy lâu-lâu-một-lần hoặc thỉnh thoảng mới tập thể dục. Phải mất thời gian và công sức vào đó; anh biết, bởi vì anh cũng luôn phải giữ tình trạng thể lực ở đỉnh cao. Cô phải mất tối thiểu là một giờ, có thể là hai mỗi ngày để tập luyện. Từ những điều anh biết, trong khi anh kiểm tra những cái bẫy cô đã bắt đầu chống đỡ.

Tất cả sự đốt cháy ruột-gan-bên-trong do tức giận của anh đã bị sự lo lắng của anh gạt sang một bên khi anh quan sát từng inch mà cô leo xuống bề mặt của đá. Cô cẩn thận và mất thời gian, bất chấp sự thực là anh biết đá đang thiêu đốt những ngón tay của cô. Anh không nói nữa, không muốn làm cô phân tâm, anh chỉ chờ đợi, không quá kiên nhẫn, vì cô đang tiến gần với tâm với của anh.

Khi cô đã tới, anh tóm hai chân cô và dẫn nó xuống hốc tiếp theo. “Cám ơn,” cô thở hển hển, và bước chân khác xuống.

Thế là đủ. Anh tóm quanh đầu gối của cô, và kéo cô ra khỏi đá. Cô thét lên, chống chọi để giữ thăng bằng, nhưng lúc này anh đang có cô trong vòng kìm kẹp của mình anh sẽ không để cô đi. Trước khi cô có thể thở, anh quay cô lại và ấn mặt cô xuống qua vai anh.

“Này!” Sự phản đối đầy căm phẫn bị bóp nghẹt lại sau lưng anh.

“Trật tự đi,” anh nói giữa hai hàm răng khi anh cúi xuống để nhặt con dao của cô, rồi bắt đầu lên đường về chỗ cắm trại. “Em đã làm anh chết khiếp.”

“Tốt. Dù sao anh đã có quá nhiều việc chết khiếp ở anh.” Cô bám lấy anh quanh eo để giữ vững mình. Anh chỉ hi vọng cô không lôi khẩu súng ra khỏi thắt lưng của anh và bắn anh, vì nó quá gần để tóm lấy.

“Mẹ kiếp, em đừng có dám đùa với chuyện đó!” Phần mộng nhô ra của cô quá gần với tay anh. Sự quyến rũ giày vò anh. Lúc này anh hạ cô xuống, anh đang lung lay, và anh muốn sự đền đáp nào đó cho việc phải chịu đựng mối lo âu đó. Anh đặt tay lên mộng cô và thích thú một vài khoảnh khắc tưởng tượng mà quần jean của cô bị kéo xuống đầu gối và cô cong người trong lòng anh.

Anh nhận ra là anh đang vuốt ve lòng bàn tay mình lên những đường cong của mộng cô và từ bỏ một cách hối tiếc sự tưởng tượng của mình. Một vài thứ sẽ không xảy ra. Sau khi anh chăm sóc tay cô và bực mình với cô vì đã kiếm một việc nguy hiểm như vậy, anh định hoàn toàn dẹp bỏ sự hoảng sợ và tức giận với một hoặc hai giờ trên chăn với cô.

Làm thế nào mà anh vẫn muốn cô nhiều đến thế? Đó không phải là một phần của công việc; anh có thể sống với nó, nếu nó phải như vậy. Đó là sự ám ảnh, sâu kín và sôi nổi và xoắn-ruột-gan. Anh đã cố đặt một vẻ tươi sáng lên nó, vì lợi ích của cô, nhưng nếu cô có nhiều kinh nghiệm hơn, cô sẽ biết một người đàn ông không làm tình với một phụ nữ năm lần trong đêm chỉ bởi vì cô ta ở đó. Với sự ước lượng này, ba tá bao cao su đó không thể tồn tại thậm chí là một tuần.

Anh đã sử dụng sáu cái, và có thể mất hơn hai hoặc ba cái để làm dịu mình xuống sau sự hoảng sợ mà cô đã mang lại cho anh.

Sự thật khắc nghiệt của nó là, một người đàn ông không làm tình với một phụ nữ thường xuyên như thế trừ phi là anh ta muốn khắc sâu hình ảnh của mình vào cô ta.

Điều đó sẽ không tiến triển. Không thể tiến triển. Anh đã phải kiềm chế mình, tiếp tục tập trung vào công việc.

Anh nghe thấy tiếng khụt khịt của cô khi họ gần đến chỗ cắm trại. “Em có *điên* không?” anh hoài nghi hỏi.

Cô lại khụt khịt. “Đừng có ngốc nghếch thế. Mùi gì thế nhỉ?” Cô hít thật sâu. “Như là mùi... thức ăn.”

Mặc kệ bản thân, một nụ cười giễu cợt trên khóe môi anh. “Anh đã bắn một con thỏ.”

Có một sự va đập nhẹ trên vai anh khi cô xoay quanh để cô có thể nhìn thấy ngọn lửa. Tiếng kêu vui mừng của cô hầu như đâm thủng màng nhĩ anh, và nụ cười của anh tăng thêm. Anh không thể bắt mình khỏi sự thích thú đối với cô, anh chưa bao giờ gặp ai trước đó lại mang niềm vui thích như vậy vào cuộc sống, ai đó sống quá sôi nổi. Làm sao cô có thể trở thành một phần tử của cái hệ thống mà dựa trên sự hiểu biết của anh là hiến dâng mình cho việc tước đi sự sống.

Anh đặt phịch cô xuống mặt đất dưới chỗ đá nhô ra và ngồi xổm bên cạnh cô, cầm lấy cả hai tay cô trong tay anh và lật nó lên để xem xét. Anh hoàn toàn kiểm soát được một sự rụt tay lại. Những ngón tay của cô không chỉ bị cháy sém bởi đá nóng, chúng còn bị cắt trầy da và chảy máu.

Sự điên tiết lại xuất hiện trong anh, một ánh lửa của sự giận dữ vì nhìn thấy những thương tổn mà cô đã tự gây ra cho mình. Anh đứng dậy. “Tất cả thật ngu ngốc, đồ đàn độn...! Em đã nghĩ cái quái quỷ gì vậy? Em đã không nghĩ được cái gì cả, từ những cảnh đó! Mẹ kiếp, Sunny, em đã liều lĩnh cả cuộc sống của em để ném vào cái màn trình diễn ngu ngốc đó-“

“Nó không ngu ngốc,” cô kêu lên, đứng bật dậy để đối mặt với anh, đôi mắt sáng bừng của cô nheo lại. Cô siết chặt hai bàn tay chảy máu của mình thành nắm đấm. “Em biết là mạo hiểm. Em cũng biết nó là cơ hội duy nhất của em để thoát khỏi cái hẻm núi chết tiệt này trước khi quá trễ.”

“Quá trễ để làm gì?” Anh quát lại. “Em có một cái hẹn vào cuối tuần nay hay chuyện gì?” Những lời nói nặng nề với sự mỉa mai.

“Phải! Thật đáng ngạc nhiên là em có!” Thở mạnh, cô nhìn chăm chăm vào anh. “Chị gái em sẽ gọi điện.”

Chương 10

Một người chị gái? Chance nhìn chăm chăm vào cô. Cuộc điều tra của anh đã không tìm ra bất kì thông tin nào về chị gái của cô. Gia đình Miller không có bất kì đứa con riêng nào, và anh chỉ tìm thấy đơn nhận con nuôi của một mình Sunny. Trí óc anh chạy đua. “Em đã nói em không còn người thân nào.” Cô nhìn anh lạnh lùng. “Ồ, em có một chị gái.” Phải, đúng như vậy.

“Em mạo hiểm cuộc sống của em chỉ vì một cú điện thoại?” Rút cuộc thì đúng là có một hoạt động khủng bố nào đó đã được lên kế hoạch, anh nghĩ với một cảm xúc lạnh lẽo trong dạ dày. Đó là lý do tại sao cô ta mang cái lều đi loanh quanh. Anh không biết làm thế nào mà một cái lều lại có trong kế hoạch, nhưng rõ ràng là cô ta đã định biến khỏi tầm nhìn.

“Em sẽ mạo hiểm vì cuộc điện thoại này.” Cô quay đi, mọi đường nét trên cơ thể cô đều căng thẳng. “Em phải cố. Margreta sẽ gọi vào điện thoại di động của em mỗi tuần vào cùng một thời điểm. Đó là cách để chúng em biết người kia vẫn còn sống.” Cô quay lại với anh và hét lên, “Nếu em không trả lời cú gọi đó, chị ấy sẽ nghĩ em đã chết!”

Chà. Một lần nữa, những mảnh ghép hình của Sunny lại bị xáo trộn. Margreta? Đó có phải là một mật mã không? Anh kiểm tra trong trí não mình vốn hoạt động rất tích cực, nhưng không thể tìm thấy bất kì cái gì hay bất kì ai tên là Margreta. Sunny quá giỏi thuyết phục...

“Tại sao cô ấy lại nghĩ em đã chết?” anh hỏi. “Có thể em chỉ là đang ở một nơi không có sóng – như ở đây chẳng hạn. Cô ấy là loại người gì, là loại điên độn à?”

“Em phải đảm bảo là em luôn ở nơi nào có sóng. Và, không, chị ấy không phải *người điên độn!*” Cô ném từ đó trả lại anh như những viên đạn, miệng cô cong lên giận dữ vì anh, vì tình huống này, vì sự bất lực của chính cô. “Vấn đề của chị ấy cũng giống như vấn đề của chính em – chúng em là con gái của cha em!”

Nhịp đập của anh nẩy lên. Đây rồi, nó đã bật ra rồi, chỉ đơn giản như thế thôi. Anh đã không cần đến sự quyến rũ; sự tức giận đã làm tốt công việc.

“Cha của em?” anh thận trọng hỏi.

Những giọt nước mắt long lanh trong mắt cô, chảy tràn xuống hai má cô. Cô vuốt chúng đi với một cử chỉ bực tức. “Cha của bọn em,” cô nói cay đắng. “Bọn em đã chạy trốn khỏi ông ta suốt cả cuộc đời mình.”

Những mảnh ghép của bộ ghép hình này lên lộn xộn một lần nữa, như thể một nắm đấm vừa giáng xuống và khiến chúng bị chấn động mạnh. Từ từ thôi, anh cảnh báo bản thân. Đừng tỏ ra quá quan tâm. Tìm xem chính xác cô ta muốn nói gì; cô ta có thể đang nói đến ảnh hưởng của hẳn ta. “Ý em là gì, khi nói chạy trốn?”

“Ý em là chạy trốn. Ẩn mình.” Cô gạt đi thêm nhiều giọt nước mắt nữa. “Cha yêu dấu là một tên khủng bố. Ông ta sẽ giết bọn em nếu có lúc nào đó tìm được chúng em.”

Chance khẽ rửa sạch hai bàn tay cô với lọ cồn trong bộ cấp cứu, làm dịu những chỗ da đỏ lừ bằng thuốc bông và những chỗ bị trầy xước bằng kem chống nhiễm trùng. Những cái gạc cô đã quấn quanh bàn tay cô chỉ bảo vệ được lòng bàn tay, nhưng những ngón tay cô thật kinh khủng. Sunny cảm thấy một chút bối rối. Phút trước họ vừa hét vào mặt nhau, phút sau cô đã nằm gọn trong lòng anh, vòng tay anh như một cái kẹp quanh người cô. Trái tim anh đập rộn như một chú ngựa đua.

Kể từ lúc ấy anh dịu dàng như một bà mẹ với con mình, đu đưa người cô an ủi, nâng niu cô, lau khô nước mắt cho cô. Cơn bão cảm xúc đã đốt cháy cô hoàn toàn, chỉ còn lại cảm giác tê liệt và mất phương hướng; cô để cho anh làm bất kể việc gì anh muốn mà không hề phản đối, không có nghĩa là cô có bất kì lý do gì để phản đối cả. Thật là tuyệt khi dựa vào anh.

Hài lòng vì những chăm sóc anh đã dành cho đôi bàn tay cô, anh để cô ngồi lại trên tảng đá trong khi anh cho thêm củi vào ống lửa và quay con thỏ trên cái xiên. Khi trở lại chỗ bên dưới tảng đá chìa, anh trả rộng cái chần trên nền đá, nâng cô trong vòng tay anh, và đặt cô lên cái chần vẫn trong tư thế ôm ấp cô. Anh dựa lưng mình vào tường, điều chỉnh người cô để cho cô nằm ngang người qua đùi anh và nâng mặt cô lên cho một nụ hôn nhẹ nhàng.

Cô cố nở một nụ cười run run. “Đó là gì vậy? Một nụ hôn để khiến nó tốt hơn chăng?”

Anh chà chà ngón tay cái trên bờ môi dưới của cô, biểu hiện của anh căng thẳng kì lạ như thể đang nghiên cứu cô. “Cái gì đó tương tự như thế.”

“Em xin lỗi vì đã trút hết khóc lóc vào anh. Em thường giải quyết mọi chuyện tốt hơn thế.”

“Hãy nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra,” anh khẽ nói. “Chuyện cha em là như thế nào?”

Cô dựa đầu vào vai anh, biết ơn vì sức mạnh của anh. “Rất khó tin, phải không? Nhưng ông ta là kẻ cầm đầu của một nhóm khủng bố đã làm rất nhiều chuyện kinh khủng. Tên ông ta là Crispin Hauer.”

“Anh chưa bao giờ nghe về ông ta,” Chance nói dối.

“Ông ta chủ yếu hoạt động ở Châu Âu, nhưng mạng lưới của ông ta lan rộng tới cả nước Mỹ này. Thậm chí ông ta còn cài được kẻ nào đó trong FBI.” Cô không thể giữ sự cay đắng thô ráp ra khỏi giọng mình. “Thế anh nghĩ tại sao em lại không có một cái giấy phép cho khẩu súng đó? Em không biết ai là kẻ được cài vào, hẳn ta ở vị trí cao ra sao, nhưng em biết hẳn ta ở vào một vị trí có thể biết được nếu FBI có bất kì thông tin gì mà Hauer muốn. Em không muốn bị lưu vào bất kì cơ sở dữ liệu nào, trong trường hợp ông ta tìm ra ai là người đã nhận nuôi em và em đang dùng cái tên gì.”

“VẬY là ông ta không biết em là ai?”

Cô lắc đầu. Cô đã dành cả một đời để giữ tất cả những nỗi sợ hãi và lo lắng đóng chặt bên trong con người cô, và giờ đây có vẻ như cô không thể dừng tuôn ào nó ra. “Mẹ em đã mang Margreta đi và bỏ ông ta trước khi em ra đời. Em chưa bao giờ gặp ông ta. Bà đã mang thai đến tháng thứ năm khi bà chạy trốn.”

“Bà đã làm gì?”

“Bà đã cố lẫn đi. Mỹ là một đất nước rộng lớn. Bà luôn luôn di chuyển, thay tên đổi họ, chi trả bằng tiền mặt được lấy cắp từ két sắt của ông ta. Khi em ra đời, bà đã định tự mình sinh ra em, trong một phòng khách sạn mà bà thuê cho một đêm. Nhưng em không chịu ra, việc sinh nở cứ kéo dài hết giờ này đến giờ khác, và bà biết là có gì đó không ổn. Margreta thì đói và sợ, và khóc. Vì thế bà đã gọi 911.”

Anh xoắn một lọn tóc vàng quanh ngón tay mình. “Và có gì đó đã không ổn?”

“Em bị để ngược. Bà phải mổ đẻ. Trong khi bà vẫn còn mù mịt vì thuốc gây mê, họ đã hỏi bà tên cha đứa trẻ và bà không thể nghĩ để nguy tạo một cái tên được, chỉ buột ra *tên ông ta*. Và đó là lý do tại sao em lọt vào trong hệ thống, và tại sao ông ta biết đến em.”

“Sao em biết là ông ta biết?”

“Một lần, em đã suýt bị bắt.” Cô rùng mình bên người anh, và anh ôm cô chặt hơn. “Ông ta cử tới ba người. Bọn em đang ở... Indianapolis, em nghĩ thế. Em mới năm tuổi. Mẹ đã mua một chiếc xe ô tô cũ và bọn em đang trên đường đi đâu đó. Bọn em luôn luôn đang trên đường đi đâu đó. Bọn em bị tắc đường. Bà nhìn thấy bọn chúng ra khỏi xe ô tô của chúng. Bà đã dạy bọn em phải làm gì nếu bà có bao giờ bảo bọn em chạy đi. Bà kéo bọn em ra khỏi xe và gào lên “Chạy!” Em chạy, nhưng Margreta bắt đầu khóc và bám lấy mẹ. Vì thế mẹ mang theo Margreta chạy đi. Hai gã đuổi theo họ, và một gã đuổi theo em.” Cô bắt đầu rùng mình. “Em trốn trong một ngõ hẻm, dưới một cái thùng rác. Em có thể nghe thấy hẳn ta gọi tên em, giọng nhẹ nhàng như đang hát. “Sonia, Sonia.” Hết lần này đến lần khác. Chúng biết tên của em. Em chờ mãi, và cuối cùng hẳn cũng bỏ đi.”

“Làm thế nào mẹ em tìm lại được em? Hay bà có bị bắt không?”

“Không, mẹ và Margreta cũng thoát. Mẹ đã tự dạy mình cách nhận biết đường phố, và bà không bao giờ đi bất kì nơi nào mà không luôn kiểm tra những lối thoát hiểm.”

Anh đã biết điều đó giống như thế nào, Chance nghĩ.

“Em ở nguyên trong chỗ trốn. Mẹ đã bảo với bọn em là đôi khi, sau khi ta tưởng chúng đã đi, những gã xấu xa vẫn còn ở đó để quan sát, chờ xem ta có ra ngoài không. Vì thế em nghĩ những gã xấu xa có thể vẫn đang nhìn, và em ở nguyên hết sức có thể. Em không nghĩ lúc đó là mùa đông, bởi vì em không mặc áo khoác, nhưng khi đêm xuống em bị lạnh. Em sợ và đói và không biết liệu có bao giờ gặp lại mẹ nữa không. Mặc dù vậy em không bỏ đi, và cuối cùng em nghe tiếng mẹ gọi em. Bà chắc phải để ý khi em chạy đi và tìm được đường quay trở lại khi bà nghĩ đã an toàn. Tất cả những gì em biết là bà đã tìm được em. Sau đó chính là lúc bà quyết định việc giữ bọn

em bên mình không còn an toàn nữa, và bà bắt đầu tìm kiếm ai đó để nhận nuôi bọn em.”

Chance nhăn mặt. Anh đã không thể tìm được bất kì một hồ sơ nhận con nuôi nào khác ngoài cái của cô. “Cùng một gia đình đã nhận nuôi cả hai chị em?”

“Đúng, nhưng em là đứa trẻ duy nhất được nhận. Margreta thì không.” Giọng cô nhỏ đi. “Margreta... nhớ nhiều chuyện. Chị ấy đã mất tất cả trừ mẹ, vì thế em đoán là chị ấy bám mẹ nhiều hơn em. Chị ấy rất khó thích nghi.” Cô rùng mình. “Lớn lên trong hoàn cảnh như của em, em đã có thể thích ứng với gần như mọi chuyện.”

Có nghĩa cô đã tự dạy mình không được bầu vú. Thay vào đó, với bản tính sôi nổi của cô, cô đã tìm thấy niềm vui và cái đẹp ở bất kì nơi nào có thể. Anh ôm cô chặt hơn, để cô bám vào anh. “Nhưng... em đã nói rằng ông ta sẽ cố giết bọn em. Nghe có vẻ như ông ta đang hết sức cố gắng tìm lại bọn em vậy.”

Cô lắc đầu. “Ông ta hết sức cố gắng tìm lại *Margreta*. Ông ta không biết em. Em chỉ là một công cụ ông ta có thể sử dụng để ép mẹ giao nộp Margreta cho ông ta. Đó là tất cả những gì ông ta muốn ở em bây giờ, để tìm Margreta. Nếu em bị bắt, khi ông ta phát hiện ra em chẳng biết chị ấy đang ở đâu, em sẽ thành thứ vô dụng với ông ta.”

“Em không biết ư?” anh hỏi, hơi giật mình.

“Như thế an toàn hơn. Em đã không gặp chị ấy hàng năm trời rồi.” Nỗi mong mỏi gặp chị gái vô tình lẫn trong giọng nói của cô. “Chị ấy có số di động của em, và chị ấy gọi cho em mỗi tuần một lần. Chừng nào mà em còn nghe cú gọi đó, chị ấy sẽ biết mọi chuyện đều ổn.”

“Nhưng em không biết làm sao để liên lạc với cô ấy?”

“Không. Em không thể nói cho chúng biết điều em không biết. Em di chuyển rất nhiều, vì thế một cái điện thoại di động là cách tốt nhất cho chúng em. Em giữ một căn hộ ở Chicago, một nơi nhỏ nhất, rẻ nhất mà em có thể tìm thấy, nhưng em không sống ở đó. Nó chẳng hơn gì một chỗ nghỉ bình. Em cho là nếu bảo em sống ở bất kì đâu thì đó là Atlanta, nhưng em nhận mọi nhiệm vụ em có thể. Em hiếm khi ở cùng một nơi hơn một đêm mỗi lần.”

“Làm thế nào ông ta tìm được em bây giờ, vì tên em đã thay đổi rồi? Trừ khi ông ta biết ai đã nhận nuôi em, nhưng làm thế nào ông ta có thể tìm ra chuyện đó được?” Chính Chance đã tìm ra cô chỉ nhờ vụ cướp ở Chicago, khi gói hàng của cô bị đánh cắp và anh kiểm tra cô. Mặc dù vậy ngay khi anh nói điều đó, anh biết rằng tên gián điệp trong *FBI* – và anh thì có Chúa sẽ tìm ra *hắn* là kẻ nào – có thể cũng đã tiến hành cuộc kiểm tra tương tự. Liệu *hắn* có đi sâu được vào những tầng lớp giấy tờ quan liêu như Chance đã làm không, tới điểm đột nhập được vào trong những hồ sơ nhận con nuôi được niêm phong ấy? Sự giả dạng của Sunny có thể đã bị phát hiện. Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra điều ấy chưa.

“Em không biết. Em chỉ biết em không thể tự cho rằng mình an toàn cho đến khi em nghe được ông ta đã chết.”

“Còn mẹ em thì sao? Và Margreta?”

“Mẹ mất rồi.” Sunny dừng nói, và anh cảm thấy cô hít sâu vào như thể để củng cố bản thân. “Chúng đã bắt được bà. Bà thà tự sát còn hơn là để lộ thông tin về chúng em. Bà đã nói với chúng em bà sẽ làm thế - và bà đã làm.”

Cô dừng bật, và Chance cho cô chút thời gian để đối diện với sự trống trải anh cảm thấy trong giọng nói của cô. Cuối cùng cô cũng nói, “Margreta đang dùng một cái tên khác, em chỉ không biết nó là gì. Chị ấy có vấn đề về tim mạch, vì thế sẽ tốt hơn nếu chị ấy ở nguyên một vị trí.”

Margreta đang sống một cuộc sống khá bình lặng, anh nghĩ, trong khi Sunny thì luôn phải di chuyển, luôn luôn phải nhìn qua vai cô. Đó là thứ mà cô đã biết kể từ khi sinh ra, là cách cô đã được dạy để xử lý tình huống. Nhưng còn những năm họ chia sẻ với gia đình Miller thì sao? Cô có được sống bình thường khi đó không?

Cô tự mình trả lời những câu hỏi đó. “Em rất nhớ có một căn nhà,” cô buồn bã nói. “Nhưng nếu anh ở một nơi nào đó thì anh sẽ phải quen biết mọi người, phát sinh các mối quan hệ. Em không thể mạo hiểm cuộc sống của người nào khác theo cách đó. Chúa tha thứ, em đáng lẽ nên lập gia đình, có con cái. Nếu Hauer mà tìm được em – “ Cô ghen lời, rùng mình trước ý nghĩ Hauer có thể làm gì với người mà cô yêu hòng tìm được những câu trả lời ông ta muốn.

Có một chuyện không hợp lý, Chance nghĩ. Hauer độc ác và điên khùng và xảo quyệt, và sẽ không từ mọi thủ đoạn để kiếm lại con gái hắn ta. Nhưng tại sao lại là Margreta, mà không phải là cả Sunny? “Tại sao ông ta lại quá gắn bó với chị gái em như vậy?”

“Anh không đoán được à?” cô hỏi đơn giản, và bắt đầu rùng mình một lần nữa. “Đó là lý do tại sao mẹ mang Margreta chạy trốn. Bà đã nhìn thấy ông ta với chị ấy, đang làm... một số chuyện. Margreta chỉ mới bốn tuổi. Rõ ràng là ông ta đã lạm dụng chị ấy trong một khoảng thời gian rồi, thậm chí có lẽ là suốt cuộc đời chị ấy. Cho tới khi đó mẹ cũng đã biết một chút con người ông ta, nhưng mẹ chưa có đủ dũng khí để ra đi. Sau khi bà nhìn thấy ông ta với Margreta, bà không còn lựa chọn nào.” Giọng cô trùng xuống thành một tiếng thì thầm đau đớn. “Margreta vẫn nhớ.”

Chance cảm thấy dạ dày muốn bện. Vậy là ngoài việc là một tên khốn kiếp độc ác, giết người, Hauer còn là một gã bệnh hoạn, một kẻ lạm dụng trẻ em. Cái chết là quá nhân đạo cho hắn; hắn xứng đáng bị băm vằm – một cách từ từ.

Kiệt sức cả vì lao động chân tay lẫn xáo động cảm xúc, Sunny chìm vào giấc ngủ. Chance ôm cô, cẩn thận để cô nghỉ ngơi. Đóng lửa cần thêm củi, nhưng thế thì sao nào? Ôm ấp cô lúc này quan trọng hơn. Cân nhắc cách thoát khỏi chuyện này quan trọng hơn.

Đầu tiên và cũng là quan trọng nhất, anh tin tất cả những gì cô đã nói. Những cảm xúc của cô quá mạnh và chân thực nên không thể nào là giả dối được. Lần đầu tiên, tất cả các miếng ghép đã ăn khớp với nhau, và niềm hạnh phúc của anh thật sừng sốt. Sunny vô tội. Cô không liên quan gì đến cha cô, chưa bao giờ gặp hắn ta, đã mất cả đời để chạy trốn khỏi hắn. Đó là lý do tại sao cô mang theo cái lều, với những vật dụng sống còn cơ bản; cô sẵn sàng để biến mất bất kỳ giây phút nào, thực sự là chui xuống mặt đất và sống trong rừng rậm ở bất kỳ đâu cho đến khi cô nghĩ là đủ an toàn để trồi lên và tái xây dựng lại cuộc đời cô một lần nữa.

Cô không có cách nào liên lạc được với Hauer. Vậy thì cách duy nhất cho anh là dùng cô như một con mồi. Và cân nhắc đến việc cô cảm thấy ra sao về cha cô, cô sẽ không bao giờ, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, đồng ý với bất kỳ kế hoạch nào mang cô tới sự chú ý của hắn ta.

Anh sẽ phải làm điều đó mà không có sự ưng thuận của cô, Chance buồn rầu nghĩ. Anh không thích sử dụng cô, nhưng thành quả quá lớn để bỏ qua. Hauer không thể được tự do tiếp tục reo rắc sự hủy diệt của hắn trên trái đất nữa. Chỉ riêng trong năm nay thôi sẽ có bao nhiêu người vô tội bị giết nếu hắn chưa bị tóm?

Chẳng còn lý do gì ở lại đây thêm nữa; anh đã tìm ra điều anh cần biết. Tuy nhiên Zane không kiểm tra thêm lần nào nữa cho đến sáng ngày mai, vì thế họ bị kẹt cho tới lúc đó. Anh điều chỉnh Sunny trong vòng tay anh và dựa vào đỉnh đầu cô. Anh sẽ dùng thời gian đó để lên kế hoạch tác chiến – và sử dụng hết số bao cao su mà anh có thể.

“Tránh xa em ra,” Sunny gầm ghè buổi sáng hôm sau, quay đầu cô tránh khỏi cái hôn của anh. Cô gạt tay anh ra khỏi ngực cô. “Đừng có chạm vào em nữa, đồ - đồ *dê cụ*.”

Chance cười như nắc nẻ.

Cô kéo lông ngực của anh.

“Ái!” Anh giật lùi lại xa nhất có thể trong diện tích chật hẹp của căn lều. “Đau anh.”

“Tốt! Em còn không nghĩ là em có thể đi được ấy.” Nhưng như một con rắn, bàn tay cô lao ra và lại kéo lông ngực anh một lần nữa. “Như thế này, anh cũng sẽ vui y như em.”

“Sunny,” anh nói bằng giọng phình phờ.

“Đừng có mà ‘Sunny’ em,” cô cảnh cáo, chiến đấu để mặc quần áo vào. Vì họ gần như không có chỗ để cựa, anh bắt đầu di chuyển khủy tay và đầu gối lắt léo, và bàn tay anh trượt trên một vài vị trí hết sức thú vị. “Thôi ngay! Em nói thật đấy, Chance! Em đau lắm không chịu thêm được trò khi nào nữa đâu.”

Muốn trêu chọc cô hơn bất kì điều gì khác, anh nhắm vào một vị trí thú vị đến nỗi khiến cô kêu ré lên. Cô bắn ra khỏi lều, và anh nằm ưỡch xuống, cười phá lên – cho đến khi cô mở cửa lều ra và xối nước lạnh vào người anh.

“Đấy,” cô nói, cực kì hài lòng trước tiếng kêu ăng ẳng của anh. “Tắm nước lạnh, đúng là thứ mà anh cần.” Rồi cô bỏ chạy.

Nếu cô đã tưởng rằng thực tế anh đang trần truồng sẽ cản bước truy đuổi của anh, cô thấy mình lắm to. Anh giật lấy một bình bước khi đi ngang qua chỗ họ để đồ và tóm được cô trước khi cô đi được năm mươi bước. Cô đang cười như điên, nếu không thì cô có thể đã thoát được. Anh tóm lấy cô bằng một tay và đổ nước lên đầu cô. Nước lạnh như đá vì bị để ở ngoài trời suốt cả đêm, và cô ré lên và thối phì phì và cười khúc khích, bám chặt lấy anh khi chân cô quá yếu vì cười nhiều quá.

“Đau đến không đi được, hử?” anh hỏi.

“Em đâu có đang đi,” cô nói, cười khúc khích khi cô đẩy mớ tóc ướt ra khỏi mặt. Những giọt nước lạnh bắn vào anh, và anh rùng mình.

“Chết tiệt, lạnh thật,” anh nói. Mặt trời chỉ vừa mới lên, vì thế nhiệt độ có lẽ chỉ khoảng bốn mươi.

Cô phát vào mông anh. “Vậy thì mặc ít quần áo vào đi. Anh nghĩ đây là gì, một thuộc địa lỏa lồ chắc?”

Anh vòng cánh tay qua vai cô, và họ đi trở lại chỗ cắm trại. Tính khôi hài của cô làm anh vui, chết tiệt, mọi thứ về cô đều làm anh vui, từ sự sắc sảo của cô tới việc sẵn sàng cười đùa. Và việc làm tình – Lạy Chúa, việc làm tình thật không thể tin được. Anh không nghi ngờ gì là cô bị đau, bởi vì *anh* bị. Đêm qua là một đêm để nhớ đến.

Khi cô thức dậy chiều ngày hôm qua cô đã rất buồn, một phản ứng bình thường của những cảm xúc quá căng thẳng. Anh không nói gì nhiều, để cho cô thư giãn. Cô đi cùng với anh kiểm tra mấy cái bẫy, chúng vẫn còn trống, và họ đã tắm cùng nhau. Sau một bữa tối yên lặng với thịt thỏ và củ xương rồng họ cùng đi ngủ, và anh đã dành cả một đêm để làm cô phấn chấn lên. Những nỗ lực của anh đã thành công.

“Tay em thế nào rồi?” anh hỏi. Nếu cô đã có thể kéo lông ngực của anh và phát vào mông anh, thì chắc là loại kem chống nhiễm trùng đã có tác dụng tuyệt vời.

Cô giơ chúng ra, ngửa lòng bàn tay lên, để anh có thể nhìn thấy. Màu đỏ từ những vết bỏng đã biến mất, và những ngón tay xước xát của cô trông trơn tru, lấp lánh. “Em sẽ quần băng cá nhân quanh chúng trước khi em tiếp tục,” cô nói.

“Tiếp tục làm gì cơ?”

Cô dành cho anh một cái nhìn thẳng thốt. “Đục lỗ trong đá, tất nhiên.”

Anh chết điếng. Anh nhìn chăm chăm vào cô, không thể tin được điều anh đang nghe thấy. “Em sẽ không trèo lên cái bức tường đá chết tiệt đó!” anh quát.

Lông mày cô nhướn lên trong cái mà bây giờ anh đã biết là cái nhìn “mặc-xác-anh” của cô. “Có, em sẽ làm.”

Anh nghiến chặt răng. Anh không thể nói với cô là họ sẽ “được cứu” ngày hôm nay, nhưng không đời nào anh để cho cô đeo mình trên mấy cái lỗ đục trong đá ấy hay là đặt cô vào cái loại hiểm nguy như thế.

“Anh sẽ làm,” anh gầm gừ.

“Em nhỏ hơn,” cô lập tức phản đối. “Sẽ an toàn hơn cho em.”

Cô lại đang cố để bảo vệ anh. Anh cảm thấy như đang lao đầu vào một tảng đá vì bối rối.

“Không, nó không an toàn,” anh cãi lại. “Nghe này, không đời nào em đục đủ lỗ cho cả hai ta trèo ra khỏi đây trong hai ngày tới. Em có, xem nào, mười hai feet (4,2m) ngày hôm qua? Nếu em làm được khoảng mười hai feet một ngày – và em sẽ không làm được chừng đó ngày hôm nay, với bàn tay em thế kia – em sẽ mất hơn một tuần mới lên được đỉnh. Đó là nếu – nếu – em không ngã và tự giết mình.”

“Vậy thì em phải làm gì đây?” cô bắn lại. “Chỉ phó mặc thôi à?”

“Ngày hôm nay chúng ta sẽ không làm cái chết tiệt gì hết. Em sẽ để cho tay em tự lành nếu anh có phải trói em vào một tảng đá, rõ chưa?”

Cô trông như thể cô muốn cãi lại, nhưng anh to lớn hơn cô rất nhiều, và từ biểu hiện trên mặt anh có lẽ cô có thể nói là anh thực sự có ý như vậy. “Thôi được rồi,” cô thì thầm. “Chỉ trong hôm nay thôi.”

Anh hi vọng là cô sẽ giữ lời, bởi vì anh sẽ phải để cô một mình trong khi anh trở lại chỗ anh bắn tín hiệu cho Zane. Anh sẽ chấp nhận mạo hiểm lần này, nhưng nếu anh quay lại mà thấy cô trên cái núi đá đó thì có cả một địa ngục để mà trả giá.

Anh nhanh chóng mặc quần áo, rùng mình, và họ ăn một bữa sáng lạnh lẽo nữa với nước và một thanh dinh dưỡng, vì chẳng còn chút gì của con thỏ từ bữa tối hôm qua cả. Sáng ngày mai, anh hứa với mình, bữa sáng sẽ là thịt muối với trứng, và một núi thịt băm viên và một ấm cà phê nóng.

“Anh sẽ quay lại chỗ mấy cái bẫy,” anh nói, mặc dù anh biết là sẽ chẳng có gì trong chúng. Khi anh kiểm tra chúng chiều hôm trước, biết là họ sẽ rời đây ngày hôm nay, anh đã âm thầm mở bẫy để chúng có thể thoát ra. “Chỉ cần chú ý đến đồng lửa và giữ nó có khói. Em hãy nghỉ ngơi ngày hôm nay đi, và chiều nay anh sẽ giặt quần áo.” Đó là một lời hứa chắc chắn.

“Đồng ý,” cô nói, nhưng anh có thể nói cô đang nghĩ về Margreta.

Anh để cô ngồi bên đồng lửa. Chỉ mất khoảng mười phút đi bộ tới điểm bắn tín hiệu, nhưng anh đi nhanh, không muốn để cô lại với đám dụng cụ của cô quá lâu. Lôi cái đèn laze ra khỏi túi, anh nhắm nó về hướng tảng đá ở rìa núi và bắt đầu nháy tín hiệu cầu viện. Ngay lập tức Zane nháy lại hỏi xác nhận, để chắc chắn là không có lầm lẫn gì ở đây. Sau cùng, họ đã không mong chuyện này xảy ra nhanh đến thế. Chance nháy lại tín hiệu một lần nữa và lần này nhận được câu trả lời Okay.

Anh thả cái đèn vào trong túi áo. Anh không biết phải mất bao lâu Zane mới sắp xếp được phương tiện đến đón, nhưng có thể là không lâu lắm. Nếu là Zane thì mọi thứ đều đã được sắp sẵn.

Anh đang đi bộ trở lại chỗ cắm trại khi một chiếc máy bay hai động cơ bay qua. Một nụ cười quét qua mặt anh. Zane là như thế đấy!

Anh bắt đầu chạy, biết rằng Sunny sẽ ngạc nhiên tột độ. Anh nghe thấy tiếng cô hét lên trước khi anh có thể nhìn thấy cô; rồi cô hiện ra trong tầm nhìn, nhảy cẫng trên không khi cô lao đến để gặp anh. “Anh ta đã thấy em!” cô hét lên, vừa cười vừa khóc. “Anh ta đã lặc lư hai cánh! Anh ta sẽ quay trở lại với chúng ta, phải không?”

Anh vươn ra tóm lấy cô khi cô lao vào vòng tay anh và không thể ngăn mình đặt một nụ hôn dài, thăm thiết lên cái miệng đang cười ấy. “Anh ta sẽ quay lại,” anh nói. “Trừ khi anh ta tưởng là em chỉ đang vẫy tay chào anh ta thôi.” Cơ hội để trêu chọc cô quá lớn không thể chối từ, khi nghĩ đến việc cô đã kéo lông ngực anh và dội nước lạnh vào anh. Anh đã trả thù cho phần nước lạnh; cái này là để cho vụ kéo lông ngực.

Trông cô rất khổ sở, nụ cười biến mất khỏi mặt cô như nó chưa từng ở đó. “Ôi, không,” cô thì thào.

Anh không nở lòng nào tiếp tục giả vờ. “Tất nhiên anh ta sẽ quay lại,” anh la rầy. “Lúc lặc lư hai cánh là tín hiệu rằng anh ta đã thấy em và sẽ gọi trợ

giúp.”

“Anh chắc chứ?” cô hỏi, nuốt lại nước mắt.

“Anh hứa.”

“Em tin lời anh đấy.”

Anh lại phải hôn cô nữa, và anh đã không ngừng cho đến khi cô đã tan chảy vào trong anh, cánh tay cô vòng quanh cổ anh. Anh đã không nghĩ mình có thể thích thú quan hệ trong một lúc nữa, không phải là sau đêm hôm qua, nhưng cô đã chứng minh là anh đã sai.

Anh thở hổn hển và thả cô ra. “Không khiêu khích anh nữa, cô gái hư hỏng kia. Chúng ta phải dọn đồ.”

Nụ cười cô dành cho anh rất rạng rỡ, như ánh mặt trời chiếu sáng vậy, và nó sưởi ấm anh suốt từ đầu đến chân.

Họ thu thập đồ dùng của mình lại. Chance trả lại cô khẩu súng, và xem cô tháo nó ra và đặt từng mảnh vào trong chỗ giấu của chúng. Rồi họ đi trở lại chỗ cái máy bay và chờ.

Cứu hộ đến trong hình dạng một chiếc trực thăng, những cánh quạt gây ra một nhịp điệu thùm thụp trong hoang mạc, hẻm núi dội lại âm thanh ấy. Nó lượn một lát trên đầu họ, rồi hạ xuống như một con muỗi khổng lồ. Cát bay mù mịt trong không khí, làm rát mặt họ, và Sunny phải giấu mặt cô trong vạt áo của anh.

Một người đàn ông độ sáu mươi với khuôn mặt thân thiện và chòm râu xám màu nháy ra khỏi chiếc trực thăng. “Cô cậu cần chút giúp đỡ không?” ông ta hỏi.

“Chắc rồi,” Chance trả lời.

Khi ông ta đã đến gần, người đàn ông giơ tay ra. “Charlie Jones, Đội tuần tra bay nội địa. Chúng tôi đã tìm kiếm hai người cả mấy ngày nay. Không nghĩ lại tìm thấy cô cậu tí tận phía nam thế này.”

“Tôi đã lệch đường vì phải tìm chỗ hạ cánh. Cái bơm nhiên liệu bị hỏng.”

“Trong trường hợp đó, cô cậu cực kì may mắn đấy. Cả một vùng xung quanh đây đều gồ ghề. Đây có lẽ là điểm duy nhất trong vòng một trăm dặm mà cậu có thể hạ cánh. Đi nào. Tôi nghĩ cô cậu đã sẵn sàng cho một phòng tắm và ít thức ăn nhỉ.”

Chance giơ tay ra cho Sunny, và cô lại gửi cho anh nụ cười rạng rỡ ấy khi cô đặt bàn tay cô vào trong tay anh và họ đi về phía chiếc trực thăng.

Chương 11

Sunny hầu như quay cuồng với sự nhẹ nhõm và hối tiếc lẫn lộn; nhẹ nhõm bởi vì cô sẽ không lỡ mất cuộc gọi của Margreta, hối tiếc bởi vì thời gian này với Chance, thậm chí là dưới hoàn cảnh khó khăn như vậy, là những ngày hạnh phúc nhất, hoàn thiện nhất của cuộc đời cô và chúng giờ đã kết thúc. Cô đã biết ngay từ đầu là thời gian của họ có hạn; một khi họ đã trở lại cuộc sống thường nhật, mọi luật lệ trước đó sẽ trở lại hoạt động.

Cô không thể, sẽ không mạo hiểm cuộc sống của anh bằng cách để anh trở thành một phần của cô. Anh đã tặng cô hai đêm sung sướng nhất; và một khoảng thời gian đáng ghi nhớ. Thế là đủ, bất kể là cô đã đau đớn thế nào với ý nghĩ đi khỏi anh và không bao giờ gặp lại anh nữa. Tối thiểu lúc này cô biết thế nào là yêu một người đàn ông, là ham mê trong sự hiện diện của anh ta, và cô giàu có hơn nhờ nó. Cô sẽ không đánh đổi những ngày vừa qua với anh cho bất cứ khoản tiền nào, bất kể cái giá trong sự cô đơn cô sẽ phải trả.

Vì thế cô nắm chặt tay anh trong suốt chuyến bay trực thăng tới một sân bay nhỏ hẹp, xiêu vẹo. Tòa nhà duy nhất được lợp tôn, vòng quanh mái giống như một cái mũ bằng tôn, với phần thêm vào bằng gỗ, được cất làm văn phòng, thêm vào một bên. Nếu như sự thêm thắt này từng có lúc trải qua một lớp sơn, bằng chứng của nó kéo dài cho đến khi bị phá hoại bởi gió cát. Sau cuộc sống dưới vách đá trong ba ngày, Sunny nghĩ cái sân bay nhỏ này trông như thiên đường.

Bảy chiếc máy bay, với nhiều hình dáng và kiểu cũ, được sắp xếp hầu như chính xác theo kiểu nhà binh dọc theo một phía của đường băng. Charlie Jones hạ cánh chiếc trực thăng của ông ta xuống một đường bê tông đằng sau tòa nhà bằng tôn gọn sóng. Ba người đàn ông, một người chúi bàn tay đầy dầu mỡ của mình vào một mảnh vải màu đỏ dơ bẩn, rời khỏi tòa nhà bằng cửa sau và bước về phía họ, cúi đầu họ dưới sự chuyển động dữ dội của những cái cánh quạt.

Charlie bỏ tai nghe ra và nhảy ra khỏi chiếc máy bay, mỉm cười. “Đã tìm thấy họ,” ông ta gọi một cách vui vẻ với bộ ba đang tới. Với Chance và

Sunny ông nói, “Hai người ở bên trái bay CAP với tôi. Saul Odgood, ngoài cùng bên trái, là người đã thấy đám khói của cô cậu sáng nay và điện đàm tại vị trí của các bạn. Ed Lynch là người ở giữa. Người có đôi tay dính dầu mỡ là Rabbit Warren, thợ máy ở đây. Tên thật của anh là Jerrome, nhưng anh ta sẽ đánh cô cậu nếu gọi anh ta bằng cái tên đó.”

Sunny hầu như cười lớn. Cô kiểm soát sự ham muốn, nhưng cô cẩn thận không nhìn vào Chance khi họ bắt tay với ba người đàn ông và giới thiệu về mình.

“Tôi không tin vào mắt mình khi tôi thấy con chim của các bạn trong cái hẻm núi chật hẹp tí tẹo đó,” Saul Osgood nói, lắc đầu sau khi Chance nói cho họ chuyện gì đã xảy ra. “Anh có từng thấy đó là một điều kì diệu. Và để thực hiện một cú tiếp đất chết người-“ Anh ta lại lắc đầu. “Ai đó chắc chắn đang bảo vệ anh, đó là tất cả những gì tôi có thể nói.”

“VẬY anh nghĩ là do cái bơm nhiên liệu đã hỏng, hở?” Rabbit Warren hỏi khi họ bước vào nhà để máy bay.

“Mọi thứ khác đã được kiểm tra.”

“Nó là một cái Skylane, đúng không?”

“Phải.” Chance nói cho anh ta loại, và Rabbit vuốt ve cái cầm gậy go của anh ta.

“Tôi có lẽ có một cái bơm cho nó. Có một gã tới đây năm ngoái lái một chiếc Skylane. Anh ta đã đặt vài bộ phận cho nó, rồi ra đi và không bao giờ quay lại để lấy chúng. Tôi sẽ kiểm tra trong khi các bạn nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nếu “nghỉ ngơi cho khỏe” là thứ gì đó liên quan tới một cái phòng tắm, Sunny còn hơn cả sẵn sàng. Chance nhường cho cô vào trước, và cô hầu như ngân nga với sự vui sướng trong nguồn nước chan chứa phun ra từ cái vòi có tay vặn thay đổi được. Và một cái toilet sạch sẽ! Cô đang ở thiên đường.

Sau khi hết lượt của Chance, họ thích thú trong những thứ đồ uống nhẹ lạnh như đá từ một cái máy tự động mòn vẹt. Một cái máy bán đồ ăn nhanh đứng bên cạnh, và Sunny quan sát những thứ được bán với một ánh mắt hăm hở. “Anh có bao nhiêu tiền lẻ?” cô hỏi Chance.

Anh móc tay vào túi trước và lôi ra đồng tiền lẻ của anh, giữ chúng để cho Sunny nhìn. Cô nhặt ra hai đồng 15 cent và nhét chúng vào cái máy, ấn nút, và một gói pho mát và bánh qui rơi xuống khay.

“Anh đã nghĩ em nên tới một cái quầy kẹo,” Chance nói khi anh nhét hai đồng 15 cent nữa vào máy và lấy một gói lạc.

“Đó là việc tiếp theo.” Cô nhướn lông mày. “Anh đã không nghĩ em sẽ ngừng lại với pho mát và bánh qui, đúng không?”

Ed Lynch mở cửa phòng làm việc. “Có ai cần gọi điện không? Bọn tôi đã thông báo cho FAA và gọi để dừng lại cuộc tìm kiếm, nhưng nếu các bạn có gia đình và muốn nói chuyện, thì cứ thoải mái dùng điện thoại nhé.”

“Tôi cần phải gọi về văn phòng,” Sunny nói, kéo dài một vệt mặt nhăn nhó. Cô phải có một lời xin lỗi đàng hoàng - một lời xin lỗi hết sức đàng hoàng. Vì đã không hoàn thành việc chuyển phát, nhưng ở cuối đường dây lại là một vị khách bực mình.

Chance đợi cho đến khi cô nói chuyện điện thoại, rồi bước ra chỗ Rabbit đang làm ra vẻ tìm kiếm một cái bươm nhện liệu. Những anh chàng của anh tuyệt thật, Chance nghĩ, họ đã diễn quá tự nhiên đến nỗi họ nên ở trên sân khấu mới phải. Tất nhiên, lẩn tránh là cuộc sống của họ, cũng như là của anh.

“Mọi thứ ổn cả,” Chance khẽ nói. “Các cậu có thể biến mất sau khi Charlie đưa chúng tôi lại hẻm núi với cái bươm nhện liệu.”

Rabbit kéo một cái hộp đầy dầu mỡ khỏi cái giá tạm thời được chồng lên với một đồng lộn xộn các bộ phận và các dụng cụ. Qua vai Chance anh ta nhìn Sunny qua cánh cửa kính tới văn phòng. “Lần này anh đã bị lôi vào một công việc thực sự gian khổ đấy, sếp.” anh ngưỡng mộ nói. “Đó là khuôn mặt dễ thương nhất mà tôi thấy trong một khoảng thời gian dài.”

“Cũng là một con người dễ thương đằng sau nó,” Chance nói khi anh cầm cái hộp. “Cô ấy không phải là một phần tử của tổ chức.”

Lông mày Rabbit nhướn lên. “Thế tất cả những cái này là vô nghĩa sao.”

“Không, mọi việc vẫn suôn sẻ. Chỉ có một điều thay đổi là vai trò của cô ấy. Thay vì là chìa khóa, cô ấy là con mồi. Cô ấy đã và vẫn đang chạy trốn khỏi Hauer trong toàn bộ cuộc đời mình. Nếu hãn ta biết cô ấy ở đây, hãn sẽ ra khỏi chỗ ẩn náu.” Ánh mắt của anh nhìn quanh để chắc chắn là cô vẫn

đang nói chuyện điện thoại. “Lan truyền tin là chúng ta sẽ đặc biệt cẩn thận với cô ấy, phải đảm bảo là cô ấy không bị tổn thương. Hauer đã phá hủy cuộc đời cô ấy đủ rồi.”

Và bản thân anh sẽ còn khiến cô tổn thương nhiều hơn thế, Chance chán chường nghĩ. Cũng khủng khiếp như đối với Hauer, khi cô biết được Chance đã cố tình để lộ ra vị trí của cô cho lão ta, cô sẽ giận điên lên. Điều đó chắc chắn sẽ kết thúc mối quan hệ của anh, nhưng anh đã biết từ đầu chuyện này chỉ tạm thời. Giống như cô, anh không ở trong mối quan hệ lâu dài nào cả. Hoàn cảnh của Sunny sẽ thay đổi, khi cha cô biến mất, nhưng Chance sẽ không; anh phải chuyển tới một cuộc khủng hoảng khác, một nguy cơ an ninh khác.

Chỉ bởi vì anh là người tình đầu của cô không có nghĩa anh sẽ là người tình cuối.

Ý tưởng đó bắn ra một mũi tên hoàn toàn thịnh nộ xuyên qua anh. Khốn khiếp. Cô là của anh - anh tóm lấy cái ý nghĩ chiếm hữu và bóp nghẹt nó. Sunny không phải là của anh; cô là của bản thân cô, và nếu cô tìm thấy hạnh phúc trong cuộc đời mình với người đàn ông khác, anh cũng sẽ thấy hạnh phúc cho cô. Cô xứng đáng hơn nhiều với bất cứ thứ gì tốt đẹp sẽ đến.

Anh không hạnh phúc. Tiếng cười của cô, sự đam mê của cô - anh muốn tất cả dành cho anh. Việc biết được anh không thể có cô đang đào một hố sâu trong ruột gan anh, nhưng cô xứng đáng hơn nhiều với một gã con lai tay nhúng máu. Anh đã chọn thế giới của anh, và anh phù hợp hoàn hảo với nó. Anh đã quen sống với việc nói dối, với việc giả vờ làm một ai đó không phải anh, với việc luôn luôn ở trong bóng tối. Sunny là ... ánh nắng, cả cái tên cũng như bản chất. Anh sẽ tận hưởng cô trong khi anh có cô - nhờ Chúa, anh sẽ tận hưởng cô - nhưng cuối cùng anh biết anh sẽ phải ra đi.

Sunny kết thúc cuộc điện thoại và rời khỏi phòng làm việc. Nghe tiếng cửa đóng, anh quay người để nhìn cô bước tới, và anh để mình thưởng thức sự thích thú của việc chỉ nhìn cô.

Cô nhăn mũi. “Mọi người mừng là máy bay đã không bị đâm, rằng em còn sống - nhưng sự thực là em không chết lại khiến nó trở nên ít có thể tha thứ hơn một chút với việc em đã không vận chuyển gói hàng đúng giờ. Tuy vậy khách hàng vẫn muốn nó, vì thế em phải tới Seattle.”

Cô bước tới với anh tự nhiên như thể họ đã ở cùng nhau hàng năm trời, và cũng tự nhiên như anh thấy mình quàng tay quanh cái eo mảnh mai của cô. “Những kẻ bunn xin,” anh thô bạo nói. Anh nâng cái hộp lên. “Đoán xem anh có cái gì này.”

Cô cười rạng rỡ. “Chìa khóa tới một vương quốc.”

“Gần đủ. Charlie sẽ đưa anh quay lại máy bay để anh có thể thay cái bơm nhiên liệu. Em có muốn đi cùng anh không, hay ở lại đây và nghỉ ngơi cho đến khi anh quay lại?”

“Đi với anh,” cô nhanh nhẹn nói. “Em không biết gì về máy bay, nhưng em có thể làm bạn với anh trong khi anh làm việc. Dù sao thì chúng ta sẽ qua lại đây đúng không?”

“Chắc rồi. Chỗ này tốt hơn bất kì đâu để nạp nhiên liệu.” Công thêm với việc cô sẽ không phát hiện ra họ đã không ở Oregon như anh đã nói với cô.

“VẬY thì em sẽ để cái túi của em lại đây, nếu Rabbit thấy ổn.” Cô nhìn Rabbit dò hỏi, anh ta gật đầu.

“Sẽ ổn thôi, cô gái. Để nó trong văn phòng và nó sẽ an toàn toàn như một đứa trẻ ở trong bụng mẹ vậy.”

Sunny bước đi để lấy cái túi. Cô cảm thấy an toàn, Chance nhận ra, nếu không thì cô sẽ không bao giờ để chiếc túi ra khỏi tầm tay. Ngoại trừ sự lo lắng cho Margreta, những ngày vừa qua cô phải cảm thấy thanh thản, cất bớt gánh nặng bởi sự cần thiết phải luôn nhìn qua vai.

Anh cũng thích thú với cuộc phiêu lưu ngắn ngủi của họ, mỗi phút của nó, bởi vì anh đã biết họ không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Sunny khiến anh cảm thấy được sống hơn bất cứ lúc nào trước đó, thậm chí khi anh tức giận với cô bởi cô đã dọa anh sợ gần chết. Và khi anh ở bên trong cô - rồi anh gần tới thiên đường như anh có lúc nào đạt tới. Sự đam mê của việc làm tình với cô quá mãnh liệt đến nỗi nó gần như là mù quáng.

Anh cười với bản thân khi anh nhấc cái túi qua đêm của mình. Rốt cuộc thì anh không có cách nào để nó lại đây, bao cao su ở trong đó. Chẳng nói được chuyện gì có thể xảy ra khi anh và Sunny ở riêng với nhau.

Buổi chiều đang trôi qua khi Charlie hạ cánh chiếc trực thăng xuống hẻm núi một lần nữa. Ông nhìn lên ánh sáng mặt trời với con mắt của một phi

công giàu kinh nghiệm. “Cậu nghĩ là cậu có đủ thời gian để thay cái bơm nhiên liệu trước khi trời tối không?”

“Không có vấn đề gì,” Chance nói. Xét cho cùng, như cả anh và Charlie đều biết, dù sao thì chẳng có vấn đề gì với cái bơm nguyên liệu cả. Anh sẽ làm việc qua loa một lúc, làm nó trông như thật. Sunny có thể là không đứng kè kè bên cạnh anh trong suốt thời gian, và nếu cô làm thế anh sẽ làm cô sao lãng.

Anh và Sunny nhảy xuống máy bay trực thăng, và anh nghiêng người để lấy túi của anh. “Gặp lại ông sau vài giờ nữa.”

“Nếu cậu không khiến nó quay trở lại sân bay, chúng tôi sẽ biết cậu đang ở đâu,” Charlie nói, chào tạm biệt.

Họ bước nhanh ra khỏi cánh máy bay khi chiếc trực thăng cất cánh đi. Sunny đẩy tóc ra khỏi mặt và nhìn quanh hẻm núi, mỉm cười. “Lại về nhà,” cô nói, và cười to. “Thật buồn cười là bây giờ nó trông mời gọi hơn nhiều khi mà em biết chúng ta không bị mắc kẹt ở đây.”

“Anh sẽ nhớ nó,” anh nói, nháy mắt với cô. Anh mang chiếc túi và cái hộp chứa cái bơm nhiên liệu bước về phía máy bay. “Nhưng tối nay chúng ta sẽ khám phá ra liệu một cái giường có thích thú hơn một cái lều không.”

Với sự ngạc nhiên của anh, nỗi buồn ánh lên trong mắt cô. “Chance... một khi chúng ta ra khỏi đây...” Cô lắc đầu. “Sẽ không còn được an toàn nữa.”

Anh do dự một lúc, rồi rất khoan thai đặt túi và hộp xuống. Quay lại với cô, anh chống tay lên hông. “Nếu em đang nói điều mà anh nghĩ là em đang nói, em có thể quên nó đi. Em sẽ không gạt bỏ anh.”

“Anh biết tình huống này là gì mà! Em không có một sự lựa chọn.”

“Anh biết. Em không chỉ là một người vui vẻ, sẵn có trong khi chúng ta ở đây. Anh quan tâm tới em, Sunny,” anh nhẹ nhàng nói. “Khi em nhìn qua vai em, em sẽ thấy mặt anh. Làm quen với nó đi.”

Nước mắt lăn trên đôi mắt sáng chói của cô, làm đầy chúng với những viên kim cương. “Em không thể,” cô thì thầm. “Bởi vì em yêu anh. Đừng ra lệnh cho em phải liều lĩnh mạng sống của anh, bởi vì em không thể làm được.”

Cơ dạ dày của anh thắt lại. Anh đã sắp xếp để khiến cô yêu anh, hoặc tối thiểu là bị thu hút vào cuộc tình nóng bỏng với anh. Anh đã thành công làm cả hai. Anh cảm thấy thấp hèn, và hồ hởi - và phát bệnh, bởi vì anh sẽ phản bội cô.

Anh có cô trong vòng tay trước khi anh nhận ra điều đó, và miệng anh trên miệng cô. Anh cảm thấy một cách dữ dội hương vị của cô, như thể đã nhiều ngày rồi anh không hôn cô thay vì chỉ vài giờ. Sự đáp lại của cô ngay tức thì và với cả trái tim, khi cô nhón chân lên để hông của cô phù hợp sâu sắc với anh. Anh nếm vị mặn trong nước mắt của cô và lùi lại, chà hai ngón tay cái của anh qua gò má ướt đầm của cô.

Anh dựa trán lên trán cô. “Em đang bỏ qua chuyện gì đó,” anh thì thầm.

Cô khịt khịt. “Gì cơ?”

“Anh là một lính biệt kích, cưng à. Anh khó bị giết hơn anh chàng trung bình của em. Em cần ai đó nhìn sau lưng em, và anh có thể làm điều đó. Nghĩ về nó đi. Chúng ta có thể làm cái gì đó mới mẻ. Khi chúng ta tới Seattle, đừng ngạc nhiên nếu có đội ngũ phóng viên truyền hình ở đó. Mặt mũi của cả hai chúng ta sẽ bị lên ti vi. Bên cạnh đó, chúng ta đã được thông báo mất tích với FAA thuộc liên bang. Tin tức sẽ bị đào xới với cả hai chúng ta. Những cái tên của chúng ta, sự liên hệ của chúng ta. Nếu con chuột trong FBI đoán được em là ai, người của cha em sẽ theo anh, dù sao đi nữa - đặc biệt nếu họ không thể tìm được em.”

Cô trở nên trắng bệch. “Ti vi?” Cô trông giống mẹ cô; Chance đã nhìn thấy những bức ảnh cũ của Pamela Vickery Hauer. Ai đó giống với Pamela sẽ ngay lập tức thu được sự chú ý do sự giống nhau. Là một người thông minh, Sunny cũng biết sự nguy hiểm của việc lên ti vi, thậm chí là một bản tin địa phương.

“Chúng ta sẽ cùng trải qua chuyện này.” Anh nâng tay cô lên miệng mình và hôn những khớp ngón tay cô, rồi cười với cô. “May mắn cho em, anh là một tên chó đẻ khốn kiếp khi anh cần phải thế - may mắn cho em, bất hạnh cho chúng.”

Không có chuyện gì cô nói có thể rũ bỏ anh được, Sunny nghĩ với sự thất vọng vào buổi tối muộn này khi cô tới dãy phòng trong khách sạn mà anh đã đặt cho tối nay - một dãy phòng bởi vì nó có nhiều hơn một lối thoát.

Anh đã hoàn toàn chính xác về nhóm đưa tin truyền hình. Nhiều nhóm, cô sửa lại. Ngày hôm đó tin tức rất uể oải, vì thế mọi trạm ở Seattle đều nhảy dựng lên với câu chuyện thu hút lòng người. Vấn đề là, cả hai kênh tin tức quốc gia cũng vậy.

Cô tránh ống kính nhiều đến mức có thể, nhưng những phóng viên có vẻ gắn bó với cô, bắn các câu hỏi vào cô thay vì Chance. Cô đã nghĩ những phóng viên nữ, tối thiểu cũng sẽ vây quanh Chance, nhưng anh đã trưng ra cái bộ mặt góm ghiếc đến nỗi chẳng ai dám đến gần anh. Cô đã không trả lời câu hỏi nào trên máy quay, tuy thế với sự gợi ý thì thầm của Chance cô đã cho họ một câu nhận xét nhanh ngoài máy quay, để họ dùng để lấp chỗ trống trong bản tin.

Khả năng trì hoãn của cô là, vì đã quá muộn khi họ hạ cánh, câu chuyện thậm chí không thể làm thành bản tin muộn. Nhưng trừ phi là có chuyện gì đó có giá trị đưa tin hơn sớm diễn ra, câu chuyện của họ sẽ lên sóng chỉ vài giờ nữa trước hàng triệu bàn ăn sáng trên toàn quốc.

Cô phải công nhận cái vẻ ngoài của cô đã bị trưng ra. Điều đó có nghĩa là rời bỏ dịch vụ chuyển phát, chuyển đi - không phải là cô có nhiều thứ để chuyển, cô chưa bao giờ tích lũy được nhiều của cái - thậm chí thay đổi tên họ mình. Cô sẽ tạo ra một nhân thân mới.

Cô đã luôn luôn biết chuyện đó có thể xảy ra, và cô đã chuẩn bị cho nó, cả trong óc và với những giấy tờ thực tế. Thay đổi tên họ sẽ không thay đổi được cô là ai, nó chỉ là công cụ sử dụng để thoát khỏi cha cô.

Vấn đề thực tế là Chance. Cô không thể rũ bỏ anh, bất kể là cô cố gắng thế nào, và cô biết cô giỏi làm cái việc kiểu này. Cô đã cố gắng để lạc anh ở sân bay, chui vào một cái taxi khi anh quay lưng lại. Nhưng anh có vẻ có giác quan thứ sáu trong những chuyện liên quan đến cô, và anh trượt vào một cái cửa khác trước khi cô đưa cho người lái xe địa chỉ nơi mà cô phải đưa gói hàng chuyển phát tới. Anh vẫn ở trong khoảng một tầm tay với của cô cho đến khi họ bước vào phòng khách sạn, và cô không nghi ngờ gì là nếu cô mở cửa phòng tắm ra, cô sẽ thấy anh nằm dài trên giường, quan sát cô.

Với việc đó, cô đánh giá thấp anh. Chỉ khi cô bắt đầu xoa xà phòng lên tóc, màn che bồn tắm trượt lại và anh đứng trần truồng trong bồn tắm với

cô. “Anh đã nghĩ anh nên tiết kiệm nước và tắm với em.” Anh nói một cách đơn giản.

“Ha! Anh chỉ là đang e ngại. Em sẽ bỏ đi nếu anh tắm một mình,” cô nói, quay lưng lại với anh.

Một bàn tay to lớn vỗ vào mông cô. “Em biết anh quá rõ nhỉ.”

Cô thấy một nụ cười. Anh thật quái, tại sao anh phải bám chặt lấy cô mọi lúc? Cô có thể và đã chạy trốn khỏi những vòng vây đầy những người, nhưng không phải Chance.

Cô đứng lẩn ra chỗ vòi xịt, quay cái vòi xuống để xả tóc. Ít nhất, anh cũng đợi cho đến khi cô làm xong, rồi điều chỉnh cái vòi lên trên để nước bắn vào ngực anh. Nó cũng là bắn vào mặt cô. Cô thối phì phì và hích khuỷu tay vào anh. “*Em đang tắm, và em không mời anh. Em có quyền điều khiển cái vòi, chứ không phải anh.*”

Cô biết thách thức anh là một sai lầm. Anh nói, “Ồ, thế ư?” và cuộc tranh giành bắt đầu. Trước khi cô biết là cô đang cười khúc khích, anh đang cười lớn, và phòng tắm kêu lộp độp bởi nước. Cô đã chơi đùa với Chance nhiều hơn cô đã từng chơi đùa khi cô còn là một bé gái; cô cảm thấy ấm áp với anh, mặc kệ những vấn đề của cô. Họ ướt át, hai cơ thể trần truồng trượt lại gần nhau và không ai trong họ có thể nắm chắc từng phần thân thể của người kia. Ít nhất là, cô không thể. Cô hoài nghi anh có thể thắng trong cuộc tranh giành này bất kì lúc nào đơn giản chỉ việc sử dụng vóc dáng và sức mạnh và vòng tay anh quanh cô, nhưng anh lùi lại, chơi ở mức độ của cô, như thể đã quen với việc điều tiết sức mạnh của mình cho phù hợp với kẻ yếu hơn anh.

Hai tay anh ở khắp mọi nơi; trên ngực, mông, trượt xuống giữa hai chân trong khi cô cười và đẩy chúng đi. Một ngón tay dài đi vào bên trong cô và cô kêu ré lên, cố gắng vặn vẹo thoát ra trong khi sự kích thích điên cuồng tăng lên trong tĩnh mạch của cô. Cuộc đấu vật lộn trần truồng của họ đang có ảnh hưởng có thể đoán trước được lên cả hai. Cô túm lấy cái vòi và hướng tia nước vào mặt anh, và trong khi anh cố gắng làm chệch hướng tia nước cô trốn thoát, hi vọng ra khỏi bồn tắm và tóm lấy một cái khăn tắm quấn quanh mình.

Anh nhảy qua bồn tắm và đóng sầm cửa lại khi cô với tới nó. “Anh để cái vòi nước vẫn chảy,” cô buộc tội, cố gắng làm anh lạc hướng.

“Anh không phải là người mở nó.” Anh cười và kéo cái khăn tắm khỏi cô.

“Nước sẽ tràn hết ra sàn nhà.” Cô cố gắng phản đối.

“Dù sao đi nữa thì cũng cần phải lau sàn nhà.”

“Không đâu!” cô đẩy một lọn tóc ướt nhẹ nhàng nhỏ giọt ra khỏi mắt. “Chúng ta sẽ bị đá ra ngoài. Nước sẽ chảy xuống phòng ở dưới và chúng ta sẽ bị đá ra ngoài.”

Anh túm lấy cô và vung cô vòng quanh để cô đối mặt với cái vòi tắm. “Vậy thì, tắt nó đi, nếu em lo lắng.”

Cô làm vậy, bởi vì cô ghét việc lãng phí nước, và nó sẽ gây ra một đồng lộn xộn. “Đấy, em hi vọng là anh đã hài lòng.”

“Không lâu đâu.” Anh quay cô lại để đối mặt với anh, giữ môi cô chạm vào môi anh và nghiêng thân trên xa khỏi anh, để anh có thể nhìn cô no nê. “Hôm nay anh đã bảo em là em quyến rũ kinh khủng đến thế nào chưa?”

“Hôm nay? Anh chưa hề bao giờ nói với em gì cả!”

“Phải có rồi chứ.”

“Chưa mà. Khi nào thế?”

“Đêm qua. Vài lần.”

Cô cố gắng không bị mê hoặc bởi cái cách mà những giọt nước đang bám lấy hai hàng mi dày đen của anh. “Cái đó không tính. Mọi người đều biết người ta không thể tin bất kì điều gì mà người đàn ông nói khi anh ta đang trong... ừm-“

“Em?” anh mớm lời, cười toe.

Cô xoay sở bản cho anh một cái nhìn ngạo nghễ. “Em định nói là “quá khích,” nhưng em nghĩ nó chỉ áp dụng cho lúc hấp hối.”

“Gần đủ.” Anh nhìn xuống ngực cô, ve mặt anh biến đổi và tiếng cười biến mất. Vẫn giữ cô chặt với anh bằng một tay, anh vuốt ve một tay lên phần thân trên của cô khum tay vào bộ ngực của cô, và họ đều nhìn những ngón tay dài màu nâu lượn vòng quanh hai bầu ngực trắng trẻo. “Em thật gợi tình,” anh thì thầm, một âm trầm, thấp ở trong giọng anh. Cô biết cái âm đó rất rõ, đã từng nghe nó nhiều lần trong hai đêm trước. “Và đẹp nữa.

Ngực em màu hồng kem, cho đến khi anh hôn núm vú của em. Rồi chúng dựng đứng lên và biến thành màu đỏ giống như chúng nài nỉ anh mút chúng.”

Hai núm vú cô cứng lên với từng lời của anh, hai đỉnh dựng đứng ấy chuyển sang màu đỏ. Anh rên rỉ và nghiêng đầu, nước rơi từ tóc anh xuống da thịt cô khi anh hôn cả hai bờ ngực. Cô đang nghiêng người xa dần về phía sau qua tay anh, được chống đỡ bởi tay anh vòng quanh hông cô và cố ý bám chặt vào vai anh. Cô không biết còn bao lâu nữa cô có thể đứng vững được. Mạch cô đập mạnh và cô hít vào từng hơi dài.

“Và hông của em,” anh gầm gừ. “Em có một cái hông nhỏ xinh đáng yêu nhất.” Anh quay cô lại để anh có thể vuốt ve phần hông mà anh vừa nhắc tới, di chuyển lòng bàn tay theo những đường cong đầy đặn, tuyệt đẹp. Hai chân cô run lên, và cô bám lấy cạnh bàn trang điểm để chống đỡ. Phiến đá cẩm thạch chau chuốt dài hơn 6 feet, và một cái gương bao bọc toàn bộ phần bức tường đằng sau nó. Sunny vừa mới nhận ra mình trong bộ dạng một người phụ nữ khỏa thân qua sự phản chiếu, một phụ nữ với mái tóc ẩm ướt nhỏ nước xuống lưng và trên sàn nhà. Vẻ mặt cô khắc dấu sự khao khát, mặt cô ửng đỏ và mắt cô sụp xuống.

Chance nhìn lên, và ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt cô trong gương. Một luồng điện phát ra giữa họ. “Và đây,” anh thì thầm, trượt một tay quanh bụng cô và giữa hai chân cô. Cánh tay cơ bắp của anh trông mạnh mẽ không thể tin nổi đối lập với cái bụng trắng trẻo của cô, và bàn tay to lớn của anh hoàn toàn bao bọc gò bồng đảo của cô. Cô cảm thấy những ngón tay của anh trượt giữa những cái hốc của cô, cọ xát vào cô như cô thích thế. Cô rên rỉ và quặn quại vì anh, hai chân cô trở nên ẻo lả.

“Em thật mềm mại và khít khao,” lời cầu nguyện gợi tình tiếp tục trong tai cô. “Anh có thể vừa vặn vào bên trong em. Nhưng một khi anh làm thế - trái tim anh sẽ ngừng đập. Và anh không thể thở. Anh nghĩ anh đang chết, nhưng anh không thể, bởi vì cảm giác thật quá tốt để dừng lại.” Những ngón tay của anh trượt xa hơn, và anh ấn cả hai ngón vào trong cô.

Cô cong người lại dưới sự kích thích cảm giác, tiến gần tới đỉnh khi những ngón tay của anh kéo căng ra trong cô. Cô nghe mình gào thét, một

tiếng gào thét căng thẳng nói cho anh biết chính xác là cô muốn được đáp ứng đến như thế nào.

“Chưa đâu, chưa đâu,” anh nài nỉ nói, trượt những ngón tay của anh ra khỏi cô và nghiêng người cô ra phía trước. Anh chống hai tay cô lên bàn trang điểm. “Giữ vững cứng nhé.”

Cô không biết liệu anh có ý nói tới cái bàn trang điểm, hay là tới sự kiểm chế của cô. Cả hai đều không thể. “Em không thể,” cô rên rỉ. Hông cô chuyển động, nhấp nhô, tìm kiếm sự giải thoát. “Chance, em không thể - làm ơn!”

“Anh ở đây,” anh nói, và anh đang hạ thấp xuống, và ấn hai bắp đùi rắn chắc vào giữa hai chân cô, kéo rộng chúng ra. Cô cảm thấy bụng dưới của anh chạm vào hông cô, rồi sự tiến vào mềm mại, mạnh mẽ của vật biểu trưng giới tính của anh. Một cách bản năng cô cúi người về phía trước để giúp đỡ sự xâm nhập của anh, nhận lấy tất cả của anh vào sâu trong cô. Anh bắt đầu đâm mạnh, và trong nhát đâm mạnh mẽ thứ hai cô bị rung động, hét lên sung sướng. Sự lên đỉnh của anh diễn ra một lúc sau đó, và anh đổ sập lên lưng cô, giữ anh ở sâu hết mức có thể trong khi anh rên rỉ và nhấp nhô.

Sunny nhắm mắt lại, chống chọi để thở. Ôi Chúa ơi, cô yêu anh vô cùng cô nhức nhối với nó. Cô không mạnh mẽ đủ để tránh xa khỏi anh, không thậm chí là để bảo vệ cho chính anh. Nếu cô đã thực cố gắng, cô có thể xa rời anh, nhưng tận sâu trong lòng cô biết cô không thể từ bỏ anh. Không phải lúc này. Sẽ sớm thôi. Cô sẽ phải làm thế, để giữ cho anh được an toàn.

Chỉ một ngày nữa thôi, cô nghĩ khi những giọt nước mắt trào ra. Một ngày nữa thôi. Rồi cô sẽ đi.

Chương 12

Mười ngày sau, Sunny vẫn còn chưa rũ bỏ anh được. Cô không biết liệu đó là do cô đã mất phong độ, hay là vì những lính biệt kích, cho dù là cựu quân nhân đi nữa, rất rất giỏi trong việc không để bị rũ bỏ.

Họ đã rời Seattle sáng sớm ngày hôm sau, Sunny quá thận trọng không bay lại về Atlata; vì cô đã sợ hãi, bản tin buổi sáng đã được xuất hiện nổi bật với “một chuyến phiêu lưu lãng mạn thực sự trong đời” mà cô và Chance đã trải qua. Tên của anh được nhắc đến, nhưng vì một sự kì quặc bí ẩn nào đấy mà khuôn mặt anh chưa bao giờ được lên hình một cách rõ ràng;

cái máy quay chỉ chộp được phía sau đầu anh, hay là trong khi anh quay nghiêng nửa mặt, trong khi mặt cô thì xuất hiện trên bản tin ở khắp mọi nơi.

Một chương trình tin tức buổi sáng thậm chí còn lần theo họ tới tận khách sạn, đánh thức họ dậy lúc ba giờ sáng để hỏi liệu họ có thể đến trường quay ở địa phương để thực hiện cuộc phỏng vấn trực tiếp được hay không.

“Trời đất, không,” Chance đã gầm ghè vào điện thoại trước khi anh đập rầm nó xuống giá.

Sau đó, có vẻ như tốt nhất là họ tự lẩn mình ra khỏi tầm với của cánh báo chí. Họ trả phòng và kêu một cái taxi để đến sân bay trước bình minh. Chiếc máy bay đã được nạp nhiên liệu và sẵn sàng bay. Tới lúc mặt trời ló qua vùng Cascades thì họ đã ở trên không trung. Chance không điền kế hoạch bay, vì thế không ai biết cách nào để tìm ra họ đang ở đâu. Chính Sunny cũng không biết cho đến khi họ hạ cánh ở Boise, Idaho, nơi họ tân trang lại tủ quần áo của mình. Cô luôn mang theo rất nhiều tiền mặt, cho chính những dịp như thế này, và Chance dường như cũng có một ít. Anh vẫn phải sử dụng thẻ tín dụng của mình để nạp xăng, vì thế cô biết là họ vẫn để lại dấu vết, nhưng những ghi chép đó chỉ chỉ ra họ đã ở đâu lần cuối, chứ không phải nơi họ đang đi tới.

Sự hiện diện của Chance đánh đổ mọi kế hoạch của cô. Cô biết cách làm sao để biến mất một mình; nhưng Chance và chiếc máy bay của anh lại là một chuyện rất phức tạp.

Từ một quầy điện thoại trả tiền ở Boise, cô đã gọi Atlanta và xin thôi việc, với những chỉ dẫn để họ gửi tháng lương cuối của cô vào tài khoản ngân hàng. Cô sẽ nhờ người ta điện chuyển tiền cho cô khi cần. Đôi khi, khi phải từ bỏ cuộc sống quen thuộc mà cô đã tạo dựng cho mình, cô tự hỏi liệu cô có đang phản ứng thái quá với khả năng là bất kì ai sẽ nhận ra cô hay không. Mẹ cô đã mất hơn mười năm rồi; có rất ít người trên thế giới này có thể nhìn thấy những điểm giống nhau. Cô phải cực kì xui xẻo thì một trong số những người ít ỏi đó mới nhìn thấy câu chuyện ngăn ngui thú vị chỉ được trình chiếu chỉ trong một ngày.

Nhưng cô vẫn còn sống bởi vì mẹ cô đã dạy cô rằng bất kì sự ngẫu nhiên nào cũng không thể chấp nhận được. Vì thế cô đã chạy, như là cách cô đã

học trong suốt năm năm đầu tiên của cuộc đời cô. Sau cùng thì, sự ngẫu nhiên cũng đã chống lại việc cô có thai, vậy mà cô vẫn ở đây, chờ một kì kinh nguyệt vẫn chưa xuất hiện. Họ đã buông thả hai lần, chỉ hai lần thôi: một lần trong hẻm núi, và trong phòng tắm của khách sạn ở Seattle. Thời gian không thích hợp để cho cô có thai cho dù là họ không sử dụng biện pháp an toàn nào đi nữa, vậy thì tại sao chu kì của cô vẫn chưa bắt đầu? Hai ngày trước là đến hạn rồi, và chu kì của cô vô cùng đều đặn.

Cô còn chưa nói với Chance. Cô có thể chỉ bị trễ, một trong vài lần trong cuộc đời cô kể từ khi cô bắt đầu các chu kì kinh nguyệt. Cô đã rất hoảng loạn khi cô nghĩ họ sẽ bị rớt máy bay, có thể những cảm xúc của cô đã làm ngưng trệ các hooc-môn. Điều đó vẫn xảy ra.

Cô đã có thể mọc cánh và bay lên nữa, cô nghĩ trong sự tuyệt vọng lặng câm. Cô đã có thai. Chẳng có dấu hiệu nào ngoại trừ kì kinh bị trễ, nhưng cô đã biết điều đó từ sâu trong xương tủy cô, như thể ở một cấp độ nào đó cơ thể cô đang giao tiếp với cái phôi thai tí hon mà nó đang mang.

Thật dễ dàng làm sao khi để Chance xử lý mọi việc. Anh rất giỏi làm việc đó, và cô có quá nhiều thứ trong đầu để mà làm việc. Cô không nghĩ anh để ý chuyện cô có thể bị sao nhãng dễ dàng như thế nào trong những ngày vừa qua, nhưng rồi, anh cũng không biết khi nào thì kì kinh của cô đến.

Cô đã nói chuyện với Margreta hai lần, và bảo với chị ấy là cô sẽ lặn. Cô sẽ phải sắp xếp một thuê bao di động khác dưới một cái tên khác, với một số mới điện thoại mới, và phải làm thế trước khi số cũ bị ngắt. Cô đã cố kể với Margreta mọi chuyện đang xảy ra, nhưng chị gái cô, như thường lệ, giữ cho cuộc gọi rất ngắn ngủi. Sunny hiểu. Rất khó khăn để Margreta xử lý bất kì việc gì có liên quan tới cha cô. Có lẽ một ngày kia họ sẽ có thể sống cuộc sống bình thường, có một mối quan hệ chị em gái bình thường; có lẽ một ngày kia Margreta sẽ có thể vượt qua những điều ông ta đã làm với chị và tìm thấy hạnh phúc, mặc kệ ông ta.

Rồi còn có Chance nữa. Anh đã mang ánh sáng mặt trời đến cho cuộc đời cô khi cô thậm chí không biết là cô đang sống trong bóng tối. Cô đã tưởng mình đã xoay sở khá ổn, nhưng đó như thể B.C., (*B.C = Before Chance – Trước khi có Chance*). Trước Chance, là một bức tranh đơn sắc.

Bây giờ, A.C. (*After Chance – Sau Chance*) mọi thứ rực rỡ sắc màu. Cô ngủ trong vòng tay anh mỗi đêm. Cô ăn cùng với anh, tranh cãi với anh, cười đùa với anh, lên kế hoạch với anh – chẳng có gì là dài hạn, nhưng dù sao đi nữa vẫn là những kế hoạch. Mỗi ngày cô lại càng thấy yêu anh nhiều hơn, khi mà cô đã nghĩ việc đó là không thể.

Đôi khi cô thực sự tự nhéo mình, bởi vì anh quá tốt để là sự thật. Những người đàn ông như anh không đến mỗi một ngày; phần lớn phụ nữ sống cả đời mà không gặp được một người đàn ông có thể đảo lộn thế giới của họ chỉ với một cái liếc mắt.

Kiểu tình yêu như thế này không thể kéo dài lâu hơn nữa, cả sự di chuyển không mục đích này cũng vậy. Vì một điều, nó quá đắt đỏ. Chance đã chẳng kiếm được đồng nào trong khi họ bay từ một sân bay hẻo lánh này đến một sân bay khác trên khắp đất nước, và cô cũng thế. Cô cần phải làm giấy tờ cho một cái tên mới, xin một việc làm mới, kiếm một số di động mới – và kiếm một bác sĩ sản khoa, việc này sẽ tốn nhiều tiền. Cô tự hỏi làm thế nào mà mẹ cô làm được, với một đứa trẻ sợ hãi, bị trấn thương tâm lý ở một bên, và lại mang thai một đứa trẻ khác, và không có bất kì kĩ năng sống sót nào như Sunny có. Pamela chắc hẳn đã phải trải qua hàng năm trời hoảng loạn, vậy mà Sunny vẫn nhớ mẹ cô cười, chơi trò chơi với họ, và làm cho cuộc đời vui tươi thậm chí cả trong khi bà dạy họ làm thế nào để sống sót. Cô chỉ hi vọng cô có thể mạnh mẽ bằng một nửa mẹ cô.

Trong những ngày này lòng cô tràn ngập những niềm hi vọng hoang đường. Cô đã hi vọng cô không bị phát giác. Cô hi vọng con cô sẽ khỏe mạnh và hạnh phúc. Trên hết, cô hi vọng cô và Chance có thể xây dựng một cuộc sống cùng nhau, rằng anh sẽ mừng phát run lên vì đứa trẻ cho dù nó không được lên kế hoạch, rằng anh thực sự quan tâm đến cô nhiều như là anh đang thể hiện. Anh không bao giờ thực sự nói anh yêu cô, nhưng nó ở đó trong giọng nói của anh, trong những hành động của anh, trong mắt anh và trong sự đùng chạm của anh khi anh làm tình với cô.

Mọi thứ phải ổn thỏa. Nó phải vậy. Có quá nhiều thứ để mất bây giờ.

Sunny ngủ trong suốt lúc Chance hạ cánh xuống Des Moines. Anh liếc về phía cô, nhưng cô có vẻ rất buồn ngủ, như một đứa trẻ, hơi thở của cô sâu và hai má hơi ửng hồng. Anh để cho cô ngủ, biết rõ điều gì sắp sửa đến.

Kế hoạch đang diễn ra hoàn hảo. Anh đã sắp xếp để khuôn mặt của Sunny lên hình rộng rãi trên toàn cầu, và cá đã cắn câu ngay lập tức. Những người của anh đã phát hiện ra hai người của Hauer vào lãnh thổ và giữ bí mật nhưng ngay lập tức theo đuôi họ. Chance không hề khiến cho bất kì ai theo đuôi anh và Sunny một cách dễ dàng; điều đó sẽ làm cho mọi chuyện quá hiển nhiên. Nhưng anh đã để lại một dấu vết mờ nhạt, mà nếu đám chó săn đủ tốt, chúng sẽ có thể lần theo. Đám chó săn của Hauer rất giỏi. Chúng chỉ cách họ một ngày đường trong vòng một tuần qua, nhưng cho đến khi Hauer tự mình xuất hiện, Chance sẽ đảm bảo đám chó săn không bao giờ chộp được anh.

Tin tức mà anh chờ đợi cuối cùng đã đến ngày hôm qua. Tin đồn trong thế giới ngầm của bọn khủng bố nói rằng Hauer đã biến mất. Trong vài ngày qua không ai thấy hắn, và có một tin đồn nói rằng hắn đang ở nước Mỹ lên kế hoạch cái gì đó lớn lắm.

Bằng cách nào đó Hauer đã lọt qua Châu Âu và vào nước Mỹ mà không bị phát hiện, nhưng bây giờ khi Chance biết rằng có một tên gián điệp trong FBI đang giúp hắn, anh không hề ngạc nhiên.

Hauer quá thông minh để công khai nhập bọn với người của hắn, nhưng hắn chắc phải đang ở gần. Hắn là loại người mà, khi Sunny bị tóm, sẽ muốn tự mình thăm vấn đứa con gái nổi loạn này.

Chance sẽ xé hẳn thành từng mảnh bằng tay không trước khi để điều đó xảy ra.

Nhưng anh sẽ phải để chúng nghĩ rằng chúng đã có được cô, không biết rằng chúng luôn luôn bị bao vây bởi người của anh, ở một khoảng cách. Chance chỉ hi vọng rằng bản thân anh không bị bắn ngay lúc đầu, để đẩy anh ra khỏi đường đi của chúng. Nếu người của Hauer thông minh, chúng sẽ nhận ra chúng có thể đe dọa Chance để ép buộc Sunny, và chúng đã chứng tỏ là chúng rất thông minh. Đó là một phần mạo hiểm, nhưng anh đã tận dụng mọi sự bảo vệ anh có thể mà không để lộ tẩy của mình.

Vỡ diễn của anh với Sunny sẽ kết thúc tối nay, bằng cách này hay cách khác. Nếu mọi chuyện đều ổn, cả hai sẽ sống sót qua chuyện này, và cô sẽ được tự do sống cuộc đời cô một cách công khai. Anh chỉ hi vọng rằng một ngày nào đấy cô sẽ không còn ghét anh, rằng cô sẽ nhận ra anh đã làm điều anh phải làm để bắt được Hauer. Ai mà biết được? Có lẽ một ngày kia anh sẽ gặp lại cô lần nữa.

Anh điều khiển chiếc Cessna dừng lại ở vị trí đã định sẵn cho nó và tắt động cơ. Sunny vẫn đang ngủ, bất chấp sự im lặng đột ngột. Có lẽ anh đã lấy đi của cô quá nhiều giấc ngủ và cuối cùng nó đã làm cô kiệt sức, anh nghĩ, mỉm cười bất chấp sự căng thẳng trong lòng mình. Trong suốt hai tuần qua anh đã tự nhồi nhét bản thân với quan hệ tình dục, như thể anh đang cố gắng một cách vô thức dự trữ những kí ức và cảm xúc cho khoảng thời gian mà cô không còn ở đây nữa. Nhưng dù anh có cô thường xuyên như thế nào, anh vẫn muốn cô. Lần nữa. Nhiều nữa. Bây giờ anh đã gần như cứng lại, chỉ vì nghĩ đến cô mà thôi.

Anh khẽ lay cô, và cô mở cặp mắt ngái ngủ với cái nhìn tin cậy và yêu thương đến nỗi trái tim anh lồi nhịp. Cô ngồi thẳng dậy, vươn mình và nhìn quanh. “Mình đang ở đâu đây?”

“Des Moines.” Bối rối, anh nói, “Anh đã nói với em chúng ta sắp đi đâu mà.”

“Em nhớ rồi,” cô nói khi ngáp. “Em chỉ hơi ngái ngủ. Woa! Ngủ đã quá. Em thường không ngủ ban ngày. Chắc hẳn là em đã không ngủ đủ lúc ban đêm.” Cô chớp chớp mắt với anh. “Em tự hỏi tại sao.”

“Anh không biết tí gì,” anh nói, ra vẻ vô tội. Anh mở cửa và trèo ra ngoài, quay người để giơ tay lên đỡ cô. Cô trèo ra, và anh nâng cô đặt lên mặt đất. Nhìn lên bầu trời rộng lớn, xanh ngắt, anh cũng vươn vai và vận lưng cho thoải mái. “Một ngày đẹp trời. Muốn đi picnic không?”

“Đi đâu cơ?” cô nhìn anh như thể anh đang nói tiếng nước ngoài.

“Picnic. Em biết đấy, khi em ngồi trên mặt đất và ăn bằng tay, và đánh nhau với bọn thú hoang để giữ thức ăn của em.”

“Nghe có vẻ vui nhỉ. Nhưng chẳng phải mình đã làm thế rồi à?”

Anh cười. “Lần này chúng ta sẽ làm cho đúng – vài trái bần kê ô, gà rán, những công việc chuẩn bị.”

“Được thôi, em sẽ chơi. Chúng ta sẽ đi picnic ở đâu? Bên cạnh đường cao tốc à?”

“Ngốc ạ. Chúng ta sẽ thuê một cái ô tô và lái xe đi.”

Đôi mắt cô bắt đầu long lanh khi cô nhận ra là anh nghiêm túc. Đó là điều anh yêu nhất ở Sunny, khả năng vui chơi. “Chúng ta có bao nhiêu thời gian? Mấy giờ mình đi?”

“Hãy ở lại đây vài ngày. Iowa là một nơi đẹp đẽ, và cái đuôi của anh có thể dành chút thời gian tránh xa khỏi cái ghế phi công.”

Anh giải quyết công việc với sân bay, rồi đến một bàn cho thuê ô tô và bước ra với những chiếc chìa khóa cho một cái xe tiện lợi.

“Anh đã thuê *một cái xe tải?*” Sunny trêu chọc khi cô nhìn thấy chiếc Ford Explorer màu xanh lá. “Sao anh không lấy cái gì đó có phong cách, như kiểu một chiếc xe thể thao màu đỏ?”

“Bởi vì anh cao sáu feet ba ,” anh trả miếng. “Chân anh không vừa với mấy cái xe thể thao.”

Cô đã mua một cái ba lô nhỏ để mang theo thay vì cái túi đeo vai to đùng mà cô vẫn vác đi khắp nơi. Cô có thể nhét đồ dùng nhà tắm và một vài bộ quần áo vào trong cái ba lô, và thế là đủ cho một đêm họ vẫn thường trải qua ở một nơi. Có nghĩa là súng của cô luôn ở cùng cô, đã lắp đầy đủ khi họ không phải đi qua máy quét x-quang, và anh không phản đối. Anh cũng luôn mang theo súng của anh, nhét trong cặp quần bên dưới cái áo sơ mi rộng của anh. Cô đặt cái ba lô lên sàn xe và trèo vào chỗ ngồi cho khách, và bắt đầu nhấn các nút và núm, mọi cách mà cô với tới được.

Chance ngồi vào sau tay lái. “Anh sợ phải khởi động thứ này bây giờ. Chẳng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Chết nhất,” cô nói. “Điều tệ nhất có thể xảy ra là gì nào?”

“Anh chỉ biết cảm ơn Explorer không có ghế phóng,” (*Trong máy bay, ghế phóng được dùng để giải cứu phi công hoặc phi hành đoàn (thường là quân đội) trong trường hợp khẩn cấp. Chúng được đẩy ra khỏi máy bay bằng cách phụt hơi hoặc động cơ tên lửa và mang theo phi công*) anh lăm băm khi xoay chìa khóa trong ổ khóa điện. Động cơ kêu ngay lập tức. Radio kêu om sòm, hai cái cần gạt nước gạt qua gạt lại chóng mặt, và đèn báo động bắt đầu nhấp nháy. Sunny cười phá lên khi Chance cúi xuống cái điều khiển radio và vặn nhỏ âm thanh xuống mức nghe được. Cô cài đai an toàn, mỉm cười hết sức mãn nguyện.

Anh đã có một cái bản đồ từ công ty cho thuê xe, mặc dù anh đã biết chính xác nơi anh sẽ đi. Anh đã để lại những chỉ dẫn đường đi hết sức cụ thể chỗ nhân viên của hãng cho thuê xe, để cho anh ta có thể nhớ họ sẽ đi đâu khi người của Hauer đến hỏi. Anh đã tự mình lựa chọn địa điểm trước khi lên kế hoạch này. Nó ở vùng nông thôn, để giảm thiểu rủi ro mang đến thiệt hại cho người vô tội. Có chỗ cho người của anh trú ẩn, họ sẽ ở đó trước khi anh và Sunny tới nơi. Và, quan trọng hơn cả, Hauer và người của hắn không thể di chuyển mà không bị quan sát. Chance đã bố trí đủ người ở chỗ đó để cho một con kiến cũng không thể tham gia vào cuộc picnic này nếu anh không muốn nó ở đó. Tốt hơn cả là, anh đã biết Zane sẽ ở chỗ nào đó gần đấy. Zane không thường tham gia thực chiến, nhưng trong trường hợp này anh đã ở đây để hỗ trợ em trai anh từ phía sau. Chance thà là có Zane trông chừng cho anh còn hơn có cả một đội quân; anh trai anh rất phi thường, anh ấy quá giỏi.

Họ dừng lại ở một siêu thị nhỏ để mua đồ picnic. Thậm chí còn có cả tấm vải nhựa kẻ ô vuông đỏ để trải trên mặt đất. Họ đã mua gà rán, sa lát khoai tây, xà lách trộn, một cái bánh táo, và một ít món đồ màu xanh gì đấy mà Sunny gọi là sa lát quả hồ trăn. Anh biết là anh sẽ không chạm vào nó. Rồi anh phải mua một cái thùng lạnh nhỏ và đá, và một ít đồ uống bỏ vào trong đó. Đến khi anh đưa Sunny ra khỏi siêu thị thì hơn một tiếng đồng hồ đã trôi qua và anh đã tiêu gần bảy mươi đô la trong ví anh.

“Chúng ta có bánh táo,” anh phàn nàn. “Sao lại còn cần táo nữa?”

“Em sẽ ném chúng vào anh,” cô nói. “Hay tốt hơn là, bắn chúng trên đầu anh.”

“Nếu em mang một quả táo đến gần anh, anh sẽ la lên,” anh cảnh cáo. “Còn củ cải muối? Xin lỗi, nhưng ai mà lại ăn củ cải muối chứ?”

Cô nhún vai. “Ai đó ăn, nếu không chúng đã chẳng ở trên giá.”

“Em đã bao giờ ăn củ cải muối chưa?” anh nghi ngại hỏi.

“Một lần. Chúng rất ghê.” Cô chun mũi với anh.

“Thế làm thế quái nào mà em lại mua chúng?” anh hét lên.

“Em muốn anh ăn thử.”

Đến giờ anh nên quen với điều đó rồi, anh nghĩ, nhưng đôi khi cô vẫn khiến anh không nói được lời nào. Tự lẩm bẫm với mình, anh đặt đồng thực phẩm – bao gồm cả củ cải muối – vào phía sau của chiếc Explorer.

Chúa ơi, anh sẽ nhớ cô lắm đây.

Cô kéo cửa kính xuống và để cho làn gió thổi mớ tóc sáng màu của cô. Trên mặt cô là nụ cười hạnh phúc khi cô nhìn thấy mọi thứ mà họ vụt qua. Thậm chí cả đến những trạm xăng cũng có vẻ thú vị đối với cô, cũng như người phụ nữ già cả đang dắt một con Chihuahua béo ị đến nỗi vòng bụng của nó gần như ngăn không cho chân nó chạm đất. Sunny cười khúc khích vì con chó nhỏ béo ị đó trong suốt năm phút.

Anh nghĩ, nếu nó khiến cô cười như thế, thì anh sẽ ăn hết cái đám củ cải muối chết tiệt ấy. Nhưng anh chắc chắn sẽ ăn cái gì đó khác sau đó, bởi vì nếu anh bị bắn, anh không muốn củ cải muối là thứ cuối cùng mà anh ăn.

Buổi chiều muộn tháng Tám rất nóng khi anh tạt vào lề đường. Một đồng cỏ đầy cây cối trải trước mắt họ. “Hãy đi bộ tới cái cây ở đằng kia,” anh nói, gạt đầu vào một hàng cây cách họ khoảng 100 mét. “Có thấy cách chúng mọc thành một hàng thế kia không? Chắc hẳn có một con lạch ở đó.”

Cô nhìn quanh. “Mình không cần xin phép à?”

Anh nhướn cặp lông mày lên. “Em có nhìn thấy ngôi nhà nào ở quanh đây không? Chúng ta sẽ hỏi ai đây?”

“À, thôi được, nhưng nếu chúng ta gặp rắc rối, thì đó là lỗi tại anh đấy nhé.”

Anh mang cái thùng lạnh và phần lớn thức ăn. Sunny quăng cái ba lô qua vai cô, rồi cầm lấy tấm vải trải và cái hộp củ cải muối. “Tốt hơn em nên cầm mấy cái này,” cô nói. “Anh có thể làm rớt chúng.”

“Em cũng có thể cầm theo cái khác nữa,” anh càu nhàu. Mấy cái đồ này nặng thật.

Cô vươn tay ra lục cái túi đựng thức ăn. Cái bánh táo được đặt trên những thứ đồ khác. “Không, anh sẽ không làm rớt cái bánh táo.”

Anh càn nhả suốt đoạn đường đến địa điểm picnic của họ, vì cô thích thú nhiều hơn là vì bất kì lí do gì khác. Đây là ngày cuối cùng cô còn được trêu chọc anh, hay anh được nhìn thấy nụ cười ấy, nghe thấy âm thanh ấy.

“Ôi, *đúng* là có một con lạch này!” cô kêu lên khi họ tiến đến hàng cây. Cô cẩn thận đặt lọ củ cải muối xuống và mở tấm vải ra, giật nó mở ra trong một cử động nhanh nhẹn, khéo léo mà dường như phụ nữ nào cũng có, và đặt nó trên mặt cỏ dày, tươi tốt. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, vì thế cô chặn tấm vải bằng cái ba lô ở một góc và lọ củ cải muối ở góc kia.

Chance đặt thùng lạnh và thức ăn xuống và nằm doãi người trên tấm vải. “Bây giờ anh quá mệt không thấy thích thú gì nữa,” anh phàn nàn.

Cô nghiêng người qua và hôn anh. “Anh tưởng em không biết anh định làm gì chắc? Điều tiếp theo em biết là anh sẽ bị cái gì đó bay vào mắt, và em sẽ phải cúi xuống thật là gần để nhìn nó. Rồi lưng anh sẽ cần được gãi, và anh sẽ phải cởi áo ra. Trước khi em ý thức được, cả hai ta sẽ trần truồng và sẽ đến giờ phải về, và chúng ta sẽ chẳng được ăn lấy một miếng gì.”

Anh dành cho cô một cái nhìn dò hỏi. “Em đã lên kế hoạch hết rồi, có phải không?”

“Cho đến tận chi tiết cuối cùng.”

“Hợp với anh.” Anh vươn tay ra cho cô, nhưng với một tiếng cười lớn cô vọt ra khỏi tầm tay anh. Cô nhặt cái lọ củ cải lên và nhìn anh đầy trông đợi.

Anh nằm vật xuống với một tiếng kêu. “Ôi trời. Đừng nói với anh là em mong anh thử nó *bây giờ* đấy nhé.”

“Không, em muốn anh mở cái hộp để *em* có thể ăn nó.”

“Anh tưởng em đã nói chúng rất ghê.”

“Đúng. Em muốn xem xem chúng có ghê như là em nhớ hay không.” Cô đưa cho anh cái lọ. “Nếu anh mở chúng cho em, em sẽ để anh ăn gà rán và

sa lát khoai để tăng cường sức mạnh trước khi vất anh kiệt nước.”

Anh ngồi dậy và cầm lấy cái lọ. “Trong mơ thôi, cô em bé nhỏ đừng-có-mà-chạm-vào-tôi-nữa-đồ-dê-cụ ạ.” Anh gồng lên một chút và vặn cái nắp lọ mở ra.

“Em đã bị xuyên tạc,” cô nói. “Lần này đừng có hòng mà cầu xin sự thương hại.”

Cô đưa tay lấy cái lọ. Cái nắp lỏng bị rơi ra, và cái lọ trượt khỏi tay cô. Anh cúi xuống nhặt nó, không muốn củ cải rơi lên mọi thứ khác. Ngay lúc anh vừa di chuyển, cái cây bên cạnh anh nổ tung, và một mili giây sau anh nghe thấy âm thanh của cú bắn.

Anh xoay người trên không, ném mình lên trên Sunny và lăn tròn cùng cô xuống dưới những tán cây.

Chương 13

“Năm xuống!” Chance quát, vui mặt cô vào cỏ.

Sunny không thể di chuyển cho dù là cô có muốn đi nữa, cho dù là hai trăm pound thịt của anh không đè lên cô đi nữa. Cô đã bị tê liệt, nỗi sợ hãi đông cứng lại trong mạch máu của cô khi cô nhận ra cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô đã thành hiện thực; cha cô đã tìm thấy họ, và Chance chẳng khác nào một vật cản trở sẽ bị hủy hoại. Viên đạn đó đã không được nhắm *đến cô*. Nếu cô đã không làm rơi cái nắp lọ củ cải đó, nếu Chance đã không chộp lấy nó, thì viên đạn đã làm nổ tung thân cây sẽ thổi tung nửa hộp sọ của anh.

“Thằng chó,” anh lăm bắm phía trên cô, hơi thở của anh là tung tóc cô. “Tên bản tĩa.”

Mặt đất nổ tung cách đầu cô khoảng năm phân, những cục đất bay vào mặt cô, những mảnh sỏi vụn châm chích vào cô như lũ ong. Chance đã ném cô sang một bên theo đúng nghĩa đen, và dạ dày cô dội lên một cơn nhộn nhạo muốn bệnh. Cú ngã kết thúc đột ngột cũng như khi nó bắt đầu. Cô ngã mạnh xuống mặt nước nông đang lờ đờ chảy.

Anh đã lăn họ xuống dưới con lạch, nơi hai bờ rạch tạo cho họ nhiều khoảng trú ẩn hơn. Chỉ một cú xoay của cơ thể hùng mạnh của anh, và anh đã nhắc lên khỏi người cô, khẩu súng to lớn của anh trong tay khi anh nằm đẹp xuống bờ rạch nông chèo. Sunny đã xoay sở để quỳ lên trên hai đầu

gối, trườn trong lòng lạch hẹp, và bò lên một điểm bên cạnh anh. Cô cảm thấy yếu ớt, như thể tay chân không còn thuộc về cô nữa, nhưng chúng vẫn làm việc, vẫn di chuyển.

Điều này không phải là thật. Nó không thể là thật. Làm thế nào mà ông ta tìm thấy họ?

Cô nhắm mắt lại, chiến đấu với nỗi sợ. Cô sẽ thành một vật cản với Chance trừ khi cô kiểm soát được bản thân mình. Cô đã mấy lần suýt bị tóm trước đây và đã tự xoay sở được rất tốt, nhưng trước đây chưa bao giờ cô phải nhìn người đàn ông cô yêu gần bị giết trước mặt cô. Trước đây cô chưa bao giờ mang thai, với quá nhiều thứ để mất như thế này.

Hai hàm răng cô va vào nhau lập cập. Cô nghiêng chặt hàm lại.

Im lặng bao trùm cánh đồng. Cô đã nghe thấy một chiếc ô tô đi ngang qua con đường, và trong một giây phút hoảng loạn cô tự hỏi tại sao nó không dừng lại. Nhưng sao nó phải dừng lại chứ? Chẳng có gì khiến một người đi ngang bình thường lại phải chú ý, chẳng có cái xác nào nằm trên đường cao tốc, không một làn khói súng nào bốc lên khỏi đồng cỏ. Chỉ có sự im lặng, như thể là cả côn trùng cũng đã bị đông cứng, những con chim ngừng hát; thậm chí gió cũng ngừng rung lá. Nó giống như thiên nhiên đang nín thở, bị choáng vì cơn bạo lực bùng phát.

Phát súng đến từ hướng con đường, nhưng cô đã không nhìn thấy ai đi xe đến. Bản thân họ cũng chỉ vừa mới tới nơi; nó giống như là bất kì kẻ nào đó đã bắn họ đã ở sẵn đây, chờ đợi. Nhưng điều đó là không thể, phải không? Chuyến đi picnic chỉ là một cơn ngẫu hứng, và địa điểm chỉ hoàn toàn là tình cờ; rất có thể họ đã dừng lại ở một công viên nào đó.

Cách giải thích duy nhất còn lại mà cô nghĩ đến là tên bắn lén chẳng liên quan gì đến cha cô cả. Có lẽ hẳn chỉ là một tên chủ đất điên khùng nào đó bắn lung tung vào những người lạ.

Ước chi cô mang theo điện thoại di động của cô! Nhưng Margreta sẽ không gọi cô trong vài ngày tới, và thậm chí nếu cô có mang theo điện thoại, thì nó cũng ở trong ba lô của cô, cái vẫn còn nằm trên tấm vải trải. Khoảng cách vài mét cũng như vài km. Khẩu súng của cô cũng ở trong ba lô; mặc dù một khẩu súng ngắn chỉ là vô dụng đối với một tên bắn tỉa, nhưng cô sẽ cảm thấy khá hơn nếu cô có một phương tiện tự vệ nào đó.

Chance đã không bắn trả; anh biết rõ sự vô nghĩa của việc đó hơn cả cô. Đôi mắt vàng sậm của anh đang quét qua khu vực chung quanh, tìm kiếm bất kì cái gì sẽ làm lộ vị trí của tên hung thủ: một tia sáng lóe lên của ánh mặt trời phản chiếu trên nòng súng, màu quần áo của hắn, một cử động. Góc cực thấp của mặt trời lúc chiều muộn chiếu rõ những chi tiết khó tin của cây cỏ và bụi rậm, nhưng chẳng có gì để giúp họ.

Chỉ có màn đêm mới giúp được họ, cô nghĩ. Nếu họ có thể cầm cự trong... bao lâu? Một giờ nữa? Hai giờ, cùng lắm là thế. Khi trời tối, thì họ có thể nằm sấp xuống trong con lạch và trườn tới nơi an toàn, hoặc lên đầu nguồn hoặc xuống hạ nguồn, không quan trọng.

Cô bắt đầu nhận ra rằng rằng cô đang va nhau lập cập lần nữa. Một lần nữa cô nghiêng chặt hai hàm lại với nhau để ngừng cử động của chúng. Chance liếc về phía cô, đánh giá một giây trước khi anh lại một lần nữa quay về quan sát đám cây để tìm tên bắn lén. “Em ổn không?” anh hỏi, mặc dù anh biết rõ rành rành là vẫn còn giữ mình được. Anh không hỏi về tình trạng cơ thể của cô.

“S-sợ g-gần chết,” cô cuối cùng cũng nói được.

“Ừ. Anh cũng thế.”

Trông anh chẳng có vẻ gì là sợ, cô nghĩ. Trông anh giận dữ như băng.

Anh vươn tay ra là chà cánh tay cô, một cử chỉ an ủi ngắn ngủi. “Cám ơn Chúa vì cái đám củ cải muối ấy,” anh nói.

Cô gần như phát khóc. Những củ cải muối. Chẳng qua cô chỉ vui thích chòng ghẹo anh về những củ cải muối mà thôi, nhưng sự thực là, khi cô nhìn thấy chúng ở trong siêu thị cô đã bị xâm chiếm bởi một cơn thèm gần như bạo liệt với món đó. Cô đã muốn ăn chúng. Cô cảm thấy như thể cô có thể ăn hết cả một hộp. Nghén ăn lúc có thai có thể bắt đầu sớm đến thế ư? Nếu vậy, thì anh nên cảm ơn Chúa cho cái mầm sống đang bắt đầu hình thành trong bụng cô, chứ không phải là đám củ cải muối.

Cô ước gì cô đã nói với anh ngay khi chu kì của cô không tới. Giờ đây cô không thể nói với anh được nữa; tin tức đó sẽ quá làm anh phân tâm.

Nếu cả hai bọn họ còn sống sau chuyện này, cô nhiệt thành nghĩ, cô sẽ không giữ lại bí mật này cho riêng mình thêm một phút nào nữa.

“Không thể là người của Hauer,” cô buột ra. “Không thể. Họ không thể ở đây trước chúng ta được, bởi vì chúng ta còn không biết mình sẽ đến đây. Chắc phải là một gã nông dân điên khùng nào đó – hay một một gã bệnh hoạn nghĩ rằng sẽ rất vui khi bắn vào một ai đó.”

“Cứng à.” Anh chạm vào cánh tay cô lần nữa, và cô nhận ra là mình đang nói lung tung. “Đây không phải là một gã nông dân bị điên, hay một tên khùng thích bắn lung tung nào đâu.”

“Sao anh biết được? Nó có thể lắm chứ!”

“Tên bắn tĩa quá chuyên nghiệp.”

Chỉ mấy từ, nhưng chúng là trái tim cô trùng xuống. Chance sẽ biết; anh đã được huấn luyện trong những chuyện như thế này.

Cô dụi trán vào một bờ rạch đầy cỏ, chiến đấu để lấy lại can đảm làm điều cô phải làm. Mẹ cô đã chết để bảo vệ cô và Margreta; chắc chắn cô có thể can đảm như thế chứ? Cô sẽ không nói với Hauer bất kì điều gì về Margreta, vì thế chị gái cô sẽ an toàn, và nếu cô có thể cứu Chance, thì có chết cũng đáng...

Con cô sẽ chết cùng với cô.

Đừng bắt tôi phải chọn, cô âm thầm cầu nguyện. *Đứa trẻ hay là cha nó.*

Nếu chỉ có mình cô thôi, cô sẽ không do dự. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà cô đã biết Chance – thực sự chỉ mới hai tuần thôi ư? – anh đã cho cô niềm hạnh phúc đủ cho cả một đời và tình yêu dào dạt. Cô sẽ vui lòng dâng cuộc sống của cô để đổi lấy mạng sống cho anh.

Mầm sống trong người cô còn chưa thực sự là một đứa trẻ; nó mới chỉ là một đám tế bào đang phân chia nhanh chóng. Không có nội tạng hay xương sống, chẳng có gì giống với một con người. Có lẽ nó chỉ mới to bằng một đầu cục pin. Nhưng mà tiềm năng..., ôi, tiềm năng. Cô yêu cái khối tế bào nhỏ xíu ấy với sự mãnh liệt đốt cháy mọi thứ thịt trên người cô, đã yêu nó từ lần đầu tiên nhận biết rằng chu kì của cô đã bị trễ. Nó giống như là cô chỉ nháy mắt và nói, “Ôi, chào con,” bởi vì chỉ giây trước cô hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của nó, và giây sau bằng cách nào đó mà cô đã biết.

Đứa trẻ hay là cha nó. Đứa trẻ hay là cha nó.

Những từ ngữ quẩn quại trong đầu cô, vang đi vang lại, nảy lên nảy xuống. Cô yêu cả hai. Làm sao cô chọn được? Cô không thể lựa chọn;

không người đàn bà nào trên đời phải thực hiện một quyết định như thế. Cô thậm chí còn căm thù cha cô hơn vì đã ép cô lâm vào tình huống này. Cô căm thù những nhiễm sắc thể, những DNA, đã góp phần vào sự tồn tại của chính cô. Ông ta không phải cha cô, chưa bao giờ là một người cha. Ông ta là một con quái vật.

“Đưa cho em súng của anh.” Cô nghe thấy những từ đó, nhưng giọng nói nghe như không phải của cô.

Đầu anh giật sang một bên. “Cái gì?” Anh nhìn chăm chăm vào cô như thể cô đã mất trí.

“Đưa em súng của anh,” cô nhắc lại. “Ông ta – chúng – không biết là chúng ta có nó. Anh đã không bắn trả. Em sẽ nhét nó dưới thắt lưng và bước ra ngoài kia –“

“Có chết cũng không!” Anh lườm cô. “Nếu em nghĩ anh –“

“Không, nghe này!” cô nói gấp gáp. “Chúng sẽ không bắn em. Ông ta muốn bắt sống em. Khi chúng đến đủ gần để em sử dụng khẩu súng em –“

“Không!” Anh nắm lấy cô bằng cổ áo và kéo cô lại gần đến nỗi mũi họ gần như chạm vào nhau. Đôi mắt anh gần như bắn ra lửa. “Nếu em làm chỉ một cử động để đứng lên, anh thề là anh sẽ đánh gục em. Em có hiểu không? *Anh sẽ không để em bước ra ngoài đó.*”

Anh thả cô ra, và Sunny rớt xuống bờ lạch. Cô không thể khuất phục được anh, cô yếu ớt nghĩ. Anh quá khỏe, và quá cảnh giác để bị làm cho bất ngờ.

“Chúng ta phải làm gì đó,” cô thì thầm.

Anh không nhìn lại cô nữa. “Chúng ta chờ,” anh nói cộc lốc. “Đó là việc ta sẽ làm. Sớm hay muộn, tên con hoang đó cũng sẽ lộ mình thôi.”

Chờ. Đó là ý nghĩ đầu tiên cô có, chờ cho đến khi trời tối và trườn đi. Nhưng nếu Hauer có nhiều hơn một người ở đây thì sao, tên bắn lén có thể giữ họ không di chuyển trong khi những tên khác tìm đường bao vây họ -

“Chúng ta có thể di chuyển không?” cô hỏi. “Lên trên con lạch, hay xuống dưới – không quan trọng.”

Anh lắc đầu. “Quá mạo hiểm. Con lạch rất nông. Chỗ duy nhất chúng ta có đủ điểm tránh là nép mình sát bờ ở bên này. Nếu chúng ta cố di chuyển, sẽ tự lộ mình thành mục tiêu.”

“Thế nhờ chúng có hơn một người thì sao?”

“Đúng.” Anh nghe có vẻ lạc quan. Một nụ cười hung hãn quét qua môi anh trong một biểu hiện đáng sợ. “Ít nhất là bốn tên, có thể là năm. Anh hi vọng là năm.”

Cô lắc đầu, cố gắng hiểu. Năm đầu hai thì cầm chắc là chết. “Điều gì làm anh vui vậy?”

“Vui chứ. Càng đông càng vui mà.”

Một cơn buồn nôn dâng lên cổ họng cô, và cô nhắm mắt lại, cố không ói mửa. Chẳng lẽ anh nghĩ chỉ có lòng can đảm và tinh thần chiến đấu là đủ giữ họ sống sót hay sao?

Bàn tay gân guốc, mạnh mẽ của anh chạm vào mặt cô trong một cái vuốt ve khê khàng. “Ngẩng mặt lên nào, em yêu. Thời gian ủng hộ chúng ta.”

Bây giờ không phải là lúc để giải thích, Chance nghĩ. Những câu hỏi sẽ là quá giận dữ, những câu trả lời quá dài và quá phức tạp. Tình huống của họ cực kì chệnh vênh giữa thành công và thảm họa; anh không thể nói lòng sợ phòng bị của mình. Nếu anh đúng và có năm gã ngoài kia đang sẵn lòng họ - và sự giải thích duy nhất là, một người của anh đã phản bội và cho Hauer biết địa điểm họ dự định dựng màn kịch picnic – thì chúng có thể quyết định bắt giữ anh bằng thế gọng kìm, bất cứ lúc nào. Chỉ với một khẩu súng, và Sunny ở một bên, anh không thể xử lý một cuộc tấn công từ nhiều hơn hai hướng. Gã thứ ba sẽ tóm được anh – và rất có thể cả Sunny nữa. Trong một trận xả súng, những viên đạn bay lượn như những con ong bắp cày giận dữ, và phần lớn chúng đều không trúng vào mục tiêu, Nếu một viên đạn không trúng mục tiêu của nó, thì có nghĩa là nó phải trúng vào cái gì đó – hay ai đó – khác.

Những người của anh có thể đã bị kiềm chân, hoặc là bị sai đi một địa điểm nghi binh khác. Đó là lý do tại sao không có bất kì một cú bắn trả nào khi anh và Sunny bị bắn – không có ai ở đây hết. Để làm chuyện đó xảy ra, tên phản bội phải là ai đó ở vị trí ra lệnh, một đội trưởng hoặc cao hơn. Anh sẽ tìm ra. Ồ, phải, anh sẽ tìm ra. Đã có vài sự phản thù trong suốt những năm qua, nhưng anh vẫn chưa lần ra dấu vết của chúng được. Một sự phản thù như thế đã gần như cướp mất mạng sống của Barrie, vợ của Zane. Chance đã cố xác định tên khốn kiếp đó hàng năm trời rồi, nhưng hãn quá

thông minh. Nhưng lần này hắn sẽ bị truy ra. Lần này, người của anh sẽ biết ai đã thay đổi những mệnh lệnh lên họ.

Tên phản bội chắc hẳn phải nghĩ rằng việc này đáng để thổi bay sự nguy trang của hắn, để có cơ hội này giết chết chính Chance Mackenzie. Và hắn sẽ tự mình đến đây, để nhìn công việc được hoàn thành. Hai gã của Hauer cộng lại là ba. Hauer là bốn. Cách duy nhất để Hauer có thể vào trong đất nước này và di chuyển tự do và không bị phát như thế là hắn phải có tay trong – tên gián điệp ở FBI. Nếu Chance thực sự may mắn, thì tên gián điệp cũng sẽ ở đây, như thế là năm tên.

Nhưng chúng đã mắc một sai lầm lớn. Chúng đã không biết tới quân át chủ bài của anh: Zane. Chúng đã không biết rằng anh ấy cũng ở ngoài đó; đó là một sự sắp đặt mà Chance thực hiện hoàn toàn ngoài hồ sơ. Nếu Zane không được cần tới, không ai có thể biết được anh ấy đang ở đâu. Người của Chance cực giỏi, tầm cỡ thế giới, nhưng họ không ở cùng đẳng cấp với Zane. Không ai cùng hết.

Zane là một nhà hoạch định thần sầu; anh ấy luôn luôn có một kế hoạch, và một kế hoạch dự phòng. Anh ấy sẽ thấy ngay lập tức chuyện gì đang xảy ra và sẽ gọi điện cho lính của họ trở lại vị trí từ bất kể nơi đâu họ đã bị chuyển tới. Họ mất bao lâu để tới đây còn tùy thuộc vào việc họ bị điều đi bao xa, giả sử là nếu họ tới được đây. Và sau cuộc gọi Zane sẽ bắt đầu di chuyển, như một bóng ma xung quanh, tìm kiếm Hauer và người của lão. Mỗi một phút trôi qua sẽ làm tăng vận may cho Chance.

Anh không thể giải thích bất kỳ điều gì trong đó cho Sunny, không phải bây giờ, thậm chí là để làm dịu cái biểu hiện trắng bệch, nhả nhúm của cô đã làm cho anh khao khát muốn ôm cô thật gần để trấn an. Đôi mắt cô như bị ám, tia lấp lánh trong đó đã biến mất. Cô đã nỗ lực cả đời để đảm bảo chắc chắn là cô không bao giờ bị tóm lúc mất cảnh giác, vậy mà cô vẫn bị; và chính anh lại là người làm ra chuyện đó.

Nhận thức ấy đắng nghét trong miệng anh. Cô đã khiếp sợ tên quái vật không ngừng truy đuổi cô suốt cả đời, vậy mà cô vẫn sẵn sàng bước ra ngoài đó và tự nộp mình như một sự hi sinh. Đã bao lần trong hai tuần ngăn ngui anh quen biết cô mà cô tự đặt mình lên phía trước anh rồi? Lần đầu tiên là khi cô chỉ mới chớm biết anh, khi cô lao xuống nắm lấy cái đầu con

rắn đang ở rất gần chân anh. Cô sợ rắn, nhưng cô vẫn làm. Giờ đây cô đang run lên vì sợ, nhưng anh biết rằng nếu anh để mặc thì cô cũng sẽ làm chính xác cái điều cô đã đề nghị. Lòng can đảm như thế khiến anh ngạc nhiên, khiến anh thấy hèn mọn.

Đầu anh quay qua quay lại không ngừng khi anh cố gắng quan sát ở mọi hướng. Từng phút trôi qua. Mặt trời trượt xuống dưới đường chân trời, nhưng vẫn còn một chút ánh sáng; ánh chạng vạng sẽ không bắt đầu đậm hơn trong khoảng mười lăm, hai mươi phút nữa. Trời càng tối, thì càng đúng sở trường của Zane. Tới lúc này, rất có thể anh đã hạ được một tên là ít nhất, có lẽ là hai –

Một gã đàn ông bước ra từ đằng sau cái cây mà ở dưới gốc Chance và Sunny đã định cắm trại và nhắm một khẩu 9mm vào thẳng đầu Sunny. Hắn đã không nói “Bỏ súng xuống” hay bất kì cái gì khác. Hắn chỉ mỉm cười, ánh mắt hắn khóa chặt với anh mắt Chance.

Chance cẩn trọng đặt khẩu súng của anh lên cỏ. Nếu khẩu súng đang nhắm thẳng vào đầu của anh, anh sẽ chấp nhận mạo hiểm là phản ứng của anh nhanh hơn. Anh sẽ không mạo hiểm cuộc sống của Sunny. Ngay khi anh rời tay ra khỏi khẩu súng, cái lỗ đen ngòm trên vũ khí của gã đàn ông đã nhắm vào giữa hai mắt anh.

“Ngạc nhiên chưa?” gã đàn ông khẽ hỏi. Giọng của gã làm cho Sunny thở hổn hển và quay cuồng, chân cô trượt trên lòng lạch trơn tuột. Chance vươn tay ra và đỡ cô mà không rời mắt khỏi gã đàn ông mà anh biết rất rõ.

“Không thực sự,” anh nói. “Tao đã biết là có ai đó.”

Sunny nhìn qua lại giữa hai bọn họ. “Anh *biết* hắn ư?” cô hỏi gần như không lên tiếng.

“Phải.” Anh đáng lẽ phải chuẩn bị cho việc này, anh nghĩ. Biết rằng một trong những người của anh dính dáng tới, anh đáng lẽ phải nhận ra tên phản bội có kĩ năng tiếp cận không gây tiếng động, sử dụng đúng cái cây đã che chắn cho họ như là cái khiên của chính hắn. Làm như thế cần phải rất nhẫn nại và gan dạ, bởi vì nếu Chance chỉ vô tình di chuyển vài phân sang một bên, anh sẽ nhìn thấy gã đang tới.

“L-làm sao?” cô cà lăm.

“Chúng tôi đã làm việc với nhau hàng năm trời,” Melvin Darnell nói, vẫn đang cười. Mel người Đàn ông. Đó là cách mà những người khác gọi gã, bởi vì gã luôn xung phong vào bất kì nhiệm vụ nào, bất kể nguy hiểm đến đâu. Còn cách nào tốt hơn để thu thập thông tin nội bộ nữa? Chance nghĩ.

“Mày đã bán rẻ cho Hauer,” Chance nói, lắc đầu. “Rẻ tiền quá.”

“Không, có lời chứ. Ông ta có người ở mọi nơi. FBI, Phòng tư pháp, CIA... thậm chí cả ở đây, ngay dưới mũi mày.” Mel nhún vai. “Tao có thể nói gì đây? Ông ta trả hậu.”

“Ta đã nhìn lầm mày. Tao không bao giờ nghĩ mày là cái loại thích thú với việc tra tấn. Hay là mày sẽ chết nhất và rời khỏi đây ngay khi lão đặt tay vào cô ấy?” Chance gạt đầu hướng về phía Sunny.

“Cố gắng tốt đấy, Mackenzie, nhưng không hiệu quả đâu. Ông ta là cha cô ta. Tất cả những gì ông ta muốn là cô con gái bé nhỏ.” Mel nhếch mép nhìn vào Sunny.

Chance khịt mũi. “Nghĩ nữa đi. Mày nghĩ sao cô ấy phải sợ hãi đến thế nếu tất cả những gì lão ta muốn là được giới thiệu với cô ấy?”

Mel liếc thêm một cái vào cô. Cô hoàn toàn nhợt nhạt, thậm chí cả môi cũng vậy. Nỗi khiếp sợ của cô không lẫn đi đâu được. Gã nhún vai. “Vậy là tao đã sai. Tao không quan tâm ông ta làm gì với ả.”

“Mày có quan tâm chuyện lão ta là một tên lạm dụng trẻ em không?” Giữ hẳn nói chuyện. Trì hoãn thêm thời gian. Cho Zane thời gian để làm việc.

“Bỏ đi,” Mel nói vui vẻ. “Ông ta có thể là Hitler tái thế và điều đó cũng vẫn không làm đổi màu tiền của ông ta. Nếu mày nghĩ tao sẽ phát triển một cái gọi là lương tâm – chà, mày mới là người phải nghĩ lại.”

Có một cử động đặng sau Mel. Ba gã đàn ông đi tới, bây giờ đi lại một cách công khai, như thể chúng chẳng có gì phải sợ. Hai gã mặc vét, một mặc quần thụng và áo sơ mi hở cổ. Gã mặc quần thụng và một trong hai gã mặc vét mang theo súng lục. Gã mặc vét là tên phản bội trong FBI, gã mặc quần thụng là một trong những chó săn của Hauer. Gã đàn ông ở giữa, tên mặc một bộ vét lụa Itali hai hàng khuy, làn da lão rám nắng, mái tóc màu nâu sáng được chải ngược hết ra sau – là Hauer. Lão ta đang cười.

“Con yêu,” lão vui vẻ nói khi tới chỗ họ. Lão cẩn thận bước tránh lọ củ cải muối bị đổ, mũi nhăn lại ghê tởm. “Thật quá tốt là cuối cùng cũng được gặp con. Một người cha nên biết con của ông ta, con không nghĩ vậy sao?”

Sunny không nói được trong một lúc. Cô nhìn chăm chăm vào cha cô với một nỗi kinh hoàng và ghê tởm không che đậy. Bên cạnh cô, Chance cảm thấy nỗi sợ trôi ra khỏi người cô, cảm thấy cô đột ngột thư giãn. Đôi khi, sợ hãi tốt cùng vẫn thế. Khi người ta sợ điều gì đó xảy ra, họ sợ hãi và lo lắng không yên, vì dự đoán, nỗi sợ bị méo mó đi. Một khi chuyện đó thực sự xảy ra, chẳng còn gì để mà sợ nữa. Anh siết chặt lấy cánh tay cô, ước sao cô vẫn còn tê liệt. Khi sợ hãi Sunny cũng đủ quả cảm rồi; khi cô nghĩ cô không còn gì để mất, chẳng ai nói được cô sẽ làm gì.

“Tôi đã tưởng ông phải cao hơn,” cuối cùng cô cũng nói, nhìn vào lão ta hơi thô bạo.

Crispin Hauer đỏ mặt vì giận. Lão ta không phải là một người đàn ông cao lớn, chỉ khoảng năm feet tám, và mảnh khảnh. Hai gã đàn ông đi bên cạnh đều cao hơn lão ta. Chance tự hỏi làm thế nào Sunny biết một cách chính xác làm sao chạm vào tự ái của lão. “Vui lòng bước ra khỏi vũng bùn – nếu cô có thể mang thân xác xa khỏi người tình của cô, như thế. Ta khuyến cáo. Mấy cú bắn vào đầu trông rất ghê. Cô sẽ không muốn não của nó bắn lên cô, phải không? Ta nghe nói mấy vết ố sẽ không bao giờ sạch khỏi áo quần.”

Sunny không di chuyển. “Tôi không biết Margreta ở đâu,” cô nói. “Ông có thể giết tôi ngay bây giờ, bởi vì tôi không thể nói với ông bất cứ điều gì.”

Lão ta lắc đầu trong cử chỉ cảm thông giả hiệu. “Cứ như là tao tin được ấy.” Lão giơ tay ra. “Mày có thể tự trèo ra, hoặc là người của tao sẽ giúp mày.”

Không còn nhiều ánh sáng nữa, Chance nghĩ. Nếu Sunny có thể cứ trì hoãn cha cô mà không kích động hẳn tới bạo lực như thế này, Zane sẽ ở đây sớm thôi. Với Hauer ở ngoài trời như thế này, Zane chắc hẳn đã chọn vị trí cho mình để anh có thể có cả bốn tên trong tầm nhìn.

“Tên còn lại đâu rồi?” anh hỏi, đánh lạc hướng chúng. “Chúng mày có năm người, phải không?”

Tên FBI và tên chó săn nhìn quanh, về hướng những cái cây ở đối diện con đường. Chúng có vẻ cực kì ngạc nhiên vì không có ai ở đằng sau.

Mel không rời sự chú ý của hắn khỏi Chance. “Đừng để hắn hù dọa,” gã nói sắc sảo. “Tập trung vào công việc đi.”

“Chúng mày không thắc mắc hắn ở đâu à?” Chance khẽ hỏi.

“Tao quan tâm cái chó gì. Nó chẳng là gì với tao. Có lẽ nó ngã khỏi cái cây và gãy cổ rồi,” Mel nói.

“Đủ rồi,” Hauer nói, sự chán ghét cuộc cãi nhau này rõ ràng trong giọng lão. “Sonia, ra đây ngay. Tao hứa là mày sẽ không thích nếu để người của tao lôi mày ra đâu.”

Ánh mắt khinh bỉ của Sunny quét từ đầu tới chân lão. Không thể nào tin được, cô bắt đầu hát. Và giai điệu cô ngâm nga là một bài hát ngắn độc ác kiểu mấy đứa học sinh hát để chọc quê một đứa bạn cùng lớp mà bọn chúng không khoái. “Người khi, người khi, người khi bé tí tí ti. Hắn rất xấu, hắn rất lùn, hắn cần một cái thang để với tới cái mông.”

Nó không có vắn, Chance nghĩ trong cơn buồn cười chết lặng. Những con quỷ nhỏ độc địa như bọn trẻ con không cần tới những thứ đẹp đẽ như thế. Tất cả những gì chúng quan tâm là tạo hiệu quả lên nạn nhân của chúng.

Nó hiệu quả hơn cả những mong đợi hoang đường nhất của anh.

Mel Darnell phá ra cười. Hai gã đàn ông thì chết cứng, biểu hiện của chúng cần trọng biến thành vô cảm. Mặt Crispin Hauer sẫm lại thành một màu đỏ tăm tối, tím tái và đôi mắt lão lồi ra cho tới khi màu trắng hiện ra hết cả tròng mắt. “Con chó!” lão ta gào lên, nước bọt bay tứ tung, và lão ta giật lấy khẩu súng trong bàn tay tên gián điệp FBI.

Một bông hoa đỏ chói nở trên ngực Hauer, đi kèm với nó là tiếng bụp kì lạ, mờ ảo. Hauer đông cứng như thể lão ta lao đầu vào một bức tường kính, biểu hiện của lão trở nên trống rỗng.

Mel có khả năng phản ứng tuyệt vời, và đã được rèn luyện kiệt xuất. Trong một phần ngàn giây trước khi âm thanh của phát đạn tới được tai họ, Chance đã nhìn thấy ngón tay của Mel siết lại trên cò súng, và anh vồ lấy vũ khí của chính mình, biết rằng anh đã không đủ nhanh. Rồi Sunny húc vào anh bằng tất cả sức mạnh của cô, toàn bộ cơ thể cô lao vào anh và thúc anh

sang một bên, tiếng hét của cô gần như bị chìm lìm trong âm thanh sấm động của khẩu súng lớn trên tay Mel. Cô trèo ra khỏi người anh gần nhanh như khi lao vào anh, cố bò lồm cồm trên bờ cỏ để tới chỗ Mel trước khi gã bắn thêm một phát nữa, nhưng Mel không bao giờ có thêm một cơ hội nữa để bóp cò. Mel không bao giờ có thêm bất kì thứ gì khác nữa, cho dù chỉ là một giây, bởi vì phát đạn thứ hai của Zane đã bắn chết gã ngay giữa ngực giống y như phát súng đầu tiên của anh đã hạ Hauer.

Rồi tất cả đều rối tung lên. Người của Chance, cuối cùng cũng quay trở lại vị trí và với việc mối đe dọa nhắm vào Chance và Sunny đã được kiểm soát, bắt đầu sả xúng vào hai gã đàn ông còn lại. Chance tóm lấy Sunny và đè bẹp cô xuống con lạch một lần nữa, bao phủ cô bằng thân hình của anh, giữ cô ở đó cho đến khi Zane kêu ngừng bắn và màn đêm trở nên yên tĩnh.

Sunny ngồi ở một bên của hiện trường như trong cơn ác mộng, giờ đây được chiếu sáng rực rỡ bởi những ngọn đèn pha chạy bằng pin làm hiện lên hết từng chi tiết sáng rõ và để lại những cái bóng âm đạm tối đen. Từ một nơi nào đó, một trong số những người lính thuộc tiểu đội vừa đột ngột tụ lại trên cánh đồng đã tìm được một cái thùng và anh ta úp ngược xuống để cho cô một chỗ ngồi. Cô bị ướt và gần như lạnh không chịu nổi, bất chấp cái nóng của một đêm cuối tháng Tám. Quần áo đầy bùn đất của cô dính dớp, vì thế cái chân cô quấn chặt quanh thân mình với những ngón tay tê buốt chẳng giúp ích gì nhiều, nhưng cô vẫn không thả nó ra.

Cô đau, với cơn đau cực độ chi phối tất cả đe dọa kéo cô ngã khỏi cái thùng, nhưng cô ừ ừ chống đỡ bản thân ngồi thẳng. Chỉ có ý chí của cô mới giữ được cô ngồi trên cái thùng ấy.

Những người đàn ông xung quanh cô rất chuyên nghiệp. Họ lặng lẽ và hoàn thiện khi họ xử lý năm xác người đang nằm trên mặt đất ngay hàng thẳng lối. Họ lịch sự với những nhân viên thi hành luật đến *thi hành luật*, tiếng còi báo động hút lên, đèn xanh quét trong bóng tối, mặc dù không bao giờ có bất kì sự nghi ngờ nào về việc ai là người ra lệnh ở đây.

Và Chance là người lãnh đạo của họ.

Người đàn ông đó, người đầu tiên đã giương súng vào họ, đã gọi anh là “Mackenzie.” Và vài lần nữa một người này người khác trong đám cảnh sát

địa phương đã gọi anh là Ông Mackenzie; anh đã trả lời họ, vì thế cô biết rằng chẳng có gì nhầm lẫn về chuyện tên tuổi hết.

Những sự kiện đêm nay là một khối mờ ảo hỗn loạn trong trí óc cô, nhưng có một thực tế hiện ra rõ ràng: toàn bộ tình huống này là một sự dàn dựng, một cái bẫy – và cô là con mồi.

Cô không muốn tin điều này, nhưng lý lẽ không để cô chối từ nó. Rõ ràng anh là người chịu trách nhiệm ở đây. Anh có rất nhiều người tại hiện trường, những người mà anh ra lệnh, những người có thể ở đây chỉ trong trường hợp anh đã lên kế hoạch trước tất cả.

Xét dưới ánh sáng nhận thức mới mẻ ấy, mọi thứ đã xảy ra từ khi cô gặp anh mang một ý nghĩa mới. Cô thậm chí đã nghĩ cô nhận ra tên cướp đã ăn cướp cái cặp tài liệu của cô ở sân bay Thành phố Salt Lake. Anh ta giờ đã tắm rửa sạch sẽ, với cùng cái khí chất lạnh lẽ, hoàn thiện như những người khác, nhưng cô khá chắc chắn đó là cùng một người đàn ông.

Tất cả mọi thứ đều là một sự sắp đặt. Tất cả mọi thứ. Cô không biết anh ta đã làm thế nào, trí óc cô không thể nào mừng rỡ ra được sức mạnh ảnh hưởng cần tới để tạo nên tất cả những chuyện này, nhưng bằng cách nào đó anh ta đã làm loạn các chuyến bay của cô để cô có mặt ở sân bay thành phố Salt Lake vào một thời điểm nhất định, để cho tên cướp cướp lấy va li của cô và Chance ngáng đường gã. Đó là một vở kịch vô cùng tinh vi, một vở kịch tiêu tốn tài năng và tiền bạc và nhiều tài nguyên hơn những gì cô có thể tưởng tượng.

Anh ta chắc hẳn đã nghĩ cô cùng hội cùng thuyền với cha cô, cô nghĩ với một trực giác thoáng qua. Tất cả chuyện này đều xảy ra sau vụ cướp ở Chicago, không nghi ngờ gì nữa chính là việc đã khiến cô lôi kéo sự chú ý của Chance. Kế hoạch của anh ta lúc đầu là gì? Khiến cô phải lòng anh ta và sử dụng cô để thâm nhập vào tổ chức của cha cô? Chỉ có điều nó đã không tiến triển theo cách đó. Cô không những không liên quan gì tới cha cô, cô còn sợ hãi và căm thù ông ta tới tuyệt vọng. Vì thế Chance, biết rõ tại sao Hauer lại muốn cô, đã điều chỉnh kế hoạch của anh ta và sử dụng cô như một con mồi.

Thật là một chiến lược tài tình làm sao. Và anh ta thật là một diễn viên đại tài; anh ta đáng nhận giải Oscar.

Chẳng có gì xảy ra với chiếc máy bay hết. Cô đã không bỏ qua sự trùng hợp đáng kinh ngạc của cuộc “giải cứu” của họ. Charlie Jones chỉ vừa mới tỉnh cờ tìm thấy họ ngay sáng sớm hôm sau khi cô đã moi ruột moi gan ra kể với Chance về cha cô trước đó. Chắc hẳn anh ta đã bán tín hiệu cho Charlie bằng cách nào đó.

Cô đã dễ dãi với anh ta làm sao. Cô đã hoàn toàn bị lừa gạt, hoặc toàn bị mù mẫm bởi việc làm tình và sự quyến rũ của anh ta. Anh ta là một điểm sáng chói với cô, một ngọn lửa vụt qua thế giới cô đơn của cô, và cô đã tin anh ta không nửa lời phản đối. Anh ta chắc phải nghĩ cô là con ngốc khờ dại nhất trên đời này. Phần tệ nhất là, cô còn ngu dại hơn cả anh ta đã biết nữa, bởi vì cô đang mang giọt máu của anh ta.

Cô nhìn qua cánh đồng về phía anh ta, đứng sừng sững trong ánh đèn pha chói lọi khi anh ta nói chuyện với một người đàn ông cao lớn, hùng mạnh khác, người phát ra luồng khí chết chóc nhất mà cô từng nhìn thấy, và nỗi đau trong lòng cô lan ra cho đến khi cô không tài nào chứa nổi nó nữa.

Ánh sáng chói lòa của đời cô đã tắt.

Chance nhìn quanh về phía Sunny, việc anh vẫn liên tục làm kể từ giây phút cô ngồi xuống cái thùng úp ngược đó và co người lại sâu trong cái chăn mà ai đó đã đắp lên người cô. Cô trắng bệch một cách đáng sợ, khuôn mặt cô u sầu và âm đạm. Anh không thể kiếm chút thời gian để an ủi cô, không phải bây giờ. Có rất nhiều việc cần làm, xoa dịu những nhà chức trách địa phương đồng thời phải để họ biết anh là người kiểm soát mọi chuyện, chứ không phải họ, cần xử lý những cái xác, rà soát bước đầu những tổ chức mà Mel đã nêu lên là có người của Hauer trong đó.

Cô không phải người ngu ngốc; còn lâu mới ngu ngốc. Anh đã quan sát cô nhìn các hoạt động diễn ra xung quanh, quan sát biểu hiện của cô trở nên u ám hơn khi cô đã tới được cái kết luận duy nhất không tránh khỏi mà cô *có thể* tới. Cô đã để ý khi mọi người gọi anh là Mackenzie thay vì McCall.

Ánh mắt họ gặp nhau, dính chặt vào nhau. Cô nhìn anh dăm dăm qua khoảng cách mười mét giữa họ, mười mét hố sâu không gì nối liền được. Anh đã giữ khuôn mặt mình không nao núng. Không có lời biện hộ nào anh có thể đưa cho cô mà cô chưa cân nhắc. Những lý do của anh là tốt; anh biết điều đó. Nhưng anh đã sử dụng cô và đã mạo hiểm mạng sống của cô. Với

tính cách của cô, cô sẽ dễ dàng tha thứ cho anh với việc đem tính mạng cô ra mạo hiểm; nó là phần còn lại của kế hoạch, cách anh đã sử dụng cô, sẽ đánh cô một đòn chí mạng.

Khi anh nhìn, anh thấy ánh sáng chết dần trong mắt cô, rút ra khỏi cô như thể nó chưa từng tồn tại. Cô quay đầu khỏi anh –

Và đâm vào lòng anh với cử chỉ ấy.

Run rẩy, bị nỗi hối hận xuyên thấu, anh quay lại với Zane và thấy anh trai đang nhìn anh với cả một biển hiếu biết trong đôi mắt màu xanh nhạt. “Nếu chú muốn cô ấy,” Zane nói, “thì đừng để cô ấy đi.”

Nó chỉ đơn giản như thế, và cũng khó khăn như thế. Đừng để cô ấy đi. Làm sao anh có thể làm thế, khi mà cô xứng đáng được người tốt hơn nhiều con người của anh?

Nhưng giờ ý tưởng đã ở đó. Đừng để cô ấy đi. Anh không thể từ chối nhìn vào cô lần nữa, để nhìn xem liệu cô có vẫn đang nhìn anh hay không.

Cô không còn ở đó. Cái thùng vẫn còn nguyên đó, nhưng Sunny đã ra đi.

Chance chạy vội qua chỗ cô đã ngồi, quét ánh mắt qua nhóm những người đang đứng xung quanh, một vài người đang làm việc, một vài người chỉ đứng quan sát. Anh không nhìn thấy mái tóc màu sáng ấy. Chết tiệt, cô ấy chỉ vừa mới ở đây; làm thế nào mà cô ấy biến mất nhanh như vậy được?

Rất dễ dàng, anh nghĩ. Cô đã dành cả đời để thực hành.

Zane đã ở bên cạnh anh, đầu anh ngược lên, cảnh giác. Những cái đèn pha chết tiệt cản hết tầm nhìn của họ với bất kể thứ gì ở đằng sau nó.

Cô có thể đã đi theo bất kì hướng nào, và họ sẽ không thể nhìn thấy cô.

Anh nhìn xuống đất để xem xem có bắt gặp dấu vết nào không, mặc dù bây giờ đám cỏ quá lộn xộn đến nỗi anh rất nghi ngờ có thể tìm được bất kì cái gì. Cái thùng lấp loáng màu sẫm và ẩm ướt dưới ánh đèn pha.

Ẩm ướt?

Chance cúi xuống và xoẹt tay qua cái thùng. Anh nhìn chăm chăm vào vết chất lỏng đỏ thẫm trên ngón tay và lòng bàn tay anh. Máu. Máu của Sunny.

Anh cảm thấy như chính máu mình vừa bị rút cạn ra khỏi cơ thể. Lạy Chúa, cô ấy đã bị bắn, và cô ấy đã không nói một lời nào. Trong bóng tối màu máu không dễ bị nhận ra trên bộ quần áo ẩm ướt của cô. Nhưng nó

phải chừng... bao lâu rồi? Cô ấy đã ngồi ở đó từng ấy thời gian, chảy máu, và không nói với bất kì ai.

Tại sao?

Bởi vì cô muốn rời xa anh. Nếu họ biết cô bị thương, cô sẽ bị túm lại mà đưa vào bệnh viện, và cô sẽ không thể thoát được mà không phải nhìn lại anh lần nữa.

Khi Sunny bỏ đi, cô sẽ làm thật sạch sẽ. Không hiện trường, không lời biện hộ, không lời giải thích. Cô chỉ là biến mất mà thôi.

Nếu anh đã thấy đau đớn khi cô quay mặt khỏi anh, thì nó chẳng là gì với những cảm nhận của anh bây giờ. Nỗi sợ hãi đến tuyệt vọng chiếm lấy trái tim anh, làm đông cứng máu trong huyết quản anh. “Nghe này!” anh gào lên, và rất nhiều khuôn mặt đã được huấn luyện để tuân theo mọi mệnh lệnh của anh, cùng quay về phía anh. “Có anh nhìn thấy Sunny bỏ đi không?”

Những cái đầu cùng lắc, và những người đàn ông bắt đầu nhìn quanh. Cô không có trong tầm nhìn.

Chance bắt đầu đưa ra các mệnh lệnh. “Tất cả mọi người bỏ hết mọi việc đang làm và tản ra. Tìm cô ấy. Cô ấy đang chảy máu. Cô ấy đã bị bắn và không nói với ai hết.” Khi anh nói, anh đã bước ra khỏi ánh sáng của những ngọn đèn pha, trái tim anh đang thắt lại sợ hãi. Cô không thể đi xa được, không trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế. Anh sẽ tìm thấy cô. Anh không thể chịu đựng được nếu không phải thế.

Chương 14

Chance mù quáng đi đi lại lại trên hành lang bên ngoài phòng chờ phẫu thuật. Anh không thể ngồi xuống, mặc dù căn phòng trống không và anh có thể có bất kì cái ghế nào anh muốn. Anh nghĩ, nếu anh dừng bước, anh rất có thể sẽ khụy xuống và không thể đứng lên lại nữa. Anh không biết nỗi sợ hãi khủng khiếp như thế này có tồn tại. Anh chưa bao giờ cảm thấy nó cho chính mình, thậm chí cả khi anh nhìn xuống nòng súng chìa thẳng vào mặt anh – và nóng súng của Mel không phải là cái đầu tiên – nhưng anh sợ cho Sunny. Anh đã bị nỗi sợ tóm lấy kể từ khi anh tìm thấy cô nằm úp mặt xuống đồng cỏ, bất tỉnh, mạch đập yếu ớt vì mất máu.

Cám ơn Chúa có sẵn nhiều bác sĩ trên cánh đồng, nếu không cô sẽ chết trước khi anh có thể đưa cô tới một bệnh viện. Họ đã không thể làm cô

ngừng chảy máu, nhưng họ đã làm nó chậm lại, bắt đầu truyền dung dịch muối để đẩy ngược lượng máu vào trong cơ thể cô và tăng huyết áp đang tụt của cô lên, và đưa cô đến bệnh viện kịp lúc vẫn còn sống.

Anh đã bị gạt sang một bên kể từ lúc đó, bởi một đội ngũ bác sĩ mặc đồ cấp cứu. “Ông có liên hệ gì với cô ấy không, thưa ông?” một y tá đã nhanh nhẹn hỏi khi cô kiên quyết đẩy anh ra khỏi phòng điều trị.

“Tôi là chồng cô ấy,” anh nghe thấy mình nói. Không đời nào anh cho phép quyền quyết định mạng sống của cô ra khỏi bàn tay mình. Zane, người đã ở bên cạnh anh suốt khoảng thời gian đó, đã không thể hiện ra thậm chí chỉ là một chút xú ngọc nhiên.

“Ông có biết nhóm máu của bà ấy không, thưa ông?”

Tất nhiên là anh không biết. Cũng như anh không biết bất kì câu trả lời nào cho bất kì câu hỏi nào khác của người phụ nữ mà anh đã bị đẩy sang, nhưng anh đang quá tê liệt, mọi sự chú ý của anh tập trung vào phòng bệnh nơi có khoảng mười người đang tiếp tục chữa trị cho cô, đến nỗi anh khó mà biết bất kì ai đang hỏi cái gì, và người phụ nữ không thúc giục. Thay vào đó, cô ta vỗ vào tay anh và nói một lúc nữa cô sẽ quay lại khi vợ anh đã ổn định. Anh biết ơn sự lạc quan của cô ta. Trong thời gian ấy, Zane, vẫn hoàn toàn sẵn sàng như mọi khi, đã yêu cầu một bản sao tài liệu về Sunny được gửi tới Pocket Pro không dây của anh, để Chance có mọi thông tin cần thiết khi người phụ nữ quay trở lại với hàng triệu câu hỏi của cô ta. Anh không quan tâm tới những lộn xộn trong hệ thống quan liêu mà anh đang gây ra; tổ chức sẽ chi trả cho mọi thứ.

Nhưng những cơn choáng váng vẫn cứ đến, cái này chồng lên cái khác. Vị bác sĩ phẫu thuật ra khỏi phòng bệnh, bộ áo màu xanh lá của anh ta vấy máu của cô. “Vợ anh đã tỉnh lại một chút,” anh ta nói. “Cô ấy vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cô ấy đã hỏi về đứa bé. Anh có biết cô ấy đã mang thai bao lâu rồi không?”

Chance đã thực sự lão đảo và phải chống tay vào tường để đứng vững. “Cô ấy có thai ư?” anh hỗn hển hỏi.

“Tôi hiểu rồi.” Vị bác sĩ ngay lập tức chuyển giọng. “Tôi nghĩ cô ấy chắc cũng mới biết. Chúng tôi sẽ làm vài cuộc kiểm tra và làm mọi sự phòng ngừa chúng tôi có thể. Chúng tôi sẽ đưa cô ấy vào phòng phẫu thuật bây

giờ. Một y tá sẽ chỉ cho anh chờ ở chỗ nào.” Anh ta bước đi, bộ áo cấp cứu bay phần phật.

Zane đã quay sang Chance, đôi mắt màu xanh nhạt của anh sắc như tia laser. “Của chú?” anh khẽ hỏi.

“Vâng.”

Zane không hỏi liệu Chance có chắc không, điều mà Chance hết sức biết ơn. Zane đương nhiên cho rằng Chance sẽ không làm lẩn một việc quan trọng như thế.

Có thai? Làm thế nào? Anh day day sống mũi chỗ giữa hai mắt mình. Anh biết làm thế nào. Anh nhớ quá rõ anh đã cảm thấy ra sao khi lên đỉnh ở trong cô mà không có sự bảo vệ của bao cao su làm cho cảm xúc bị thui chột. Nó đã xảy ra hai lần – chỉ hai lần – nhưng một lần đã quá đủ.

Một vài chi tiết nhỏ trượt vào đúng chỗ. Anh đã ở quanh những người phụ nữ đang mang thai gần như suốt cả đời, hết người chị dâu này đến người chị khác sản sinh ra một Mackenzie tí hon. Anh biết rõ những triệu chứng. Anh nhớ cơn buồn ngủ của Sunny trưa nay, và việc cô cứ khăng khăng đòi mua củ cải muối. Những miếng củ cải muối chết tiệt đó, anh nghĩ; việc cô ấy nghén chúng – vì bây giờ anh đã biết rõ tại sao cô lại thèm – đã cứu sống anh. Đôi khi những cơn nghén ăn kì cục bắt đầu gần như ngay lập tức. Anh có thể nhớ khi Shea, vợ của Michael, đã thực sự lột sạch cá hồi đóng hộp ở Wyoming, cả một tuần trước khi chị ấy lỡ kì kinh đầu tiên. Cơn buồn ngủ cũng bắt đầu rất sớm trong lúc thai nghén.

Anh biết chính xác cái ngày anh đã làm cho cô có thai. Nó là vào lần thứ hai anh làm tình với cô, nằm trên một tấm chăn trong cái nóng chiều muộn. Đứa bé sẽ ra đời khoảng giữa tháng Năm... nếu Sunny còn sống.

Cô phải sống. Anh không thể đối mặt với điều ngược lại. Anh yêu cô quá nhiều để thậm chí chỉ nghĩ về nó. Nhưng anh đã nhìn thấy vết đạn ở bên phải cô, và anh sợ chết khiếp.

“Có muốn anh gọi cho bố mẹ không?” Zane hỏi.

Họ sẽ dừng mọi chuyện lại và đến đây ngay lập tức nếu anh nói có, Chance biết thế. Toàn bộ gia đình sẽ làm vậy; bệnh viện sẽ bị ngập lụt vì nhà Mackenzie. Sự ủng hộ của họ là hoàn toàn, và không đòi hỏi.

Anh lắc đầu. “Không. Chưa cần.” Giọng anh thô ráp, như thể anh đã gào khóc, mặc dù anh có thể thề rằng mọi tiếng kêu gào của anh đều được giữ lại ở bên trong. Nếu Sunny... nếu điều tệ nhất xảy ra, thì anh sẽ cần đến họ. Giờ đây anh vẫn còn giữ mình được. Ngay lúc này thôi.

Vì thế anh lại đi, và Zane đi cùng với anh. Zane cũng đã nhìn thấy rất nhiều vết thương do đạn bắn; anh đã nhận phần của mình. Chance là người may mắn; anh đã bị chém vài lần, nhưng chưa bị bắn lần nào.

Chúa ơi, có quá nhiều máu chảy. Làm thế nào mà cô ấy có thể ngồi nguyên chùng đó thời gian? Cô ấy đã trả lời các câu hỏi, nói rằng cô ổn cả, thậm chí đi loanh quanh một chút trước khi một trong những người đàn ông tìm thấy cái thùng để cho cô ấy ngồi xuống. Trời tối, cô ấy có một cái chăn quấn quanh người – đó là lý do tại sao không ai để ý thấy. Nhưng đáng lẽ cô ấy đã phải lăn ra đất và gào thét vì đau đớn rồi mới phải.

Những ý nghĩ của Zane cũng đi theo cùng một hướng. “Anh luôn luôn kinh ngạc,” anh nói, “trước những việc một vài người có thể làm sau khi bị bắn.”

Ngược lại với những gì mà phần lớn mọi người vẫn tưởng, một vết thương gây ra bởi đạn bắn, cho dù là nghiêm trọng, không nhất thiết phải hạ gục ngay nạn nhân. Tất cả các cảnh sát đều biết rằng thậm chí một kẻ đã bị một viên đạn bắn vỡ tim vẫn có thể tấn công và giết *họ*, và chỉ chết khi mà bộ não bị thiếu ô xy của hãn ta đã chết. Những kẻ sử dụng ma túy thậm chí vẫn còn tiếp tục bắn giết sau khi đã dính một lượng lớn các vết thương. Mặt khác lại có những người chỉ chịu những vết thương rất nhỏ nhưng đã ngã xuống như thể họ bị cắt da xẻ thịt, rồi gào thét không ngừng cho đến khi tới được bệnh viện và được đưa cho đủ thuốc để giữ im lặng. Nó thực sự chỉ là vấn đề về mặt tinh thần, và Sunny có một ý chí cứng chắc như titan. Anh chỉ hi vọng cô cũng áp dụng cái ý chí đó để sống còn.

Mất gần sáu tiếng đồng hồ trước khi viên bác sĩ phẫu thuật mệt mỏi đi tới, sáu giờ đồng hồ dài nhất trong cuộc đời của Chance. Vị bác sĩ trông phờ phạc, và Chance cảm thấy những móng tay lạnh lẽo của thần chết. Không. Không –

“Tôi nghĩ cô ấy sẽ vượt qua được,” vị bác sĩ nói, và nở một nụ cười thể hiện niềm vinh quang cá nhân thuần túy, làm cho Chance hiểu rằng đã có

một cuộc chiến thực sự diễn ra trong phòng phẫu thuật. “Tôi đã phải cắt bỏ một phần lá gan và ruột non. Vết thương ở gan là thứ đã gây ra sự xuất huyết lớn. Chúng tôi đã phải thay thế gần như toàn bộ lượng máu của cô ấy trước khi kiểm soát được tình hình.” Anh ta xoa xoa bàn tay lên mặt. “Trong một lúc nó khá là mạo hiểm. Huyết áp của cô ấy rớt xuống đáy và nhịp tim cô ấy đã ngừng lại, nhưng chúng tôi đã đưa được cô ấy trở về. Phản ứng nhân cầu của cô ấy bình thường, và những dấu hiệu sống của cô ấy rất đáng hài lòng. Cô ấy đã rất may mắn.”

“May mắn,” Chance lặp lại, vẫn còn choáng váng bởi sự kết hợp giữa tin tức tốt lành và những thiệt hại.

“Chỉ có một mảnh đạn vắng trúng cô ấy thôi. Chắc hẳn là do nẩy lại.”

Chance biết cô đã không bị bắn trong khi anh đề cô ở dưới con lạch. Nó chắc phải xảy ra khi cô đẩy anh sang một bên và Darnell khai hỏa. Rõ ràng là Darnell đã bắn trượt, và viên đạn chắc đã trúng phải một viên đá trong con lạch và bị vỡ ra.

Cô đã bảo vệ anh. Một lần nữa.

“Cô ấy sẽ ở trong phòng chăm sóc chuyên sâu (*ICU*) ít nhất là hai tư giờ tới, có thể là bốn mươi tám giờ, cho đến khi chúng tôi biết liệu có bị nhiễm trùng lần hai hay không. Mặc dù tôi thực sự nghĩ là chúng tôi đã kiểm soát được tình hình.” Anh ta nhoẻn cười. “Cô ấy sẽ được ra khỏi đây trong vòng một tuần.”

Chance dựa hẳn vào tường, cúi người xuống để chống tay vào đầu gối. Đầu an hong ong. Bàn tay cứng rắn của Zane nắm lấy vai anh, cho anh sự hỗ trợ của anh ấy. “Cám ơn,” Chance nói với vị bác sĩ, ngẩng đầu lên để anh có thể thấy anh ta.

“Anh có cần phải nằm xuống không?” bác sĩ hỏi.

“Không, tôi ổn. Chúa ơi! Tôi rất ổn. Cô ấy sẽ không sao!”

“Đúng,” bác sĩ nói, và lại cười nữa.

Sunny cứ trôi sục trong trạng thái tỉnh táo, như một con thuyền bập bênh lên xuống trên sóng nước. Đầu tiên cô chỉ nhận thức được những mảnh rời rạc. Cô có thể nghe thấy những giọng nói ở khoảng cách xa xa, mặc dù cô không thể xác định được bất kì từ nào, và một âm thanh bíp bíp nho nhỏ. Cô cũng nhận thức được có gì đó nơi cổ họng mình, mặc dù cô không nhận

ra nó là một cái ống. Cô không có khái niệm gì việc cô đang ở đâu, hay thậm chí là cô đang nằm xuống.

Lần tiếp theo cô tỉnh lại, cô có thể cảm nhận được làn vải cốt tông mềm mại bên dưới cô và nhận ra tấm vải đó là một cái ga giường.

Lần tiếp theo nữa cô cố gắng mở mắt một chút, nhưng tầm nhìn của cô mờ ảo và cái có vẻ như là hàng núi máy móc chẳng có nghĩa gì với cô.

Một lúc nào đó cô nhận ra cô đang ở trong một bệnh viện. Cô đau, nhưng nó ở một khoảng cách xa xôi. Cái ống ở cổ họng cô bây giờ đã được bỏ đi. Cô ngỡ ngợ nhớ là nó đã được bỏ ra, một việc chẳng dễ chịu chút nào, nhưng cảm giác về thời gian của cô quá lộn xộn đến nỗi cô nghĩ cô nhớ được nó ở đó sau khi nó đã bị bỏ đi. Mọi người cứ đi ra đi vào cái khu vực nhỏ bé của cô, bật những ngọn đèn sáng choang, nói chuyện và chạm vào cô và làm những việc rất riêng tư với cô.

Dần dần sự kiểm soát đối với cơ thể của chính cô bắt đầu quay trở lại, khi cô chiến đấu chống lại những tác động của thuốc mê và thuốc giảm đau. Cô đã cố làm một cử chỉ yếu đuối về phía bụng mình, và gấn ra được một từ duy nhất. “Đứa bé?”

Y tá chăm sóc chuyên sâu hiểu. “Con của cô không sao,” anh ta nói, dành cho cô một cái vỗ về an ủi, và cô thấy hài lòng.

Cô khát khủng khiếp. Từ tiếp theo của cô là, “Nước,” và một mảnh đá được cho vào trong miệng cô.

Mặc dù vậy, cùng với sự trở lại của ý thức, là cơn đau. Nó trườn đến gần hơn bao giờ hết khi tác dụng của thuốc giảm đi. Cơn đau rất tệ, nhưng Sunny gần như chào đón nó, bởi vì nó có nghĩa là cô còn sống, và trong một lúc cô đã tưởng là không phải.

Cô nhìn thấy y tá tên Jerry thường xuyên nhất. Anh ta đi vào trong phòng bệnh, cười như thường lệ, và nói, “Có người muốn gặp cô này.”

Sunny lắc đầu một cách mạnh mẽ, đó là một sai lầm. Nó làm tăng cường độ những cơn đau mà đã bị thuốc kiềm hãm. “Không tiếp khách,” cô cố gắng nói.

Dường như cô đã trải qua nhiều ngày, nhiều niên kỉ, trong phòng chăm sóc chuyên sâu, nhưng khi cô hỏi Jerry anh ta nói, “Ồ, khoảng ba mươi sáu

giờ. Chúng tôi sẽ chuyển cô sang phòng riêng sớm thôi. Nó đang được chuẩn bị bây giờ.”

Khi họ chuyển cô, cô đã đủ tỉnh táo để nhìn những tấm ốp trần và đèn trôi qua trên đầu. Cô thoáng nhìn thấy một người đàn ông cao to, tóc đen và nhanh chóng quay đi.

Đặt cô vào trong một phòng riêng thực sự là một chiến dịch, cần đến hai hộ lý, ba y tá và nửa giờ đồng hồ. Cô kiệt sức khi mọi thứ, bao gồm cả chính cô, được chuyển xong và sắp xếp ổn thỏa. Cái giường mới đẹp và mát mẻ hơn; đầu giường đã được nâng lên và một cái gối đặt dưới đầu cô. Thậm chí chỉ ngồi như thế thôi cũng làm cô cảm thấy một trăm phần trăm bình thường và trong tầm kiểm soát.

Có hoa ở trong phòng. Hoa hồng, loại màu hồng đào, với một chút đỏ trên viền cánh hoa, tỏa ra một thứ mùi hương nồng nàn, cay cay lấn át hết mùi thuốc khử trùng và dung dịch tẩy rửa của bệnh viện. Sunny nhìn đắm đắm vào chúng nhưng không hỏi ai đã mang chúng đến.

“Tôi không muốn tiếp khách,” cô bảo với các y tá. “Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi.”

Cô được phép ăn Jell-O, (*tên một loại thạch, món tráng miệng ưa thích ở Mỹ*) và uống trà nhạt. Vào ngày thứ hai trong phòng bệnh riêng cô được uống một ít nước hầm, và cô được đặt lên một cái ghế ở cạnh giường trong mười lăm phút. Thật là tốt khi được đứng trên hai chân mình, thậm chí chỉ một vài giây khi họ di chuyển cô từ giường tới ghế. Nó còn tốt hơn nữa khi họ chuyển cô trở lại giường.

Đêm đó, cô tự mình ra khỏi giường, mặc dù quá trình đó rất chậm và không vui vẻ gì, và bước dọc chiều dài của chiếc giường. Cô đã phải bám vào giường để trụ vững, nhưng đôi chân cô vẫn ở nguyên dưới cô.

Ngày thứ ba, có một điện hoa từ cửa hàng hoa. Đó là một bụi hoa móng rồng, với những cái lá dày, màu xanh ánh xám và những bông hoa màu hồng xinh đẹp nở ở giữa. (*xem hình ở cuối chương*) Cô đã không bao giờ có cây trồng trong nhà vì cùng một lý do như không nuôi thú cảnh, bởi vì cô thường xuyên di chuyển và không thể chăm sóc chúng. Cô nhìn đắm đắm vào bụi móng rồng, cố gắng ghi chặt lấy thực tế là cô đã có thể trồng mọi

loại cây mà cô muốn bây giờ. Mọi thứ đã thay đổi. Cripin Hauer đã chết, và cô và Margreta đã được tự do.

Ý nghĩ về chị gái cô khiến chuông báo động rung lên trong người cô. Hôm nay là ngày mấy? Bao giờ sẽ đến lúc Margreta gọi? Về chuyện đó, cái điện thoại của cô đâu rồi?

Vào buổi chiều ngày thứ tư, cánh cửa mở ra và Chance bước vào trong.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Sự thực, cô đã ngạc nhiên là anh dành cho cô nhiều thời gian để hồi phục đến thế. Cô đã tránh gặp anh lâu nhất có thể, nhưng cô biết rằng sẽ phải có một cảnh kết thúc vở diễn trước khi tấm màn rơi xuống.

Cô đã kiềm chế nỗi đau trong lòng bằng việc tập trung vào nỗi đau thể xác, nhưng giờ đây nó đang ào lên phía trước. Cô đấu tranh với nó, tìm kiếm sự kiểm soát. Chẳng ích gì khi gây ra một tình cảnh khó xử, chỉ có lòng tự trọng của cô là bị mất mà thôi.

“Anh đã giữ điện thoại di động của em,” anh nói, đi vòng quanh để đứng giữa cô và cái cửa sổ, khiến cho cô hoặc là nhìn vào anh hoặc là quay đi lần nữa. Câu mở màn của anh đã đảm bảo là cô không quay đi. “Margreta đã gọi ngày hôm qua.”

Sunny nắm chặt hai tay, rồi nhanh chóng thả lỏng bàn tay bên phải vì cử động đó làm gập cái kim truyền dịch được dính vào mu bàn tay của cô. Margreta chắc hẳn rất hoảng sợ khi nghe được giọng đàn ông thay vì giọng của Sunny.

“Anh đã nói rất nhanh,” Chance nói. “Anh bảo với cô ấy em đã bị bắn nhưng sẽ ổn, và rằng Hauer đã chết. Anh đã bảo sẽ mang điện thoại tới cho em ngày hôm nay, và cô ấy có thể gọi lại tối nay để xác nhận mọi chuyện anh đã nói. Cô ấy không nói gì, nhưng cô ấy cũng không gác máy.”

“Cám ơn,” Sunny nói. Anh đã xử lý tình huống đó theo cách tốt nhất có thể.

Anh đã thay đổi đột ngột, cô nhận ra. Nó không chỉ là vì quần áo của anh, mặc dù anh đang mặc quần tây màu đen và một cái áo sơ mi lụa màu trắng, trong khi trước đó anh chỉ mặc quần jean, đi ủng, và một cái áo sơ mi hoặc áo phông thông thường. Toàn bộ thái độ của anh đã khác. Tất nhiên, anh đã không còn đóng vai một phi công lái thuê nông nghênh, quyến rũ

nữa. Bây giờ anh đã là chính anh, và thực tế chính là cái điều cô vẫn luôn luôn cảm nhận được bên dưới bề mặt sự quyến rũ của anh. Anh là một người đàn ông lãnh đạo một kiểu biệt đội lính đánh thuê nào đó, một người có tầm ảnh hưởng rộng lớn để làm những việc theo ý mình. Cái rìa hiểm nguy mà cô chỉ mới thoáng thấy trước đây bây giờ đã thực sự hiện rõ, trong đôi mắt anh và trong khẩu lệnh oai nghiêm khi anh nói.

Anh tiến gần tới cạnh giường hơn, gần đến nỗi anh dựa người vào tay vịn. Rất nhẹ nhàng, cú chạm chỉ nhẹ như tơ, anh đặt ngón tay trên bụng cô. “Con của chúng ta không sao,” anh nói.

Anh đã biết. Ngạc nhiên, cô nhìn chăm chăm vào anh, mặc dù cô nhận ra cô đã phải biết là bác sĩ sẽ nói với anh rồi.

“Em có định nói với anh không?” anh hỏi, đôi mắt nâu-vàng của anh chăm chú nhìn mặt cô, như thể anh muốn bắt được mọi sắc thái biểu cảm.

“Tôi đã không nghĩ về nó cách này hay cách khác,” cô thành thật nói. Chính cô cũng chỉ mới vừa làm quen với nhận thức đó; cô còn chưa đi đến điểm lập bất kì kế hoạch nào.

“Việc này thay đổi mọi thứ.”

“Thật sao,” cô nói, và đó không phải là một câu hỏi. “Có bất kì điều gì anh đã nói với tôi là sự thật không?”

Anh do dự. “Không.”

“Chẳng có gì sai với cái bơm nhiên liệu.”

“Không.”

“Anh có thể đưa chúng ta ra khỏi cái hẻm núi ấy bất kì lúc nào.”

“Đúng.”

“Tên anh không phải là Chance McCall.”

“Mackenzie,” anh nói. “Chance Mackenzie.”

“Chà, đó là một,” cô cay đắng nói. “Ít nhất tên của anh đúng là của anh.”

“Sunny... đừng.”

“Đừng gì? Đừng cố tìm ra tôi là một con ngốc như thế nào? Anh có thực sự là lính biệt kích không?”

Anh thở dài, khuôn mặt ủ rũ. “Hải quân. Tình báo hải quân.”

“Anh đã sắp xếp để mọi chuyến bay của tôi bị hoãn ngày hôm đó.”

Anh nhún vai thừa nhận.

“Tên cướp thực ra là một người của anh.”

“Một người tốt. An ninh sân bay cũng là người của anh.”

Cô nắm lấy tấm trải giường bằng bàn tay trái. “Anh đã biết là cha tôi sẽ ở đó. Anh đã sắp đặt chuyện đó.”

“Bọn anh đã biết có hai người của ông ta theo đuôi chúng ta, kể từ khi bản tin truyền hình về em lên sóng.”

“Anh cũng đã sắp đặt cả chuyện đó nữa.”

Anh không nói gì.

“Tại sao chúng ta lại phải bay đi khắp cả nước? Tại sao chúng ta không chỉ ở lại Seattle? Như thế sẽ ít phải ngồi đến một nhòai trên máy bay?”

“Anh phải làm cho mọi chuyện có vẻ đúng.”

Cô nuốt nước bọt. “Ngày hôm đó... chuyển đi picnic. Anh có định làm tình – ý tôi là, quan hệ - với tôi khi đám người của anh đang nhìn không? Chỉ để làm cho mọi chuyện có vẻ đúng?”

“Không. Có quan hệ tình cảm với em là một điều cần thiết, nhưng... riêng tư.”

“Tôi cho là tôi nên cảm ơn anh về điều đó, ít nhất cũng phải thế. Cám ơn. Bây giờ ra ngoài đi.”

“Anh sẽ không đi đâu hết.” Anh ngồi xuống trên chiếc ghế cạnh giường. “Nếu em đã xong với việc mổ xẻ, chúng ta cần phải quyết định vài chuyện.”

“Tôi đã quyết định một chuyện rồi. Tôi không muốn gặp lại anh lần nữa.”

“Xin lỗi, nhưng em sẽ không thực hiện được mong muốn ấy. Em bị kẹt với anh, em yêu, bởi vì đứa bé trong bụng em là của anh.”

hoa móng rồng - bromeliads

Chương 15

Sunny được xuất viện tám ngày sau khi bị bắn. Cô có thể đi, một cách run rẩy, nhưng sức khỏe của cô gần như chưa trở lại, và cô phải mặc mấy bộ

váy ngủ và áo choàng mà Chance đã mua cho cô, bởi vì cô không thể chịu được bất kì loại quần áo nào cọ vào bụng cô. Cô chẳng hề biết cô sẽ phải làm gì. Cô không có chút sức lực nào để bắt chuyến bay tới Atlanta, chứ chưa nói đến việc đi xa thế trong bộ váy ngủ, nhưng cô phải tìm nơi nào đó để ở. Ngay khi biết cô sẽ được xuất viện, cô đã lấy cuốn sổ danh bạ và gọi tới một khách sạn, đảm bảo là khách sạn có phòng dịch vụ, và đặt cho mình một phòng ở đó. Khách sạn có phòng dịch vụ; cho đến khi cô có đủ khả năng tự chăm sóc bản thân một lần nữa, một khách sạn là thứ tốt nhất mà cô có thể tìm được.

Trong bệnh viện, trước tiên cô đã giải khuây bằng hi vọng mong manh là Margreta sẽ tới ở cùng cô và giúp cô cho đến khi cô hồi phục. Khi cha họ đã chết, họ không cần phải ẩn tích thêm nữa. Nhưng mặc dù Margreta nghe có vẻ hạnh phúc và hài lòng, chị đã từ chối gợi ý của Sunny là chị tới Des Moines. Họ đã trao đổi số điện thoại với nhau, nhưng đó là tất cả - và Margreta đã không gọi lại.

Sunny hiểu. Margreta sẽ luôn luôn gặp khó khăn khi dính líu tới con người, tới việc thiết lập các mối quan hệ với họ. Có thể chị thấy thoải mái với sợi dây liên lạc trong khoảng cách mà chị có với Sunny, và không muốn gì hơn nữa. Sunny đã cố chiến đấu với nỗi buồn của cô khi cô nhận ra cô sẽ không bao giờ có được người chị gái mà cô vẫn mong có, nhưng nỗi sầu muộn gần đây quá dễ dàng áp đảo cô.

Một phần nguyên nhân là do những xóa trộn hooc-môn trong quá trình thai nghén, cô biết thế. Cô thấy mình khóc lóc với những chuyện kì cục nhất, chẳng hạn như một chương trình truyền hình về vườn tược cô xem trên tivi một ngày nọ. Cô nằm trên giường bệnh của mình và bắt đầu nghĩ đến cô đã luôn mong có một khu vườn hoa như thế nào nhưng không bao giờ có thể trồng được, và rất nhanh, hoàn toàn đột ngột cô cảm thấy tiếc cho chính mình và ngồi đó như một con ngọc nước mắt lưng tròng.

Sự phiền muộn cũng gắn liền chặt chẽ với sự hồi phục về thể chất, một trong những y tá đã nói với cô như thế. Nó sẽ qua khi cô khỏe hơn và có thể làm được nhiều việc hơn.

Nhưng phần tệ nhất trong nỗi phiền muộn của cô lại là về Chance. Anh đến thăm mỗi ngày, và một lần còn mang theo cả người đàn ông to lớn,

trông hung dữ mà cô đã để ý thấy cùng nói chuyện với anh cái đêm cô bị thương. Trước sự ngạc nhiên của cô, Chance giới thiệu anh ta là anh trai anh, Zane. Zane đã bắt tay cô với sự dịu dàng quyến rũ, cho cô thấy những tấm hình của người vợ xinh đẹp và ba đứa trẻ tuyệt vời của anh ta, và dành nửa giờ để kể cho cô nghe những chuyện huyền thuyên về những trò nghịch phá của cô con gái anh, Nick. Nếu một nửa những gì anh ta nói về đứa trẻ là thật, thì thế giới sẽ phải gồng mình khi đứa trẻ lớn lên.

Sau khi Zane rời đi, Sunny thậm chí còn buồn hơn. Zane có cái mà cô đã luôn luôn muốn: một gia đình để yêu thương, và những người cũng yêu lại anh.

Khi anh đến thăm, Chance luôn luôn tránh chủ đề nằm giữa họ như một con rắn đang cuộn mình. Anh đã làm điều anh phải làm, và không có lời nói nào có thể thay đổi thực tế đó. Cô buộc phải tôn trọng, một cách miễn cưỡng, việc anh không thêm cố gắng biện hộ. Thay vào đó, anh nói về gia đình mình ở Wyoming, và ngọn núi nơi mà tất cả bọn họ gọi là nhà, thậm chí bây giờ khi chỉ còn cha mẹ của anh sống ở đó. Anh có bốn anh trai và một cô em gái, một tá cháu trai – và một cô cháu gái, Nick khét tiếng, người mà rõ ràng là anh rất cưng chiều. Em gái anh là một người huấn luyện ngựa đã cưới một trong các điệp viên của anh; một người anh trai khác từng là cựu phi công chiến đấu đã cưới một bác sĩ phẫu thuật; Zane đã cưới con gái của một đại sứ; và Joe, anh trai cả của anh, là Tướng Joseph Mackenzie, Tổng tư lệnh Hội đồng Liên quân.

Không thể nào tất cả đều là thật, cô nghĩ, nhưng những câu chuyện ấy vẫn nghe có vẻ như thật. Rồi cô nhớ lại Chance là một diễn viên hảo hạng như thế nào, và sự cay đắng lại nhấn chìm cô lần nữa.

Cô dường như không thể kéo mình lên khỏi sự u ám. Cô đã luôn luôn có thể cười to vui vẻ, nhưng giờ đây cô thấy khó mà mỉm cười được. Bất kể cô đã cố gắng làm mình sao lãng như thế nào, nhận thức đó vẫn luôn luôn ở đây, khắc sâu vào tâm can như một lời nguyền đã cướp mất mọi niềm vui sống của cô: Chance không yêu cô. Nó chỉ là một màn diễn mà thôi.

Ngày cô được xuất viện, người hộ tống cuối cùng cũng tới với một cái xe lăn và Sunny đã gọi một chiếc taxi chờ họ ở lối vào trong mười lăm phút nữa. Cô run rẩy hạ mình xuống chiếc xe lăn, và người hộ tống bắt buộc phải

đặt cái túi nhỏ có chứa một ít đồ đạc của cô và cái ba lô của cô lên đùi cô, rồi đặt cái chậu hoa móng rồng lên trên.

“Tôi chắc là tôi phải kí vài giấy tờ trước khi được ra viện,” Sunny nói.

“Không, tôi không nghĩ vậy,” người phụ nữ nói, kiểm tra những việc phải làm của cô ta. “Theo như bản yêu cầu này, cô đã sẵn sàng ra đi. Có thể chồng cô đã xử lý mọi việc cho cô rồi.”

Sunny nuốt lại mong muốn quát lên rằng cô chưa kết hôn. Anh đã không nhắc tới chuyện đó, nhưng thực sự là cô chẳng hề nghĩ tới việc làm thế nào mà cô có thể trả cho các chi phí chăm sóc y tế cho cô, nhưng bây giờ khi nghĩ về nó, cô nhận ra rằng Chance thực sự đã xử lý hết. Có lẽ anh nghĩ việc tối thiểu anh có thể làm là trả tiền mấy cái hóa đơn cho cô.

Cô ngạc nhiên là anh đã không ở đây, vì anh đã trơ tráo về việc là một phần trong cuộc sống của đứa bé, và khăng khăng đòi đến thăm. Dựa vào những điều cô biết, cô nghĩ, chắc anh đã bị gọi đi xa vì một điệp vụ gián điệp bí mật nào đó.

Cô đã đánh giá thấp anh. Khi người hộ tống đưa cô ra tới cửa của khu vực cửa ra cho bệnh nhân, cô nhìn thấy một chiếc Ford Explorer màu xanh đậm quen thuộc đỗ dưới lối ra vào. Chance kéo cái thân thể dài thòng sau tay lái ra khỏi xe và tới gặp cô.

“Tôi đã gọi một chiếc taxi rồi,” cô nói, mặc dù cô biết rằng chi phí sức thôi.

“Gan lì,” anh nói ngắn gọn. Anh đỡ lấy quần áo của cô và chậu hoa và đặt chúng ở phía sau chiếc Explore, rồi mở cửa hành khách.

Sunny bắt đầu nhún mình về phía trước chiếc xe lăn, chuẩn bị đứng lên; cô đã nắm được cách thức làm chuyện đó trên một chiếc ghế thường, nhưng cái xe lăn thì khó khăn hơn. Chance dành cho cô một cái nhìn cường điệu, rồi cúi xuống và bế cô trên đôi tay vạm vỡ của anh, nâng trọng lượng của cô lên dễ dàng khi anh đặt cô trong chiếc Explorer.

“Cám ơn,” cô lịch sự nói. Ít nhất cô sẽ tỏ ra văn minh, và cách thức của anh thì ít đau đớn và tốn thời gian hơn cách của cô.

“Không có chi.” Anh thắt đai an toàn quanh cô, đảm bảo để sợi dây đai không chà vào vết mổ, rồi đóng cửa và đi vòng quanh để trượt vào sau tay lái.

“Tôi đã đặt phòng ở một khách sạn,” cô nói. “Nhưng tôi không biết nó ở đâu, vì thế tôi không chỉ đường cho anh được.”

“Em sẽ không đến khách sạn,” anh cầu nhàu.

“Tôi phải đến nơi nào đó chứ,” cô chỉ ra. “Tôi không thể lái xe, và tôi không thể làm gì ở sân bay hết, vì thế một phòng dịch vụ trong khách sạn là giải pháp hợp lý duy nhất.”

“Không, nó không phải. Anh sẽ đưa em về nhà với anh.”

“Không!” cô thô bạo nói, mọi thứ trong cô đều phản đối cái ý nghĩ trải qua hàng nhiều ngày cùng với anh.

Hàm răng anh nghiến lại. “Em không có sự lựa chọn,” anh nói ủ rũ. “Em sẽ đi – thậm chí là em có đâm đá và gào thét suốt cả quãng đường cũng thế.”

Ý đó thật hấp dẫn. Ôi, nó quá hấp dẫn. Chỉ có ý nghĩ là đâm đá sẽ làm vết mổ của cô bị co kéo tệ như thế nào mới làm cô chống lại được cái ý tưởng đó.

Cô vẫn chưa biết được gì thêm cho đến khi cô nhận ra anh đang lái xe về hướng sân bay. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

Anh gửi cho cô một cái nhìn mất hết kiên nhẫn. “Anh đã nói với em rồi. Trời ạ, Sunny, em biết là anh không sống ở Des Moines mà.”

“Được thôi, vậy thì tôi biết chỗ anh không ở. Nhưng tôi *không* biết chỗ anh ở.” Cô không thể không thêm vào. “Và kể cả nếu anh có bảo với tôi, thì nó cũng có thể là một lời nói dối.”

Lần này cái nhìn của anh rất gay gắt. “Wyoming,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt. “Anh đang đưa em về nhà ở Wyoming.”

Cô im lặng trong suốt chuyến bay, chỉ nói khi cần và chỉ là những câu trả lời cụt lùn. Chance quan sát cô khi sự chú ý của cô ở phong cảnh bên dưới, cặp kính râm che đi đôi mắt anh. Họ đã đi máy bay quá nhiều trong suốt thời gian ở bên nhau đến nỗi nó lại một lần nữa có vẻ như rất bình thường khi ở trên một chiếc máy bay cùng với cô, như thể đây là nơi họ thuộc về. Cô đã chịu trận với rất ít sự bực tức hay phàn nàn, mặc dù anh biết rằng cô chắc hẳn phải kiệt sức và không thoải mái.

Trông cô rất mỏng manh, như thể chỉ một luồng gió cũng sẽ thổi cô bay mất. Chẳng còn chút màu sắc nào trên đôi má và môi cô, và cô đã sụt sệ

đến mười pound (*khoảng 4,5kg*) một cách không cần thiết. Bác sĩ đã đảm bảo với anh rằng cô sẽ hồi phục rất nhanh, đúng theo tiến độ, và rằng trong khi việc mang thai của cô vẫn còn quá sớm cho bất kì một cuộc kiểm tra nào để nói cho họ biết bất kì điều gì về tình trạng của đứa trẻ, họ đã tiến hành mọi biện pháp phòng ngừa và anh ta hoàn toàn tự tin đứa trẻ sẽ khỏe mạnh.

Cho dù rất sung sướng vì đứa bé, Chance vẫn lo lắng rằng việc mang thai sẽ làm tổn hại sức khỏe của cô và làm chậm tiến trình hồi phục. Cô cần mọi nguồn lực mà cô có thể có bây giờ, nhưng tạo hóa lại đảm bảo rằng đứa trẻ đang lớn lên phải có được thứ nó cần trước tiên. Cách duy nhất để anh có thể chắc chắn là cô sẽ có cái cô cần là anh phải sắp xếp để cô được theo dõi từng giờ từng phút, và được ôm ấp và chiều chuộng mọi góc ngách đời sống của cô. Nơi tốt nhất cho việc đó chính là Ngọn núi nhà Mackenzie.

Tất nhiên anh đã gọi và nói với họ rằng anh sẽ mang Sunny tới đó. Anh đã kể với họ toàn bộ tình huống, rằng cô đang mang thai và anh định cưới cô, nhưng cô vẫn còn giận như quỷ với anh và chưa tha thứ cho anh. Anh đã đặt ra một nhiệm vụ khá là khó khăn cho mình, lấy lại thiện cảm của Sunny. Nhưng một khi anh đã có cô trên Núi, anh nghĩ, anh sẽ từ từ chiếm được cô thôi.

Đương nhiên, Mary cực kì phấn khích. Bà không nghi ngờ gì là Sunny sẽ tha thứ cho anh, và vì bà đã rất mong ngóng anh kết hôn và cho bà thêm cháu nội, có thể bà nghĩ rằng bà đã có mọi thứ mình muốn.

Chance sẽ làm mọi việc anh có thể để bà được như thế, bởi vì điều bà muốn chính xác là điều anh cũng muốn. Anh đã luôn luôn thề rằng anh sẽ không bao giờ lấy vợ và có con, nhưng định mệnh đã bước vào đời anh và sắp đặt mọi chuyện khác đi. Viễn cảnh kết hôn làm anh sợ - không, nó làm anh sợ chết khiếp, đến mức độ anh thậm chí còn chưa dám đề cập chuyện đó với Sunny. Anh không biết làm sao để nói với cô điều cô cần phải biết về anh, và anh không biết cô sẽ làm gì khi cô phát hiện ra, liệu cô có chấp nhận lời cầu hôn của anh không hay sẽ bảo anh đi chết đi.

Điều duy nhất cho anh niềm hi vọng là cô đã nói cô yêu anh. Cô đã không nói điều đó kể từ khi cô phát hiện ra anh đã gài bẫy cô thế nào, nhưng Sunny không phải là người phụ nữ yêu đương dễ dãi. Nếu như vẫn

còn một nhúm lửa tình yêu cháy trong cô, nếu anh vẫn còn chưa hoàn toàn dập tắt mất nó, thì anh sẽ tìm ra cách để thổi bùng ngọn lửa ấy sống lại.

Anh đã hạ cánh xuống đường băng trên đất của Zane, và trái tim anh đập mạnh khi anh nhìn thấy điều gì đang chờ đón họ. Thậm chí cả sự quan tâm của Sunny cũng đột ngột bùng lên. Cô ngồi thẳng người dậy, và lần đầu tiên kể từ khi cô bị bắn anh nhìn thấy một dấu hiệu của sự thích thú sống động trên khuôn mặt cô. “Chuyện gì thế này?” cô hỏi.

Lòng nhẹ bẫng, anh mỉm cười. “Có vẻ như là một bữa tiệc chào đón.”

Toàn thể gia đình Mackenzie đã tụ tập bên đường băng. Tất cả mọi người. Josh và Loren tới từ Seattle với ba đứa con trai của họ. Mike và Shea và hai cậu nhóc. Zane và Barrie, mỗi người bế một trong hai đứa sinh đôi. Và còn có cả Joe, chính tề trong bộ quân phục Không quân của anh với nhiều hàng sa lát hoa quả (*fruit salad là từ lóng chỉ những huân chương trên một bộ đồng phục quân đội*) hơn cả mức cho phép. Làm thế nào anh giành được thời gian từ lịch trình của mình để tới đây, Chance không biết – nhưng mà, Joe gần như có thể làm bất kì việc gì mà anh ấy muốn, vì anh ấy là sĩ quan quân đội có cấp bậc cao nhất trên đất nước này. Caroline, đứng bên cạnh anh và trông như một cô bé hoạt bát trong chiếc quần ngố màu ngọc lam và xăng đan màu trắng – và trông cũng quá trẻ so với tuổi của chị ấy nữa – có lẽ chị còn khó tìm được thời gian rảnh rỗi hơn chồng. Chị là một trong những nhà vật lý hàng đầu trên thế giới. Năm đứa con trai của họ đứng cạnh anh, và John, đứa lớn nhất, lần này không còn là đứa duy mang theo bạn gái đi cùng nữa. Maris và Mac đứng cạnh nhau; Mac vòng cánh tay bao bọc quanh thân thể gầy gò của Maris. Cha và Mẹ đứng ở giữa đội quân, với Nick nhún nha nhún nhảy trên cánh tay của Wolf.

Mỗi một thành viên trong số họ, thậm chí cả những đứa trẻ, đều đang cầm một quả bóng bay.

“Ôi trời,” Sunny lẩm bẩm. Hai khóe miệng nhợt nhạt của cô nhếch lên thành nụ cười đầu tiên mà anh nhìn thấy trong suốt tám ngày.

Anh tắt máy và nhảy ra, rồi đi về cánh cửa bên kia và cẩn thận nhắc Sunny ra. Cô buồn cười vì đám người tụ tập đến nỗi cô vòng cánh tay quanh cổ anh.

Đó chắc hẳn phải là một dấu hiệu. Wolf cúi xuống và để Nick đứng trên hai chân cô bé. Cô bé hướng về Chance như một viên đạn, vừa chạy vừa nhảy căng lên vừa kêu tên của anh trong chuỗi dài như thường lệ. “Cú Dance, Cú Dance, Cú *Dance!*” Quả bóng nó đang cầm giần giật quay cuồng. Toàn bộ đám đông bắt đầu đi theo nó.

Vài giây sau họ đã bị bao quanh. Anh cố giới thiệu tất cả mọi người với Sunny, nhưng quá huyền não để anh có thể kết thúc một câu nói. Các bà chị dâu của anh, Chúa phù hộ cho họ, cười nói và tán gẫu như thể họ đã biết cô hàng năm trời rồi; mấy anh trai thì tán tỉnh; Mary thì tươi cười rạng rỡ; và giọng nói riu rít của Nick vượt lên trên hết thảy mọi người. “Tó nà một cái váy nất, nất đẹp.” (*Đó là một cái váy rất, rất đẹp*) Cô bé sờ tay vào cái áo choàng lụa và cười toe toét với Sunny.

John cúi xuống và thì thầm điều gì đó trong tai Nick. “Váy,” cô bé nói, nhấn mạnh chữ *v*. “Tó là một cái váy nất, nất đẹp.”

Tất cả mọi người đều chúc mừng, và Nick đỏ bừng mặt lên.

Sunny cười lớn.

Trái tim Chance nhảy lên trước âm thanh ấy. Cổ họng anh thắt lại, và anh nhắm mắt trong vòng một giây. Khi anh mở mắt ra, Mary đã chiếm lấy vị trí ra lệnh.

“Chắc con kiệt sức rồi,” bà đang nói với Sunny bằng giọng nói ngọt ngào, mang âm hưởng miền Nam của bà. “Con không phải lo lắng bất cứ chuyện gì, con gái. Bác đã chuẩn bị sẵn một cái giường cho con ở nhà, và con có thể ngủ bao lâu tùy thích. Chance, mang con bé lên ô tô đi, và cẩn thận đấy.”

“Vâng, thưa bà,” anh nói.

“Đợi đã!” Nick đột nhiên la lên. “Con quên gái biển!” (*con quên cái biển*)

“Biển nào?” Chance hỏi, khẽ nâng Sunny lên để anh có thể nhìn xuống cô cháu gái.

Cô bé thò tay vào túi quần sooc màu đỏ của mình và kéo ra một mảnh giấy rất nhàu nhĩ. Cô bé vuốt thẳng và nhón chân lên đưa nó cho Sunny. “Cháu tự làm hết,” cô bé nói đầy tự hào. “Bà lợi có giúp.”

Sunny mở mảnh giấy ra.

“Cháu đã dùng mào đỏ,” Nick thông báo với cô. “Bởi vì nó nà mào đẹp nhất.”

“Chắc chắn rồi,” Sunny đồng tình. Cô nuốt khan thành tiếng. Chance nhìn xuống và thấy mảnh giấy rung rung trên tay cô.

Những chữ cái được viết méo mó và lộn xộn ngoằn ngoèo với những kích cỡ khác nhau. Cô gái bé nhỏ chắc hẳn đã làm việc với chúng trong suốt một lúc lâu, với sự giúp đỡ kiên trì và đúng đắn của Mary, bởi vì các từ đều rất đúng chính tả. “Chào mừng cô về nhà, Sunny” Sunny đọc to lên. Khuôn mặt cô bắt đầu nhăn nhó. “Đó là cái biển đẹp nhất mà cô từng thấy,” cô nói và vùi mặt vào cổ Chance khóc nức nở.

“Phải thôi,” Michael nói. “Cô ấy có thai mà, không sao.”

Thật khó để nói ai phải lòng ai trước, Sunny với nhà Mackenzie, hay là nhà Mackenzie với Sunny. Một khi Chance đã đặt cô ở giữa cái giường lớn mà Mary đã chuẩn bị cho cô – anh không nói với cô đây là phòng ngủ cũ của anh – Sunny ngồi yên như một nữ hoàng ngự triều. Thay vì nằm xuống ngủ, cô dựa mình trên mấy cái gối, và nhanh chóng tất cả những người phụ nữ và hầu hết bọn trẻ con đã ở đó, ngồi trên giường hay trên sàn nhà, một vài người trên ghế. Hai đứa sinh đôi nỗ lực đi từ đầu giường này sang đầu giường bên kia, nắm lấy ga giường làm điểm tựa và thao thao bất tuyệt với nhau theo cách mà Barrie gọi là “cuộc đối thoại đôi” của chúng. Shea đặt Benjy xuống sàn, cù cù thẳng bé, và mỗi lần cô dừng lại thẳng bé lại kêu lên, “Nữa! Nữa!” Nick ngồi bắt chéo chân trên giường, cái “mào đỏ” trên một tay khi cô bé cần cù làm một cái biển khác. Vì cái thứ nhất đã làm một thành công rực rỡ, cái này là cho Barrie, và cô bé đang tô điểm nó bằng những ngôi sao không cân xứng. Loren, vốn là một bác sĩ, đã yêu cầu được biết chi tiết về vết thương và tình trạng hiện tại của Sunny. Caroline đang ứng khẩu một buổi tư vấn thời trang, chải tóc của Sunny và vấn nó lên đỉnh đầu cô, với những lọn tóc rất gợi cảm cuộn lại nơi cái cổ mảnh khảnh của cô. Maris, đôi mắt đen sáng long lanh, đang kể với Sunny mọi thứ về chuyện thai nghén của cô, và Mary thì quan sát tất cả mọi người.

Để cho gia đình anh làm điều mà họ làm tốt nhất, phù phép một câu thần chú của sự nồng ấm và bao bọc, Chance đi xuống kho chứa cỏ. Anh cảm thấy hơi bực mình và lo lắng và hoảng hốt, và anh cần một nơi nào đó yên

bình và tĩnh lặng. Khi mọi thứ dịu xuống vào tối nay, anh sẽ nói chuyện với Sunny. Anh không thể trì hoãn lâu thêm nữa. Anh đã cầu nguyện một cách tuyệt vọng rằng cô có thể tha thứ cho anh, rằng điều anh phải nói với cô không khiến cô hoàn toàn quay lưng lại với anh, bởi vì anh yêu cô nhiều đến nỗi anh không chắc có thể sống thiếu cô được hay không. Khi cô vùi mặt vào cổ áo anh và khóc, tim anh gần như ngừng đập bởi vì cô đã quay vào anh chứ không phải quay đi.

Cô đã cười trở lại. Âm thanh ấy là âm thanh ngọt ngào nhất mà anh từng được nghe, và nó gần như đã chặt mọi nhuệ khí của anh. Anh không thể tưởng tượng được mình sống mà không thể nghe thấy giọng cười của cô nữa.

Anh vòng cánh tay trên cửa chuồng ngựa và gục đầu trên đó. Cô phải tha thứ cho anh. Cô phải tha thứ cho anh.

“Rất khó khăn, phải không?” Wolf nói bằng giọng trầm đục của ông, đi đến đứng bên cạnh Chance và cũng đặt cánh tay lên trên cửa chuồng. “Yêu một người phụ nữ. Và đó là điều tuyệt vời nhất trên đời này.”

“Con đã không bao giờ nghĩ việc này sẽ xảy ra,” Chance nói, gượng gạo. “Con đã rất thận trọng. Không hôn nhân, không trẻ con. Mọi thứ sẽ kết thúc ở con. Nhưng cô ấy đã làm con mù quáng. Con phải lòng cô ấy nhanh đến nỗi không có thời gian mà chạy.”

Wolf đứng thẳng người, đôi mắt đen của ông nheo lại. “Ý con là gì, ‘kết thúc ở con’? Tại sao con không muốn có con? Con yêu trẻ con cơ mà.”

“Vâng,” Chance khẽ nói. “Nhưng chúng là Mackenzie.”

“Con cũng là một Mackenzie.” Có sự đánh thép trong giọng nói của ông.

Mệt mỏi, Chance xoa xoa gáy mình. “Đó là vấn đề. Con không phải là một Mackenzie thực sự.”

“Con có muốn đi vào trong nhà và nói với người phụ nữ bé nhỏ trong đó là con không phải con trai bà ấy không?” Wolf hỏi sắc lẹm.

“Trời đất, không!” Không đời nào anh làm bà tổn thương như thế.

“Con là con trai ta. Trên mọi khía cạnh, con là của ta.”

Sự thực đó làm Chance đuối lý. Anh gục đầu trên tay lần nữa. “Con không bao giờ hiểu được làm thế nào mà cha có thể chấp nhận con dễ dàng như cha đã làm. Cha biết kiểu sống mà con đã phải sống. Cha có thể không

biết hết chi tiết, nhưng cha có thể nhìn thấy tổng thể. Con chẳng hơn gì một con thú hoang. Mẹ không biết gì hết, nhưng cha thì có. Vậy mà cha vẫn mang con vào trong nhà cha, tin tưởng để con ở cạnh cả Mẹ và Maris –“

“Và lòng tin đó đã được chứng thực, chẳng phải sao?” Wolf hỏi.

“Nhưng nó có thể đã khác. Cha không cách nào biết được.” Chance dừng lời, nhìn sâu vào trong điểm tâm tối của con người anh. “Con đã giết một người đàn ông khi con khoảng mười tuổi, có lẽ là mười một,” anh nói cụt ngắn. “Đó chính là đứa trẻ hoang dã mà cha đã mang về nhà cùng cha. Con đã ăn cắp, nói dối, con tấn công những đứa trẻ khác và đánh chúng như tử, rồi trốn lộn bất kì cái gì chúng có mà con muốn. Con là loại người như thế đấy. Đứa trẻ ấy vẫn luôn luôn sống bên trong con.”

Wolf bắn cho anh một cái nhìn sắc như dao. “Nếu con đã phải giết một gã đàn ông khi con mười tuổi, ta nghi ngờ là tên con hoang đó đáng bị giết.”

“Đúng, hẳn đáng bị vậy. Những đứa trẻ sống trên đường phố là một trò chơi thú vị với những gã bệnh hoạn như thế.” Anh siết chặt hai nắm tay. “Con phải kể với Sunny. Con không thể yêu cầu cô ấy lấy con mà không biết cô ấy đang dính dáng tới cái gì, loại gen nào mà cô ấy sẽ truyền lại cho những đứa con của cô ấy.” Anh cười gằn. “Trừ chuyện là chính con cũng chẳng biết đó là loại gen nào. Con không biết cái gì nằm trong tiêu sử của con cả. Tất cả những gì con biết là mẹ con là một mục điểm nghiện ngập và –“

“Dừng lại đi,” Wolf nói, sự cứng rắn trong giọng nói của ông.

Chance nhìn lên ông, người cha duy nhất mà anh từng được biết, và người đàn ông mà anh tôn trọng nhất trên thế giới này.

“Ta không biết ai đã sinh ra con,” Wolf nói. “Nhưng ta biết về dòng dõi huyết thống, con trai, và con là giống thuần chủng. Con có biết điều ta hối tiếc nhất trên đời là gì không? Là đã không tìm thấy con cho tới tận khi con mười bốn tuổi. Không được cảm nhận bàn tay con nắm lấy ngón tay ta khi con bước những bước đầu tiên. Không được thức dậy với con những đêm con mọc răng, hay khi con ốm. Không thể ôm con theo cái cách mà con cần được ôm, cách mà mọi đứa trẻ đều cần được ôm. Vào lúc mà chúng ta có con ta đã không thể làm được bất kì việc gì trong đó, bởi vì con đã bắt

kham như một chú ngựa hoang. Con không thích chúng ta chạm vào con, và ta đã cố gắng tôn trọng điều đó.

“Nhưng có một điều này con cần phải biết. Ta tự hào về con hơn bất kì điều gì trong đời ta, bởi vì con là người đàn ông tốt nhất ta từng biết, và con đã làm việc vất vả hơn phần lớn mọi người để tới được vị trí hiện giờ của con. Nếu ta được quyền lựa chọn trong tất cả những đứa trẻ trên thế giới này để nhận nuôi, ta vẫn sẽ chọn con.”

Chance nhìn chăm chăm vào cha anh, đôi mắt anh ướt đầm. Wolf Mackenzie vòng tay quanh đứa con trai đã trưởng thành của ông và ôm anh thật chặt, theo cách mà ông đã muốn ôm anh trong suốt bao nhiêu năm qua. “Ta vẫn sẽ chọn con,” ông nói một lần nữa.

Chance bước vào phòng ngủ và khẽ khàng đóng cửa lại sau lưng. Đám đông đã tản đi từ lâu, phần lớn họ về nhà mình, vài người lưu lại qua đêm ở đây hay ở nhà của Zane hay của Michael. Trông Sunny có vẻ mệt mỏi, nhưng có chút màu sắc trên hai má cô.

“Em thấy sao?” anh khẽ hỏi.

“Kiệt sức,” cô nói. Cô tránh nhìn vào anh. “Khá hơn rồi.”

Anh ngồi xuống cạnh cô trên giường, cẩn thận không chạm vào cô. “Anh có vài điều cần nói với em,” anh nói.

“Nếu đó là một lời giải thích, thì khỏi cần,” cô đốp lại. “Anh đã sử dụng tôi. Tốt thôi. Nhưng *mẹ kiếp* anh, anh không cần phải đẩy mọi chuyện xa như anh đã làm! Anh có biết tôi cảm thấy tôi như một con ngốc vì đã yêu anh, trong khi tất cả những việc anh đã làm là chơi một trò chơi? Điều đó có vượt ve lòng tự tôn của anh không –“

Anh đặt bàn tay lên miệng cô. Phía trên những ngón tay rám nắng của anh, đôi mắt xám của cô bắn ra lửa giận vào anh. Anh hít một hơi thở sâu. “Đầu tiên và quan trọng nhất là: Anh yêu em. Đó không phải là một trò chơi. Anh đã bắt đầu yêu em kể từ giây phút đầu tiên anh thấy em. Anh đã cố ngăn mình nhưng –“ Anh nhún vai để xua nó đi và trở lại với vấn đề chính. “Anh yêu em nhiều đến nỗi anh thấy đau đớn tận trong tim. Anh không đủ tốt cho em, và anh biết điều đó –“

Cô gạt tay anh sang một bên, lừ mắt với anh. “Cái gì? Ý tôi là, tôi đồng ý, sau những gì anh làm với tôi, nhưng – ý anh là gì?”

Anh nắm lấy tay cô và vui mừng vì cô đã không giật tay ra. “Anh đã được nhận nuôi,” anh nói. “Phần đó thì tốt thôi. Phần tốt nhất. Nhưng anh không biết ai là cha mẹ đẻ của anh hay bất kì điều gì về họ. Họ - bà ta – đã ném anh ra đường và quên biến anh đi. Anh đã lớn lên hoang dại trên đường phố, trên đường phố theo nghĩa đen. Anh không nhớ đã từng có được một căn nhà nào cho đến khi anh khoảng mười bốn tuổi, lúc được nhận nuôi. Có thể anh đã được sinh ra bởi những con người rác rưởi nhất trên trái đất, khá là chắc chắn, bởi vì nếu không họ đã không bỏ mặc anh đói đến chết trong một máng nước. Anh muốn sống trọn đời bên em, nhưng nếu em lấy anh, em phải biết em đang dính líu tới cái gì.”

“Cái gì?” cô hỏi lại, như thể cô không hiểu được anh đang nói gì với cô.

“Đáng lẽ anh phải hỏi cưới em từ trước,” anh nói, tuôn ra một tràng. “Nhưng – quý thật, làm sao anh có thể hỏi bất kì ai lấy anh? Anh là một kẻ hoang dã. Em không biết em sẽ có gì với anh. Anh đã định sẽ để em ra đi, nhưng rồi anh phát hiện ra chuyện đứa bé và anh không thể làm thế. Anh rất ích kỉ, Sunny. Anh muốn tất cả, cả em và con của chúng ta. Nếu em nghĩ em có thể chấp nhận mạo hiểm –“

Cô lùi lại, một cái nhìn không thể tin được, giận dữ hiện trên mặt cô khiến anh gần như không chịu nổi. “Tôi không thể tin được,” cô phun ra, và tát vào mặt anh.

Cô vẫn chưa lấy lại được toàn bộ sức mạnh, nhưng cô vẫn thực hiện được một cú ra trò. Chance ngồi đó, thậm chí không buồn xoa cái cằm đau nhức của anh. Trái tim anh co lại trong anh. Nếu cô muốn đánh anh lần nữa, anh nghĩ là anh đáng bị.

“Anh là đồ ngốc!” cô gào lên. “Vì Chúa, cha tôi là *một tên khủng bố!* Đó là cái di sản mà *tôi* mang theo khắp nơi, vậy mà anh buồn khổ vì anh *không biết ai là cha mẹ anh?* Tôi nguyện với quỷ thần là tôi không biết ai là cha tôi! Tôi không tin được! Tôi đã tưởng anh không yêu tôi! Mọi chuyện sẽ ổn cả nếu tôi đã biết là anh yêu tôi!”

Chance xì ra một câu nguyên rủa thẳng thốt, sâu cay, một trong những câu rất, rất xấu của Nick. Đặt trong hoàn cảnh này, nó nghe chẳng hề có chút ý nghĩa nào hết. Anh nhìn đăm đăm vào khuôn mặt giận dữ đáng yêu của cô, và tảng đá đè lên ngực anh biến mất như thể nó chưa từng ở đó. Đột

nhiên anh muốn cười lớn. “Anh yêu em nhiều đến nỗi anh gần như phát điên vì thế. Vậy thì, em sẽ lấy anh chứ?”

“Em phải làm thôi,” cô gắt gỏng nói. “Anh cần một người canh giữ. Và để em nói cho anh biết một chuyện nhé, Chance Mackenzie, nếu anh nghĩ anh sẽ vẫn bay lượn vòng quanh thế giới để bị chém và bị bắn trong khi anh lên cơn hưng chí, thì tốt nhất anh nên nghĩ lại đi. Anh sẽ ở nhà với em và đứa trẻ này. Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi,” anh nói. Rút cục thì, những người đàn ông nhà Mackenzie luôn luôn làm bất kì việc gì phải làm để khiến những người phụ nữ của họ hạnh phúc.

Phần kết

Sunny đang ngủ, kiệt sức bởi quá trình sinh nở kéo dài và bởi sự căng thẳng và sợ hãi vì phải mỗi khi đứa bé không chịu ra. Mắt cô có một quầng thâm, nhưng Chance nghĩ rằng cô chưa bao giờ đẹp hơn lúc này. Khuôn mặt cô, khi anh đặt đứa bé trong vòng tay cô, rất phấn chấn. Cho đến ngày anh chết, anh sẽ không bao giờ quên được giây phút ấy. Những y bác sĩ trong phòng đã rút lui hết, và chỉ còn lại anh và vợ anh và đứa con của họ.

Anh nhìn xuống khuôn mặt bé xíu nhăn nhúm và cũng mệt mỏi như mẹ nó của con trai anh. Đứa bé ngủ như thể nó vừa mới thi chạy ma-ra-tông, đôi bàn tay nhỏ xíu nằm lại thành năm đấm nhỏ xíu. Nó có mái tóc đen, và mặc dù khó mà đánh giá màu mắt của đứa trẻ sơ sinh, anh nghĩ chúng sẽ chuyển sang cùng một màu xám rục rờ như mắt Sunny.

Zane ló đầu vào trong. “Hi,” anh nói khẽ. “Anh được cử tới để trinh sát. Cô ấy vẫn ngủ, hử?”

Chance nhìn vào vợ anh, đang ngủ ngon như một đứa trẻ. “Cô ấy đã có khoảng thời gian khó khăn.”

“Ừ, khiếp quá, cu cậu nặng những hơn 10 pound (4,5kg). Chẳng trách cô ấy cần giúp đỡ.” Zane vào hẳn trong phòng, mỉm cười khi anh nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ bé đang ngủ. “Nào, để anh bế. Nó cần bắt đầu gặp gỡ gia đình.” Anh đỡ lấy đứa bé từ tay Chance, thành thạo ôm nó sát vào ngực anh. “Ta là bác Zane của con. Con sẽ nhìn thấy ta quanh quẩn nhiều đấy. Ta cũng có hai đứa con trai nhỏ đang rất háo hức muốn chơi với con, và cô Maris của con – con sẽ gặp ít phút nữa – cũng có một đứa chỉ lớn hơn con

một chút xíu. Con sẽ có khá nhiều bạn chơi cùng đấy, nếu con mở mắt ra và nhìn quanh.”

Hai mí mắt đứa bé không mở ra, thậm chí cả khi Zane đung đưa nó. Đôi môi hồng chuyển động như đang bú một cách vô thức.

“Ta thường rất nhanh quên là chúng nhỏ như thế nào,” Zane nói khẽ khi anh dùng bàn tay to lớn vuốt ve quanh cái đầu nhỏ bé. Anh nhìn lên với Chance và cười. “Có vẻ như anh vẫn là người duy nhất biết làm thế nào để tạo nên một cô bé.”

“Vâng, nhưng đây chỉ mới là lần thử thứ nhất của em.”

“Và cũng là lần cuối của anh, nếu tất cả chúng đều sẽ nặng mười pound,” một giọng nói phát ra từ giường. Sunny thờ dãi và gạt mớ tóc ra khỏi mắt cô, và một nụ cười quét qua khuôn mặt cô khi cô nhìn ngắm con trai. “Để em bế nó nào,” cô nói, giơ hai tay ra.

Có một công thức cho những chuyện kiểu như thế này. Zane đưa đứa bé cho Chance, và Chance mang nó đến cho Sunny, đặt nó trong vòng tay cô. Bất kể anh nhìn thấy chuyện đó thường xuyên như thế nào, anh vẫn luôn luôn bị xúc động trước mối liên kết giữa mẹ và đứa trẻ sơ sinh, cái nhìn mê mẩn mà cả hai đều có như thể họ nhận ra nhau ở một mức độ bản năng, cội rễ nhất.

“Em có đủ khỏe để tiếp khách thăm không?” Zane hỏi. “Mẹ đang sốt ruột không chịu nổi, muốn được chạm vào anh chàng bé nhỏ này.”

“Em khỏe,” Sunny nói, mặc dù Chance biết là cô chẳng khỏe gì cả. Anh phải hôn cô mới được, và thậm chí cả lúc này vẫn còn tia chớp nóng bỏng lóe lên giữa họ, mặc dù con trai họ chỉ vừa mới được vài giờ tuổi. Cô lùi lại, cười một chút và ngượng ngịu. “Tránh xa em ra, đồ dê cụt,” cô nói, trêu anh, và anh cười phá lên.

“Bọn em định đặt tên bé là gì đấy?” Zane hỏi. “Bọn anh đã tra hỏi hàng tháng trời rồi, nhưng em chẳng bao giờ nói. Nó sẽ không còn là bí mật lâu hơn được nữa.”

Chance di ngón tay anh dọc theo cái má bầu bĩnh của đứa bé, rồi anh vòng tay qua cả Sunny và con trai anh và ôm họ thật chặt. Cuộc sống không thể nào tốt hơn thế này được nữa.

“Wolf,” anh nói. “Nó là Wolf bé.”

HẾT

Ngày 16/10/2009

Người dịch: Orkid, Aera

---

^[1] Murphy's Law: một câu ngạn ngữ nói là "Anything can go wrong will go wrong" "Đã là họa thì không tránh được"